

Agraïments

A la nostra tutora, Rosa Margarita Cervantes,
per la dedicació i confiança en l'elaboració d'aquest projecte.

A la Gemma Alegrí, el Jordi Basté, el Carles Couso,
el Jose Malagon, el Joan Maria Morros,
la Núria Peraire, el Lites Plaza i l'Albert Solé
per la vostra sinceritat i la gran labor periodística que feu.

1. Introducció.....	3
1.1. Presentació del projecte.....	5
1.2. Motivacions i interès periodístic.....	7
1.3. Justificació del tema i rellevància.....	9
1.4. Objectius del treball.....	11
2. Marc Teòric.....	13
2.1. El pòdcast: definició i evolució.....	13
2.2. El pòdcast com a format narratiu periodístic.....	14
2.3. L'arribada del pòdcast a Espanya.....	15
2.3.1. Particularitats i evolució del podcàsting a Catalunya.....	17
2.4. El pòdcast conversacional i "l'entre bastidors" periodístic.....	19
3. Estudi de mercat.....	19
3.1. Anàlisi de l'audiència.....	19
3.2. Audiència potencial.....	22
3.3. Competència i referents.....	22
4. Concepció del pòdcast.....	24
4.1. Nom i branding del projecte.....	24
4.2. Format, durada i periodicitat dels episodis.....	28
4.3. To narratiu i estil periodístic.....	28
4.4. Temes de cada capítol.....	30
5. El primer capítol.....	31
5.1. La gran apagada elèctrica a Espanya.....	31
5.2. Justificació del tema del primer capítol.....	32
5.3. Conceptualització, recerca i context històric.....	33
5.4. Selecció i anàlisi de fonts.....	35
5.4.1. Fonts documentals.....	35
5.4.2. Fonts personals.....	36
5.4.2.1 Professionals del periodisme radiofònic.....	36
5.4.2.2 Ciutadania.....	41
5.5. Entrevistes.....	41
5.6. Estructura del primer capítol.....	43
5.7. Guió tècnic/literari.....	44
5.8. Edició.....	64
5.9. Comercialització.....	65
5.9.1. Distribució en plataformes d'àudio.....	65
5.9.2. Web del pòdcast.....	66
5.9.3. Xarxes socials.....	67

5.9.4. Comunicació i creixement d'audiència.....	68
6. Pla de producció i pla financer.....	70
6.1. Pla de producció del primer capítol.....	70
6.2. Pla financer.....	71
6.3. Pressupost de capital (pla d'inversions inicials i finançament).....	77
7. Conclusions.....	78
8. Bibliografia.....	80
9. Annexos.....	82
9.1 Entrevista a Carles Couso – SER Girona (27/04/2026).....	82
9.2 Entrevista a Joan Maria Morros – RAC1 (5/05/2026).....	95
9.3 Entrevista a Jordi Basté – RAC1 (5/05/2026).....	103
9.4 Entrevista a Lites Plaza – Catalunya Ràdio Girona (11/05/2026).....	113
9.5 Entrevista a Jose Malagón (7/05/2026).....	126
9.6 Entrevista a Albert Solé – Ràdio Rubí (7/05/2025).....	133
9.7 Entrevista a Gemma Alegrí – SER Barcelona (12/05/2026).....	146
9.8 Entrevista a Núria Peraire – Catalunya Ràdio Girona (13/05/2026).....	151

1. Introducció

La feina de periodista sempre ha estat una professió que demana molta dedicació i moltes hores. Sovint no hi ha un horari clar ni es pot saber amb dos mesos d'antelació quins dies es podran fer vacances. Tot depèn del que sigui notícia en cada moment: els fets imprevistos i tot allò que passa amb tanta immediatesa que no pot esperar que algú hi vagi ràpidament a explicar-ho. És cert que hi ha dies més tranquils, en què sembla complicat omplir un informatiu, però també n'hi ha molts d'altres en què cal córrer per cobrir allò que és urgent. El contacte amb la gent forma part del dia a dia del periodista, o almenys hauria de ser així: escoltar històries, observar els llocs, analitzar el que passa i, en definitiva, sortir de l'estudi o de la redacció per veure què hi ha al voltant. Sense els periodistes, el món no sabria què passa no només a l'altra punta del planeta, sinó tampoc a l'altra banda de la ciutat.

Tot i això, sovint aquesta professió ha estat poc reconeguda. A vegades es té la idea que el periodista és gairebé com un robot que es limita a explicar la informació i que, quan s'apaguen els micròfons, desapareix. Però la realitat és molt diferent: el periodista ha estat al lloc dels fets, ha parlat amb les fonts, ha connectat amb les seves històries i, un cop ha explicat el que ha passat, encara ha de marxar d'allà i tornar cap a casa sabent que, més enllà d'informar, poca cosa més pot fer.

Sense anar gaire lluny, l'any 2016 la periodista i presentadora de la CNN, Kate Bolduan, va mostrar les seves llàgrimes després d'anunciar que "Omran és viu, i només volia que ho sabessin".¹ La periodista no va poder evitar emocionar-se i sortir del guió estrictament informatiu per connectar personalment amb l'audiència mentre explicava la història d'Omran Daqneesh, un nen de cinc anys que havia sobreviscut a la ciutat d'Alep, a Síria. Bolduan, que presentava cada matí el programa "At This Hour", es va ensorrar en plena retransmissió just quan pronunciava el nom del nen. El vídeo va fer la volta al món amb la imatge de l'infant assegut dins d'una ambulància, atordit i cobert de sang, després d'haver estat rescatat d'entre les runes

¹ CNN (2016). *Story of little Syrian boy moves CNN anchor to tears*.

d'un edifici bombardejat. "I el que em sorprèn", deia Bolduan de nou davant la càmera, "és que nosaltres plorem, però allà, en el vídeo, no hi ha llàgrimes: no plora en cap moment!", exclamava.

A això precisament és al que ens referim quan la feina del periodista és sacrificada, requereix moltes hores i sobretot, allunyar-te a vegades dels fets. No cal que anem fins a un altre país per veure això, sense anar més lluny, un any més tard, el 17 d'agost de 2017, els mitjans de comunicació aturaven la seva programació per informar d'un esdeveniment insòlit que va sacsejar Catalunya: un atemptat a la Rambla de Barcelona. Les rutines de les redaccions quedaven interrompudes amb corredisses i presses per cobrir el que s'estava produint en aquell moment i centrar tots els esforços en un fet únic i urgent que calia cobrir en aquell moment. Cada redacció, cada mitjà i cada periodista van reaccionar, probablement, de manera diferent. Enviant professionals al lloc dels fets, contactant amb la premsa dels Mossos d'Esquadra, els serveis d'emergències o demanant declaracions a testimonis. A l'interior de cada redacció, aquell dia també es va viure de manera peculiar.

Els presentadors dels informatius estaven visiblement afectats i, en més d'una ocasió se'ls trencava la veu. La intervenció que més va impactar a l'audiència, però, va ser la de María Casado, dels informatius de La 1, que, en ple directe i mirant a càmera, va dir: "No me gustaría estar aquí dando esta noticia. Esta casa no les va a dejar solos y van a tener toda la información que se produzca en TVE. Todos somos Barcelona. T'estimo, Barcelona". Més tard, Casado ja des de Les Rambles de Barcelona, es dirigia a l'audiència amb aquestes paraules: "me vais a disculpar si en algún momento se me rompe la voz"². Aquestes dues intervencions, i moltes altres, van recordar a l'audiència que els presentadors de televisió i els periodistes no són simples màquines d'emetre informació. La presència de l'emoció evidenciava que els professionals de la informació són els primers a estar on i quan han de ser-hi per

² La Vanguardia (2017). *Las lágrimas de María Casado tras el atentado de Barcelona*.

explicar els fets i que, en determinades situacions, el filtre d'objectivitat es pot veure tensionat per la dimensió humana del que es viu.

Fets com aquests no són aïllats, i no es necessiten grans tragèdies perquè el periodista es vegi sobrepassat i, en un moment determinat, l'emoció sobrepassi la professionalitat. Al llarg de la història, hem pogut veure diversos episodis com aquests: el referèndum de l'1 d'octubre, els atemptats de Barcelona, l'avís de bomba a la jonquera o l'apagada general a tot el país.

És precisament aquest fet el que és necessari d'explicar, el testimoni del mateix periodista que està on i quan passen els fets. Que és el primer d'arribar en un esdeveniment i que per un dia, es convertirà en un expert d'un tema concret que estigui passant. Per això, és important donar-los veu, escoltar-los. Són les persones que, segurament, més fets importants hagin viscut de la nostra societat.

1.1. Presentació del projecte

Aquest projecte consisteix en el disseny, conceptualització i producció d'una nova marca de pòdcast documental i conversacional titulada *Fora de micro*. El contingut del pòdcast es basarà a analitzar alguns dels esdeveniments històrics i socials més rellevants que han passat a Catalunya des de l'any 2000. Tot això, posant el relat del periodista en el centre i analitzant com aquests fets van ser explicats pels mitjans de comunicació i com els van viure els professionals que els van cobrir. L'objectiu és oferir una mirada diferent dels grans esdeveniments, posant el focus en la vivència humana dels periodistes que els van explicar sense deixar de banda la comparació entre la cobertura que en van fer diferents mitjans.

A partir d'aquesta perspectiva, el projecte vol analitzar no només què va passar en aquests moments clau de la història recent de Catalunya, sinó també com es van explicar i quins criteris periodístics es van aplicar a l'hora d'informar. Els mitjans de comunicació tenen un paper central en la manera com la societat rep i interpreta els

fets, i per això resulta rellevant observar com cada redacció afronta situacions de gran impacte informatiu.

El projecte neix de la voluntat d'explorar el periodisme no només com un transmissor dels fets, sinó també com una experiència humana i emocional. Sovint, el públic rep la informació acabada a través d'un informatiu, una notícia o una crònica, però rarament coneix tot el que hi ha al darrere d'aquella peça informativa. Per això, el pòdcast vol posar el focus en allò que passa darrere de les notícies: les rutines dels periodistes, les decisions editorials que es prenen a les redaccions, la pressió del directe i, sobretot, l'impacte personal que aquests esdeveniments poden tenir en els professionals que els expliquen. A través dels seus testimonis, es pretén donar visibilitat a aquesta dimensió menys coneguda de la professió.

Cada capítol, d'una mitja hora de durada, se centrarà en un fet concret que hagi marcat Catalunya. L'episodi proposa una revisió crítica i humana de la cobertura que van fer diferents periodistes de diversos mitjans, com Catalunya Ràdio, RAC1, SER Catalunya, TV3, La Vanguardia o El País. D'aquesta manera, el pòdcast permet comparar com es van explicar els mateixos esdeveniments des de redaccions diferents i amb criteris informatius diversos.

Així, cada episodi combinarà dues perspectives complementàries: d'una banda, l'anàlisi de la cobertura mediàtica d'un esdeveniment concret i, de l'altra, el relat en primera persona dels professionals que el van cobrir. Per això, el primer pas del projecte consisteix a analitzar la cobertura dels diferents mitjans de comunicació davant d'un mateix fet. Després, realitzarem entrevistes amb diversos periodistes de cada mitjà, completant així el relat i aportant la dimensió humana que es vol donar al pòdcast.

D'aquesta manera, el projecte no només busca reconstruir com es van explicar determinats esdeveniments, sinó també entendre com es viuen des de dins de les redaccions i quins reptes professionals plantegen. Els testimonis dels periodistes

permeten conèixer les dificultats, les decisions immediates i les situacions de pressió que es poden produir en moments d'alta intensitat informativa.

Com a prova de concepte i producte final, es presenta el primer episodi pilot centrat en l'apagada elèctrica massiva de l'abril de 2025. Aquest episodi serveix com a exemple del format i del funcionament del pòdcast. El capítol combina la investigació periodística, mitjançant entrevistes a professionals de diversos mitjans, amb una tertúlia informal entre els tres autors d'aquest treball. En aquesta conversa s'analitzen les reaccions, les pors i la improvisació que es va viure dins de les redaccions durant aquell esdeveniment, així com la manera com els periodistes van afrontar la cobertura informativa en una situació inesperada.

1.2. Motivacions i interès periodístic

La motivació principal d'aquest projecte és la necessitat d'"humanitzar" la figura del periodista. Sovint, el públic rep la informació com un producte acabat i asèptic, desconeixent la gestió emocional i logística que hi ha darrere d'una cobertura de crisi. Actualment, el periodista es veu com un transmissor de la informació, on el públic confia que aquest referent donarà informació veraç i objectiva. Però, d'aquí neix la necessitat de conèixer les històries d'aquests transmissors, els seus pensaments i la seva experiència en el seu intent d'objectivitat i distanciament entre la seva persona i els fets.

Una de les principals motivacions per a la creació d'un pòdcast és l'experiència dels tres integrants del grup durant les seves pràctiques curriculars. Quan un estudiant de periodisme comença a introduir-se en el món laboral, segurament no sap encara a quin mitjà vol acabar treballant. Això és exactament el que ens va passar a nosaltres, ens agradava una mica tot. Finalment, però, els tres vam acabar a la ràdio, i vam reafirmar la idea que és un mitjà que ens atrau per la seva manera d'explicar els fets, el seu distanciament amb l'audiència però a l'hora la seva capacitat de commoure i connectar amb els oients.

També hi ha una clara originalitat en aquest projecte tant en l'enfocament com en el format escollit. El projecte no es limita a analitzar la cobertura mediàtica de grans esdeveniments des d'una perspectiva teòrica o descriptiva, sinó que situa els periodistes com a subjectes actius del relat, incorporant les seves vivències personals i professionals com a part essencial de l'anàlisi informativa. Volem mostrar que el periodisme és un exercici on sempre hi ha una part subjectiva de la persona que analitza el fet, insistint així en la desmitificació del periodisme com un exercici purament objectiu.

A diferència de molts treballs acadèmics o documentals audiovisuals sobre esdeveniments històrics recents, que adopten un to distant i retrospectiu, aquest projecte proposa una mirada humana del periodisme, posant l'accent en les decisions editorials preses en temps real, la pressió del directe, la gestió emocional de situacions límit i les conseqüències personals que aquests fets van tenir en els professionals que els van cobrir.

El projecte també és original per la combinació de formats narratius: integra elements del periodisme narratiu, l'entrevista en profunditat i el pòdcast conversacional, tot fugint deliberadament del to acadèmic clàssic. Aquesta hibridació permet generar un espai de debat i reflexió sobre l'ofici periodístic, en què conviuen el rigor informatiu i un estil col·loquial i proper.

A més, la proposta aposta pel pòdcast no només com a suport tècnic, sinó com a eina de divulgació periodística i de memòria mediàtica, contribuint a preservar el relat professional dels periodistes com a part del patrimoni informatiu del país.

L'interès periodístic del nostre treball se centra en tres conceptes claus:

En primer lloc, en la desmitificació de la professió, per tant, ens centrarem a mostrar les redaccions com a espais vius on la incertesa i l'error també formen part de la

notícia. On es poden mostrar els dubtes i els encerts de cada professional i deixen veure què hi ha darrere de cada pantalla, cada micro o cada pàgina escrita.

En segon lloc, ens volem centrar en el valor de l'oralitat i la proximitat. Així, volem utilitzar la xerrada com a recurs narratiu per fer més accessible el periodisme d'investigació a nous públics, especialment a les generacions més joves. Per tant, unir dos mons, que poques vegades es troben. On el periodisme de qualitat i de fets reals arriba als més joves en un format fresc i dinàmic.

Per acabar, farem valdre la memòria històrica recent. Documentar fets que, malgrat la seva proximitat en el temps, com l'apagada a tot el país, requereixen un espai de reflexió més enllà d'un titular immediat i volàtil que s'oblida amb el temps.

1.3. Justificació del tema i rellevància

En els últims anys, el format pòdcast s'ha consolidat com un dels formats amb més creixement dins el panorama mediàtic digital. Aquesta expansió de les plataformes d'àudio sota demanda (com Spotify, Podimo o iVoox) i l'evolució dels hàbits de consum informatiu han afavorit que cada vegada més persones optin per aquest tipus de contingut, sigui per informar-se o entretenir-se. Per tant, aquesta decisió basada a crear un pòdcast, no només respon a una decisió creativa, a part que és el format que més ens motiva, sinó a una realitat mediàtica on els pòdcasts estan més que consolidats en el sector de la comunicació.

De fet, hi ha diversos estudis que confirmen aquesta expansió del format. Segons l'Observatori del Podcast a Espanya d'iVoox, el 94% de la població espanyola coneix què és un pòdcast i el 86% afirma escoltar-ne amb certa freqüència.³ A més, gairebé la meitat dels oients consumeixen pòdcasts de manera diària i dediquen diverses hores setmanals a aquest tipus de contingut.⁴ Aquestes dades indiquen que el

³ iVoox (2025). *Observatorio del Podcast en España*.

<https://podnews.net/press-release/ivoox-observatory-report-4>

⁴ Publiespaña & iVoox (2025). *Observatorio del Podcast en España: hábitos de consumo*.

pòdcast ja no és un format minoritari, sinó un canal consolidat dins del consum mediàtic contemporani.

Un dels factors que podrien explicar aquest format és la seva flexibilitat, és a dir, permet que es consumeixi alhora que es fan altres accions quotidianes. Abans, aquest mateix esdeveniment passava amb la ràdio, que sempre sonava a les llars quan es cuinava, netejava o es jugava amb els infants. Ara, aquest fet ha anat evolucionant amb una peculiaritat: l'oient pot decidir el que vol sentir quan i on vulgui, i sobretot, de manera independent. Aquesta característica converteix el pòdcast en un mitjà especialment adaptable al ritme de vida actual, dins d'una societat on la majoria de la població viu tan "ofegada" que ja no podem fer una sola cosa.

En el món del pòdcast, un dels formats que últimament ha obtingut més popularitat és el pòdcast narratiu, sobretot en gèneres com el basat en crims reals. Aquest gènere combina investigació, reconstrucció d'esdeveniments i testimonis en primera persona per crear relats sonors que atrauen l'atenció de l'oient. Segons les dades d'Edison Research⁵, el true crime es troba entre els gèneres més populars en el consum de pòdcasts a escala internacional, acollint una part molt significativa de l'audiència d'aquest format.

Tot i que el nostre projecte no se centri en relats criminals en concret, el que sí que comparteix són diverses característiques narratives amb aquest tipus de contingut. Com en els pòdcasts de crims basats en fets reals, la proposta es focalitza en la reconstrucció d'un esdeveniment real a partir de testimonis i anàlisi periodística, creant un relat que ajuda a comprendre el que va passar i com es va viure des de dins.

https://www.mediaset.es/comunicacion/corporativo/publiespana/20250930/ivoox-publiespana-observatorio-informe-podcast_18_016732214.html

⁵ Edison Research (2023). *The Infinite Dial: Podcast Consumption Report*.
<https://www.edisonresearch.com/the-infinite-dial-2023/>

Mentre que les notícies tradicionals busquen informar ràpidament, el pòdcast permet una reflexió més tardana, amb temps per analitzar les decisions preses, els errors, les dificultats i el context en què es van produir. Un altre aspecte essencial en l'elecció del format és la incorporació de testimonis en primera persona. En el periodisme narratiu i documental, els relats personals són molt efectius per generar interès i proximitat amb l'audiència.

Escotar l'experiència directa dels protagonistes ajuda a entendre els esdeveniments des d'una perspectiva humana i no només informativa. Diversos estudis sobre narrativa sonora indiquen que els testimonis directes augmenten la sensació d'autenticitat i enforteixen la implicació emocional dels oients amb la història que s'explica.⁶

1.4. Objectius del treball

L'objectiu principal d'aquest projecte és la conceptualització i el llançament d'una marca de pòdcast documental i conversacional que serveixi com a espai per analitzar, des d'una mirada tant professional com humana, alguns dels esdeveniments més rellevants que han assenyalat la Catalunya del segle XXI. Aquesta proposta es concreta en la producció d'un primer episodi pilot dedicat a l'apagada massiva de l'abril de 2025, que actua com a prova de concepte del format i del to que es plantegen per a la resta d'episodis del pòdcast. Aquest primer capítol ha de permetre demostrar com es desenvolupa la proposta narrativa, quin tipus de contingut ofereix i quina és la manera d'abordar els esdeveniments des de la perspectiva dels professionals que els van cobrir.

Per tal d'assolir aquest objectiu general, el treball també es planteja altres objectius específics relacionats amb l'anàlisi de la pràctica periodística en situacions d'alta intensitat informativa. En primer lloc, es busca analitzar les rutines productives i els protocols que es van activar a les principals redaccions del país durant el col·lapse

⁶ McHugh, S. (2016). *How podcasting is changing the audio storytelling genre*. The Radio Journal. https://doi.org/10.1386/rjao.14.1.65_1

elèctric. Aquest estudi no es realitza des d'una perspectiva purament teòrica o institucional, sinó que es construeix a partir de testimonis directes de periodistes en actiu que van viure aquell moment des de dins de les redaccions o des del lloc dels fets. A través d'aquestes veus, es pretén entendre com es va gestionar informativament una situació inesperada i com es van prendre decisions en un context marcat per la urgència i la manca d'informació inicial.

En aquest sentit, un altre dels objectius del projecte és posar de manifest la part menys visible de la professió periodística, allò que sovint queda fora del relat informatiu final. Mitjançant els testimonis dels professionals, es vol documentar la que es podria considerar la “cara B” del periodisme: la improvisació davant de situacions imprevistes, la pressió del directe, la gestió de la incertesa i també l'impacte emocional que determinats esdeveniments poden generar en els mateixos periodistes. Aquesta aproximació permet oferir una visió més completa de la cobertura mediàtica dels esdeveniments, incorporant la dimensió humana dels professionals que hi participen.

Paral·lelament, el projecte també té un objectiu creatiu i narratiu relacionat amb el format del pòdcast. En concret, es vol explorar i validar la conversa informal “la xarla” com a recurs narratiu capaç de transmetre informació periodística de manera clara i accessible. La proposta consisteix a combinar el rigor de les entrevistes realitzades a periodistes amb una conversa més distesa entre els tres autors del treball. Aquesta dinàmica busca facilitar una anàlisi compartida dels fets i, al mateix temps, generar un relat més proper que pugui resultar atractiu i comprensible per a l'oient. D'aquesta manera, el format combina la part més informativa amb un espai de reflexió i debat que contribueix a contextualitzar els esdeveniments analitzats.

2. Marc Teòric

2.1. El pòdcast: definició i evolució

En les darreres dècades, el pòdcast s'ha consolidat com un dels formats comunicatius més rellevants dins de l'ecosistema mediàtic digital. Tot i que sovint es percep com una evolució directa de la ràdio tradicional, el pòdcast presenta característiques pròpies que el converteixen en un mitjà amb identitat pròpia dins del panorama comunicatiu contemporani. A diferència del *broadcasting* convencional, basat en l'emissió lineal i sincrònica, el pòdcast s'enquadra en el model del *narrowcasting*, adreçant-se a audiències fragmentades i especialitzades.

L'origen del podcàsting es troba a principis del segle XXI, fruit de la convergència de diverses innovacions tecnològiques. Entre elles destaquen el desenvolupament del format d'àudio comprimit MP3, la creació del sistema de sindicació de continguts RSS (*Really Simple Syndication*) i la popularització dels reproductors d'àudio portàtils, com el mític iPod d'Apple. La combinació d'aquestes tecnologies va permetre que els usuaris poguessin descarregar i escoltar continguts d'àudio de manera autònoma i en qualsevol moment.

El terme "pòdcast" es va utilitzar per primera vegada l'any 2004 en l'article *Audible revolution* (Hammersley, 2004)⁷, del diari britànic *The Guardian*. Aquest text descrivia el pòdcast com un fenomen emergent de producció i distribució d'àudio a Internet que permetia als usuaris escapar de la programació lineal de la ràdio tradicional. Aquesta nova forma de distribució d'àudio permetia als oients escoltar els continguts quan volguessin i des del dispositiu que preferissin.

Tot i que a l'inici era un concepte lligat a tecnòfils i nínxols molts concrets, el format va assolir la seva primera expansió al públic general l'any 2005. El fet que el va

⁷ Hammersley, B. (2004, February 11). Audible revolution | Television industry. *The Guardian*.

apropar al públic de masses va ser la integració del suport per a pòdcasts a la versió 4.9 d'iTunes per part d'Apple⁸. Aquesta implantació va eliminar les barreres tècniques que separaven el producte del públic general i va permetre la seva expansió. L'impacte cultural d'aquest fenomen va ser tan immediat que el *New Oxford American Dictionary* va escollir *pòdcast* com la paraula de l'any 2005⁹. Aquesta fita demostra la democratització del pòdcast, reconegut com a vocabulari mediàtic global.

Durant els primers anys, el pòdcast va estar molt vinculat a comunitats reduïdes d'usuaris i creadors independents. No obstant això, amb el pas del temps, el format ha evolucionat cap a una progressiva professionalització, especialment amb l'entrada de grans grups mediàtics i plataformes digitals en la producció de continguts d'àudio sota demanda.

2.2. El pòdcast com a format narratiu periodístic

Més enllà de la seva dimensió tecnològica, el pòdcast s'ha consolidat també com un format narratiu amb grans possibilitats dins del periodisme contemporani. Diversos investigadors han assenyalat que l'àudio digital permet desenvolupar relats periodístics amb una profunditat i una flexibilitat que sovint resulten difícils d'assolir en altres formats informatius. Segons Berry (2015)¹⁰, l'escolta mitjançant auriculars i l'asincronia creen un vincle para-social entre l'emissor i el receptor que és difícil de replicar en el consum de la ràdio lineal.

Segons Bonini (2015)¹¹, el pòdcast representa una transformació significativa en la manera de produir i consumir continguts d'àudio, ja que trenca amb el model tradicional de la ràdio lineal i permet als oients accedir als continguts de manera

⁸ Apple (2005). Apple Takes Podcasting Mainstream. Press Release.

⁹ Oxford University Press (2005). "Podcast" is the Word of the Year.

¹⁰ Berry, R. (2015). A Golden Age of Podcasting? Evaluating Serial in the Context of Podcast Histories. *Journal of Radio & Audio Media*, 22(2), 170–178.

¹¹ Bonini, T. (2015). The 'Second Age' of Podcasting: Reframing Podcasting as a New Digital Mass Medium. *Quaderns del CAC*, 18(41), 21–30.

flexible i personalitzada. Aquesta característica afavoreix la creació de narratives més elaborades, perquè els creadors no estan sotmesos a les limitacions temporals pròpies de la programació radiofònica convencional.

A més, Berry destaca que el pòdcast ha contribuït a impulsar noves formes de periodisme narratiu, especialment aquelles basades en l'explicació en profunditat dels esdeveniments i en la incorporació de testimonis personals. Aquest tipus de narrativa permet contextualitzar millor la informació i oferir una visió més completa dels fets.

Un exemple paradigmàtic d'aquesta evolució és el pòdcast *Serial*, estrenat l'any 2014 als Estats Units. Aquest programa de periodisme d'investigació va aconseguir milions d'oients i va demostrar el potencial del pòdcast com a eina per explicar històries complexes a través d'una narrativa estructurada i serialitzada, sobretot a través del gènere *true crime*¹². El format permet defugir de les limitacions estrictes de temps de l'àmbit radiofònic, atorgant al periodista el temps necessari per a la contextualització, el silenci dramàtic i el desenvolupament de testimonis en profunditat. Així, el pòdcast no només emmagatzema contingut, sinó que construeix una experiència immersiva que afavoreix la comprensió de fets complexos.

2.3. L'arribada del pòdcast a Espanya

L'arribada del pòdcast a l'Estat espanyol es produeix en una etapa encara prematura del desenvolupament global del format. L'any 2004 es va publicar *Comunicando*, creat pel periodista José Antonio Gelado, considerat el primer pòdcast produït a Espanya i un dels primers del món¹³. Gelado, que provenia del periodisme radiofònic convencional, va utilitzar aquesta plataforma per experimentar amb una narrativa que defugia les limitacions de la graella lineal, centrant-se en continguts

¹² González, Jaime. (2014, 19 de novembre). "Serial", el adictivo podcast que tiene a millones siguiendo un asesinato. *BBC News Mundo*

¹³ Gelado, J. A. (2004). *Comunicando*.

especialitzats sobre tecnologia, cibercultura i l'aleshores emergent fenomen de la sindicació de continguts.

El valor de *Comunicando* rau en la seva capacitat d'anticipació. En un context en què les infraestructures digitals a Espanya encara eren molt pobres i el concepte de RSS era totalment desconegut per al gran públic, el pòdcast de Gelado va aconseguir vertebrar una comunitat d'oients fidel i internacional. Malgrat la manca d'eines de mesurament d'audiències sofisticades en aquella etapa pre-plataforma, les estimacions del període situen el programa amb milers de descàrregues setmanals, consolidant-se com un referent de nínxol que demostrava la viabilitat de l'àudio asíncron com a vehicle d'informació especialitzada. Aquest programa marcava l'inici d'una nova manera de distribuir continguts sonors a través d'internet, basada en la subscripció mitjançant canals RSS i la possibilitat de descarregar o escoltar episodis sota demanda.

Durant la segona meitat de la dècada dels 2000 el fenomen del pòdcast a Espanya es mantenia encara en una fase incipient. Igual que passava als Estats Units en els seus inicis, el consum d'aquest format estava principalment vinculat a comunitats específiques i interessos de nínxol, sovint impulsats per creadors independents amb recursos limitats. En aquest període el pòdcast no tenia encara una presència significativa dins del panorama mediàtic general ni una audiència massiva.

Un dels elements clau per a la consolidació inicial de l'ecosistema del pòdcast a Espanya va ser l'aparició de la plataforma iVoox a finals de la dècada dels 2000, concretament l'any 2008. Aquesta plataforma va facilitar tant la distribució com l'accés als continguts sonors, cosa que va permetre que creadors independents publicuessin els seus programes i que els oients trobessin nous pòdcasts amb més facilitat. D'aquesta manera, iVoox es va convertir en un dels principals espais de concentració de continguts i audiència en el context espanyol.

Malgrat aquesta primera etapa de consolidació, el salt cap a la professionalització del pòdcast no es va produir de manera generalitzada fins a mitjans de la dècada següent. L'any 2016 el grup PRISA va impulsar la creació de *Podium Podcast*, una plataforma que apostava per la producció de continguts nadius digitals i que va marcar l'entrada dels grans grups de comunicació en el sector. Aquesta iniciativa va suposar un punt d'inflexió en el desenvolupament de la indústria del pòdcast a Espanya, ja que va impulsar nous models de producció, qualitat tècnica més elevada i narratives pensades específicament per al consum digital, més enllà de la simple redifusió de programes de ràdio convencional en format a la carta.

A partir d'aquest moment, el pòdcast va començar a consolidar-se progressivament com un format propi dins de l'ecosistema mediàtic digital, amb l'aparició de noves productores, plataformes i models de monetització.

De fet, actualment Espanya és el segon país del món¹⁴ que més pòdcasts i videopòdcasts consumeix, només per darrere d'Irlanda.

2.3.1. Particularitats i evolució del podcàsting a Catalunya

L'evolució del pòdcast a Catalunya presenta una trajectòria singular, estretament vinculada a la potent tradició radiofònica del país i a la voluntat de preservació i impuls de la llengua catalana en l'entorn digital. A diferència d'altres mercats, on el pòdcast va néixer principalment des de l'amateurisme, a Catalunya ha estat la ràdio institucional, tant pública com privada, la que ha exercit de motor tractor per a la normalització del format, transformant la clàssica "ràdio a la carta" en un ecosistema de producció nadiua digital.

En una primera etapa (2004-2010), el fenomen va estar liderat per pioners independents i comunitats tecnològiques. El considerat com a primer pòdcast català

¹⁴ El Mundo – UE Studio. (2025, 16 d'octubre). *España, segundo país del mundo en consumo de podcast y videopodcast*.

és pofHQ¹⁵, de Pau Oliva, que va publicar el seu primer capítol fa més de vint anys, el 27 de novembre de 2004. El contingut estava principalment relacionat amb la tecnologia. El pòdcast, però va tenir una vida curta, només es van publicar quatre capítols. El punt d'inflexió institucional es produeix amb l'estratègia de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA). Catalunya Ràdio va ser una de les primeres emissores europees a entendre el pòdcast no només com un repositori de programes emesos, sinó com un espai d'experimentació narrativa. Aquesta aposta es va consolidar amb la creació de canals de distribució específics i, més recentment, amb el llançament de la plataforma 3Cat¹⁶, que situa l'àudio sota demanda al mateix nivell jeràrquic que el contingut de vídeo, buscant captar les audiències més joves que han abandonat el consum lineal de la ràdio FM. Catalunya Ràdio va ser pionera amb el programa *L'Internauta*¹⁷ (conduït per Vicent Partal), que va llançar el seu primer pòdcast el setembre de 2005. El 2006, l'emissora va ampliar la seva oferta coincidint amb una remodelació web, convertint-se en una de les cadenes de l'Estat amb més presència en aquest format.

Un factor determinant en l'èxit del pòdcast a Catalunya ha estat la seva capacitat per generar fenòmens de cultura popular massius a partir de gèneres específics. L'exemple més paradigmàtic és Crims, de Carles Porta, que va demostrar com una narrativa sonora extremadament cuidada podia traspasar la barrera del nínxol per esdevenir un producte de masses. Aquest èxit ha obert la porta a una professionalització del sector, amb l'aparició de productores independents i el creixement de pòdcasts conversacionals en català que han ocupat espais de lideratge en plataformes com Spotify o Apple Podcasts.

Finalment, cal destacar el paper del pòdcast com a eina de periodisme de proximitat. En moments de crisi o de transformació social, el format ha permès als mitjans catalans oferir una anàlisi més reposada i profunda de la realitat nacional. La

¹⁵ Oliva, Pau. (2004, 27 de novembre). Primer podcast en català. *Pau Oliva Fora's personal blog*.

¹⁶ CCMA. (2023). Pla Estratègic de la nova CCMAA: *Connectem per arribar a tothom*. Generalitat de Catalunya.

¹⁷ Sellas, T. i Llambrich, J. (2010). El podcasting en catalán. A *Podcasting, tú tienes la palabra* (pp. 101-111). Asociación Podcast.

flexibilitat del pòdcast ha facilitat que temes d'interès local o nacional tinguin un recorregut temporal més llarg, convertint-se en un arxiu sonor de la memòria històrica recent.

2.4. El pòdcast conversacional i “l’entre bastidors” periodístic

Dins de la tipologia de formats, el pòdcast conversacional (o de “xarla”) ha emergit com un dels gèneres amb més èxit gràcies a la seva autenticitat percebuda. Aquest format es basa en la interacció orgànica entre els conductors, sovint trencant la “quarta paret” informativa per mostrar els processos de reflexió i dubte.

En l'àmbit del periodisme, aquest enfocament permet explorar la “cara B” de la professió: la part no editada del treball de camp. Acadèmicament, aquest recurs s'enquadra en el que alguns autors anomenen “metaperiodisme sonor”¹⁸, on el contingut no és només el fet narrat, sinó el procés de construcció de la notícia i l'experiència subjectiva del professional. Aquest to informal, lluny de restar rigor, humanitza la figura del periodista i s'ajusta a les demandes d'una audiència que busca transparència i connexió emocional amb els emissors.

3. Estudi de mercat

3.1. Anàlisi de l’audiència

En els darrers anys, el consum de pòdcasts a Espanya ha experimentat un creixement significatiu, consolidant-se com un dels formats més rellevants dins del panorama de l'àudio digital. Segons l'informe *Estado del podcast en España 2025*¹⁹ elaborat per iVoox en col·laboració amb Publiespaña, el pòdcast ja no es pot considerar un fenomen de nínxol, sinó un hàbit integrat en la vida quotidiana d'una gran part de la població. L'estudi indica que aproximadament el 86% dels espanyols

¹⁸ Sánchez, G. (2023, 16 de maig). *Esto es el metaperiodismo*. Medium.

¹⁹ iVoox (2025). *Observatorio del Podcast en España*

escolten pòdcasts de manera recurrent, fet que evidencia la consolidació d'aquest format dins dels hàbits de consum mediàtic.

Freqüència d'escolta

Pel que fa a la freqüència d'escolta, gairebé la meitat dels oients (48,4%) consumeixen pòdcasts diàriament, mentre que una part significativa afirma escoltar-ne diverses vegades al dia (1 de cada 4). Aquest consum constant reflecteix la integració del pòdcast en les rutines quotidianes dels usuaris, que troben en aquest format una manera flexible d'accedir a continguts informatius i d'entreteniment.

L'informe també destaca que el temps mitjà dedicat a l'escolta de pòdcasts és d'aproximadament 10,5 hores setmanals, amb una mitjana de 6,5 episodis escoltats cada setmana.

Preferències d'escolta

Els oients tenen preferència per escoltar episodis d'entre 30 minuts i 2 hores (63,25%), tot i que n'hi ha molts que no els importa la durada dels episodis mentre el contingut els sembli interessant (23,42%). A l'hora d'escoltar, un 55,18% ho fan de forma continuada mentre que la resta afirma fer-ho de forma fragmentada durant el mateix dia o diversos dies.

Hàbits d'escolta

En relació amb els hàbits d'escolta, el telèfon mòbil és el dispositiu principal per accedir als pòdcasts, utilitzat per més del 96% dels oients. El moment del dia preferit per escoltar pòdcasts és el matí, seguit de la nit i la tarda, especialment entre setmana. L'escolta de pòdcasts, però, s'ha convertit en una experiència íntima i personal. El 97,59% dels oients ho fan en solitari.

Perfil sociodemogràfic

Pel que fa al perfil de l'oient, l'estudi indica que el públic és divers i comprèn una franja d'edat àmplia, situada principalment entre els 18 i els 65 anys. Tot i això, la franja d'edat que més consumeix pòdcasts és la dels 45 als 54 anys amb un 24,16%. També destaca la paritat de gènere en l'audiència, amb una presència femenina que ja supera lleugerament el 50% del total d'oients amb un 50,9%.

Perfil professional

Pel que fa al perfil professional, es tracta majoritàriament d'un públic amb estudis universitaris (36,06%) i amb una situació laboral activa (78,27%), sobretot en sectors qualificats com a serveis professionals (10,12%), administració pública (9,30%) i educació (8,97%).

Temes més escoltats

El misteri (16,62%), la història (14,08%) i l'humor (10,27%) són els temes més escoltats pels oients de pòdcasts a Espanya. Això reflecteix l'equilibri entre l'aprenentatge i l'entreteniment. També ha crescut l'interès per temes de notícies i successos (8,67%), fet que afecta directament de manera positiva el nostre projecte.

Formats preferits

El format preferit pels oients és el conversacional amb un 53,05%. Aquesta xifra reforça la convicció sobre el format que hem triat per al nostre pòdcast. Igual que ha passat amb les temàtiques preferides, pel que fa al format, també han guanyat protagonisme els formats de temes d'actualitat i les entrevistes.

Tipus de creadors preferits

Els oients prefereixen els pòdcasts independents (64,71%) molt per sobre dels creats per mitjans de comunicació (24,87%), influenciadors (6,33%) o marques (2,13%). També valoren els pòdcasts que porten a convidats importants.

3.2. Audiència potencial

El públic objectiu d'aquest pòdcast està format principalment per joves i adults catalanoparlants d'entre els 18 i els 65 anys amb interès per l'actualitat, el periodisme i la història recent de Catalunya.

Es tracta d'una audiència acostumada al consum de continguts digitals i especialment de formats d'àudio sota demanda, com els pòdcasts. Aquest públic acostuma a consumir informació a través de plataformes digitals, xarxes socials i aplicacions de streaming, i mostra interès per continguts que combinen informació rigorosa amb formats narratius atractius.

A més, el projecte també pot interessar a estudiants de periodisme, professionals de la comunicació i persones que vulguin conèixer com es construeix la informació des de dins de les redaccions, sobretot en contextos de crisi informativa o d'esdeveniments d'alta rellevància mediàtica.

En aquest sentit, el pòdcast busca connectar amb una audiència que no només vol conèixer els fets, sinó també entendre com es construeixen les notícies i quines experiències viuen els periodistes que les expliquen.

3.3. Competència i referents

El creixement del pòdcast en els darrers anys ha generat un ecosistema ampli i divers, amb una oferta creixent de continguts tant en l'àmbit informatiu com en el narratiu. En aquest context, el projecte *Fora de micro* s'inscriu dins d'un panorama en què destaquen especialment els pòdcasts de caràcter narratiu i documental, que han demostrat una gran capacitat per captar l'interès de l'audiència.

Un dels principals referents en aquest sentit és *Crims*. El pòdcast dirigit per Carles Porta ha contribuït a popularitzar el gènere del *True Crime* a Catalunya a través d'una narrativa sonora i immersiva. Aquest format combina la reconstrucció detallada

dels fets amb l'ús de testimonis, ambientació sonora i una estructura que genera tensió i interès, demostrant el potencial del relat sonor per explicar històries complexes i connectar emocionalment amb l'audiència.

D'altra banda, també es pot considerar com a referent el pòdcast *Que no surti d'aquí*, presentat per Roger Carandell, Marta Montaner i Juliana Canet, que representa un model més conversacional i informal dins de l'ecosistema radiofònic català. Aquest tipus de format es basa en el diàleg entre conductors, amb un estil proper i espontani que afavoreix la connexió amb l'oient i aporta dinamisme al contingut. La seva rellevància rau en la capacitat de generar proximitat i fidelització a través de la conversa, un element que també es té en compte en el disseny de *Fora de micro*.

El projecte incorpora, així, elements d'ambdós models: d'una banda, l'estructura narrativa i immersiva pròpia de formats com *Crims*; de l'altra, la naturalitat i el dinamisme dels pòdcasts conversacionals com *Que no surti d'aquí*. Aquesta combinació permet construir un producte híbrid que alterna la reconstrucció dels fets amb espais de reflexió i tertúlia, aportant ritme i varietat al relat.

Pel que fa a la competència directa, cal destacar que, tot i l'existència d'una oferta àmplia de pòdcasts informatius i narratius, hi ha una presència limitada de continguts centrats específicament en l'anàlisi de la cobertura mediàtica i en la vivència dels periodistes. En aquest sentit, *Fora de micro* ocupa un espai poc explorat dins del panorama del pòdcast en català, proposant una mirada innovadora que combina l'anàlisi crítica dels mitjans amb la dimensió humana de la professió.

Així, el projecte no es posiciona en competència directa amb altres pòdcasts existents, sinó que es construeix a partir de referents consolidats per desenvolupar una proposta pròpia, diferenciada i adaptada als interessos d'una audiència interessada en el periodisme i en les històries que hi ha darrere de les notícies.

4. Concepció del pòdcast

4.1. Nom i branding del projecte

- **El nom**

El pòdcast rep el nom de *Fora de micro*, una denominació que sintetitza el concepte central del projecte. L'expressió fa referència a tot allò que queda fora de l'emissió i, que no escolten els oients. Les converses informals, les decisions editorials, els dubtes i les emocions que formen part del procés periodístic, però que habitualment no arriben a l'audiència. D'aquesta manera, el nom connecta directament amb la voluntat del pòdcast d'oferir una mirada interna i humana sobre la construcció de les notícies.

- **El logotip**

El logotip del projecte és simple i compacte perquè representi bé el que volem transmetre. S'ha apostat per un logo bàsic, on es mostri clarament el nom del producte, però que a simple vista es reconegui que es tracta d'un pòdcast. Pel que fa a les lletres, s'ha optat per la tipografia *Bonadada*, una tipografia gruixuda i fàcil de llegir a simple vista que dona consistència a la marca.

La idea inicial ha estat escriure el nom del pòdcast, *Fora de micro*, però amb dos petits detalls: el punt de la "i" és, al mateix temps, la "O" de "fora" i a dins d'aquesta "O" hi ha un micro, perquè s'entengui perfectament que es tracta d'un pòdcast.

Durant el procés de definició de la identitat visual del projecte, es van contemplar diverses opcions per escollir el color corporatiu, entre elles tonalitats com el vermell. Tot i això, es va procurar trobar una proposta cromàtica pròpia i diferenciada, evitant associacions visuals amb pòdcasts de gran notorietat dins l'àmbit català. En aquest sentit, es va descartar l'ús del vermell i negre, fàcilment vinculable a *Crim*s, així com altres tonalitats vermelles que podrien recordar al *Que no surti d'aquí*.

Per aquest motiu, finalment s'ha optat pel blau marí. En l'àmbit comunicatiu, aquest color contribueix a reforçar la percepció de serietat i estabilitat, aspectes especialment rellevants en un projecte centrat en el relat informatiu i testimonial.

Imatge 1. Color corporatiu. *Pantone*.

Imatge 2. Versió logotip lletra blava

Imatge 3. Versió logotip lletra blanca

A continuació es presenten alguns dels dissenys del logotip descartats:

Imatge 4. Dissenys descartats

- **Branding**

Pel que fa al branding, s'aposta per una identitat de marca que sigui coherent, reconeixible i valuosa en el temps. La imatge i el to comunicatiu busquen transmetre

professionalitat, rigor i credibilitat, però incorporant alhora una estètica i un llenguatge més propers al públic jove i als entorns digitals.

En cas que el projecte guanyés visibilitat i reconeixement, es podria plantejar una inversió destinada específicament a reforçar la marca i augmentar-ne la presència pública. Aquesta estratègia podria incloure el desenvolupament de materials gràfics corporatius, marxandatge, accions promocionals i altres elements orientats a consolidar la identitat del projecte i facilitar-ne el reconeixement entre l'audiència.

Imatge 5. Estudi *Fora de micro*

Imatge 6. Marquesina anunciant el 1r capítol

Imatge 7. Tasses corporatives

Imatge 8. Bosses de tela corporatives

4.2. Format, durada i periodicitat dels episodis

El pòdcast *Fora de micro* es planteja com un producte híbrid que combina el format documental amb elements conversacionals, amb l'objectiu d'oferir una experiència narrativa completa i alhora accessible per a l'oient. Aquest format permet integrar, en un mateix episodi, la reconstrucció d'un esdeveniment informatiu amb l'anàlisi crítica de la seva cobertura mediàtica i la incorporació de testimonis en primera persona.

Pel que fa a la durada, els episodis tindran una extensió aproximada d'entre 20 i 25 minuts. Aquesta durada respon a la voluntat de mantenir un equilibri entre la profunditat informativa i la capacitat d'atenció de l'oient, adaptant-se als hàbits de consum actuals del pòdcast, sovint vinculats a moments concrets del dia com els desplaçaments o les activitats quotidianes.

En relació amb la periodicitat, el projecte preveu una publicació mensual d'episodis, especialment en la fase inicial. Aquesta freqüència permet garantir una producció acurada, tant pel que fa a la recerca prèvia com a la realització d'entrevistes i el procés d'edició i muntatge. A més, la naturalesa del contingut requereix un temps de treball que justifica una periodicitat més espaiada en comparació amb altres formats més immediats.

A llarg termini, i en funció dels recursos disponibles i de l'evolució del projecte, aquesta periodicitat podria adaptar-se per augmentar la freqüència de publicació. No obstant això, en aquesta fase inicial es prioritza la qualitat del contingut i la coherència narrativa per damunt de la quantitat d'episodis produïts.

4.3. To narratiu i estil periodístic

Des del punt de vista narratiu, el projecte s'inscriu dins del periodisme narratiu i documental, caracteritzat per l'ús d'eines pròpies del relat per explicar fets reals. Això es tradueix en una estructura que incorpora elements com la contextualització, la construcció de tensió narrativa i l'ús de testimonis en primera persona, amb la

finalitat de generar una experiència més immersiva i significativa per a l'oient. En aquest sentit, el pòdcast no es limita a exposar informació, sinó que construeix un relat que guia l'oient al llarg dels esdeveniments i en facilita la interpretació.

El to del programa es manté rigorós i informatiu, especialment en els segments dedicats a l'anàlisi de la cobertura mediàtica. En aquests fragments es prioritza la claredat expositiva i la precisió en el llenguatge, evitant interpretacions simplistes o especulatives. Alhora, el pòdcast incorpora un registre més proper i conversacional en els espais de tertúlia i en les entrevistes, fet que contribueix a humanitzar el relat i a generar una connexió més elevada amb l'audiència.

Pel que fa al llenguatge, es fa ús d'un registre estàndard i entenedor, evitant tecnicismes innecessaris però mantenint la precisió pròpia del discurs periodístic. Aquesta elecció respon a la voluntat d'arribar a una audiència àmplia, sense renunciar a la qualitat informativa ni al rigor analític.

A més, l'estil del pòdcast es reforça amb l'ús de recursos sonors com músiques, silencis i efectes ambientals, que contribueixen a crear una atmosfera narrativa i a marcar el ritme del relat. Aquests elements no tenen una funció merament estètica, sinó que formen part de la construcció del discurs, ajudant a generar tensió, contextualitzar escenes i facilitar la immersió de l'oient.

4.4. Temes de cada capítol

Capítol	Tema
Primer	Apagada elèctrica general a tot l'estat (28 d'abril de 2025)
Segon	Accident de tren a Gèlida i crisi ferroviària derivada (20 de gener de 2026)
Tercer	Desallotjament B9 Badalona (17 de desembre de 2025)
Quart	Atemptat de Barcelona (17 d'agost de 2017)
Cinquè	Accident IQOXE a Tarragona (14 de gener de 2020)
Sisè	Allau del Balandrau (30 de desembre del 2000)
Setè	Intent de bomba a la Jonquera Paradise (12 de desembre de 2012)
Vuitè	Acampada 15-M Pl. Catalunya (16 de maig de 2011)
Novè	Temporal Glòria (20-23 de gener de 2020)
Desè	Referèndum sobre la independència de Catalunya (1 d'octubre de 2017)

5. El primer capítol

5.1. La gran apagada elèctrica a Espanya

Cap a les 11 del matí del 28 d'abril de 2025, de manera sobtada, Catalunya, la resta de la península Ibèrica i parts del sud de França es van quedar a les fosques. En qüestió de minuts, escoles, universitats, empreses i sistemes de transport van deixar de funcionar. La hiperconnectivitat que sosté el nostre dia a dia va desaparèixer de cop. Però, com podia la població saber què estava passant? Paral·lelament, a les redaccions, la rutina no quedava interrompuda pel soroll, sinó per un silenci inquietant. La feina de centrar esforços en un fet urgent es tornava, aquest cop, gairebé impossible: com es pot informar quan les eines per fer-ho han deixat de funcionar?

Dins de les redaccions, el buit imposat per la manca d'energia va activar un mecanisme de resiliència professional que anava més enllà dels protocols d'emergència preestablerts. Si en altres crisis històriques, com els atemptats del 17 d'agost de 2017, la resposta mediàtica es va caracteritzar per una mobilització frenètica de recursos cap al lloc dels fets, l'apagada de 2025 va exigir una reconstrucció logística forçosa. Cada mitjà, des de les grans corporacions públiques fins a la premsa local, va haver d'enfrontar-se al repte de mantenir el servei públic sense les eines que defineixen el periodisme modern. La recerca desesperada de generadors, la recuperació de la ràdio de transistors com a únic vincle amb l'audiència i la improvisació de sistemes de transmissió analògics van ser algunes de les tantes conseqüències de l'apagada.

El projecte neix de la voluntat d'analitzar aquestes dinàmiques internes des d'una perspectiva metaperiodística. L'objectiu no és realitzar una crònica dels fets externs, sinó documentar el funcionament organitzatiu dels mitjans en condicions crítiques. A través d'una anàlisi de la "cara B" de la professió, s'estudia com els periodistes, com

agents mediadors, van haver de gestionar la verificació de dades i la distribució d'informació oficial sense l'accés als fluxos digitals habituals.

Aquest enfocament permet observar la dimensió humana de la mediació informativa des d'un vessant deontològic i professional. Malgrat que la figura del periodista se sol presentar com un observador asèptic, esdeveniments d'aquesta magnitud posen de manifest que els professionals operen en el mateix entorn d'incertesa que l'audiència. La capacitat de resposta de les redaccions davant la pèrdua de control tecnològic ofereix un cas d'estudi rellevant per entendre la resiliència del sistema mediàtic català i la vigència del periodisme de proximitat en la gestió de la seguretat i la calma social en contextos de col·lapse sistèmic.

5.2. Justificació del tema del primer capítol

Hem triat centrar el primer capítol del pòdcast en l'apagada elèctrica massiva que va afectar la península Ibèrica com a punt de partida pel seu impacte social, mediàtic i comunicatiu sense precedents recents. Aquest esdeveniment no només va generar un col·lapse de la infraestructura elèctrica, deixant incomunicades milions de persones i afectant serveis essencials com el transport i les telecomunicacions, sinó que també es va convertir en una notícia de cobertura immediata i intensiva tant a la premsa nacional com internacional²⁰. Les reaccions de mitjans com *El País*, *BBC* o *The New York Times* van situar el fet a les portades i a seguiments en directe, posant de manifest la rellevància informativa i global de la crisi.

A més, l'episodi va posar en relleu el paper fonamental dels mitjans tradicionals en situació de crisi, especialment la ràdio, com a mitjà accessible i fiable quan els sistemes digitals van fallar. Segons un estudi realitzat durant aquell període, fins al 71% dels espanyols va recórrer a la ràdio durant l'apagada, i una gran majoria la va valorar com el mitjà més important del dia per obtenir informació, companyia i

²⁰ RTVE, "Cobertura mediàtica de l'apagada del 28 d'abril de 2025", [rtve.es](https://www.rtve.es/noticias/20250429/contando-medios-nacionales-internacionales-apagon-peninsula-iberica-28-abril/16558892.shtml), 29/04/2025. [En línia]. Disponible a: <https://www.rtve.es/noticias/20250429/contando-medios-nacionales-internacionales-apagon-peninsula-iberica-28-abril/16558892.shtml>

tranquil·litat en un context de desconexió total²¹. Aquestes dades avalen l'interès qualitatiu i quantitatiu de la situació des del punt de vista periodístic, i justifiquen la tria d'aquest esdeveniment com a tema inaugural del pòdcast, ja que permet explorar tant la construcció mediàtica de la notícia com les experiències personals dels professionals de la informació, que són eixos centrals del treball.

5.3. Conceptualització, recerca i context històric

Per a poder produir tot el contingut necessari per al nostre pòdcast és important analitzar també el context històric i com es van desenvolupar els fets. Aquest apartat detalla el procés intel·lectual de disseny de l'episodi inaugural i la fonamentació històrica que permet transformar un esdeveniment d'actualitat en un producte de periodisme documental i reflexiu.

L'episodi sobre l'apagada de l'abril de 2025 neix de la voluntat d'explorar la paradoxa dels mitjans de comunicació actualment. En una era que és totalment digital va ser la ràdio analògica l'única que tenia capacitat real de poder informar a la ciutadania, el que ens porta a la fragilitat de la hiperconnectivitat. L'episodi no es presenta només com una cronologia dels fets, sinó que busca demostrar la resposta humana i professional davant el buit informatiu. L'eix conceptual es vertebrava sobre tres pilars principals:

- **El silenci digital:** Com la caiguda d'internet i la telefonia mòbil va deixar a tota la ciutadania desconnectada. Sobretot centrat en la feina periodística habitual, obligant-los a buscar alternatives per a poder desenvolupar les seves tasques.

²¹ Europa Press, "Estudi: 71 % dels espanyols va recórrer a la ràdio durant la caiguda massiva de la xarxa elèctrica", [europapress.es](https://www.europapress.es/sociedad/noticia-71-espanoles-recurrio-radio-caida-masiva-red-electrica-estudio-20250430143223.html), 30/04/2025. [En línia]. Disponible a: <https://www.europapress.es/sociedad/noticia-71-espanoles-recurrio-radio-caida-masiva-red-electrica-estudio-20250430143223.html>

- **La ràdio com a pilar fonamental:** El concepte de l'episodi gira al voltant del transistor com l'únic objecte capaç de trencar l'aïllament i com a una font d'informació, reivindicant la importància i la practicitat de la ràdio.
- **L'entre bastidors:** També volem mostrar el dubte del periodista, la dificultat per a poder consultar fonts que de normal no tenen dificultat. Com es produeix l'exercici periodístic en un moment de pressió, remarcant l'ètica de la professió i responsabilitat social dels mitjans.

Per dotar l'episodi de rigor, s'ha dut a terme una recerca documental basada en els fets històrics que van sacsejar Catalunya durant la primavera de 2025.

El 28 d'abril de 2025 al voltant de les 12:30 hores del matí la península Ibèrica va patir una interrupció generalitzada del subministrament elèctric que va afectar a principalment Espanya, Portugal i Andorra, i va deixar sense llum a més de 50 milions de persones. El motiu d'aquesta apagada generalitzada va ser, segons l'informe final de la *Xarxa Europea de Gestors de Xarxes de Transport d'Electricitat*, *conseqüència d'una pujada de tensió del sistema elèctric*, que va provocar la pèrdua del control del sistema. Aquest fet va deixar sense servei a pràcticament tot el territori català durant un període que va oscil·lar entre les 12:30 i la matinada del 29 d'abril, depenent de la zona.

Aquest zero energètic també va tenir un impacte directe en les comunicacions, deixant sense servei les xarxes 5G i la fibra òptica. Això va provocar que per primer cop en els darrers anys la societat estigués incomunicada, sense opció a utilitzar dispositius digitals com mòbils en la major part del territori. Aquesta situació també va afectar els mitjans de comunicació, que van haver de declarar l'estat d'emergència informativa. Emissores com Catalunya Ràdio o RAC1 van emetre gràcies a generadors de gasoil, mentre que molts diaris digitals van quedar completament inoperatius.

Però la comunicació no va ser l'únic sector afectat. De fet, el transport també va col·lapsar. Les línies de tren i metro del territori no van poder funcionar amb normalitat, provocant grans bloquejos a les ciutats i deixant a milers de persones sense opció per a poder desplaçar-se. Per a fer front a aquesta problemàtica, es van impulsar reforços de busos interurbans. Tot plegat va provocar que molta gent es trobés incomunicada en una ciutat que no era la seva i sense saber com tornar a casa.

Sense accés a internet, només quedava una opció per a poder informar-se de com avançava l'estat de la xarxa elèctrica, la ràdio analògica. Les poques botigues que van poder obrir van vendre productes que de manera normal no tenen tanta demanda, com ara espelmes, llanternes i ràdios. Però no tot va ser negatiu. El no poder utilitzar cap aparell elèctric va provocar una mena de viatge al temps, i moltes places i bars i es van omplir de gent xerrant i nens jugant per a passar un dia molt inusual. El boca a boca va ser fonamental en molts barris i comunitats, recuperant una sensació més gran de comunitat de l'habitual.

L'apagada elèctrica va tenir un impacte directe en les audiències de ràdio. Segons els estudis d'audiència del període, l'apagada va provocar un retorn massiu a l'àudio. Tal com recull *Europa Press* (2025), el 71% de la població va utilitzar el receptor de ràdio convencional per orientar-se. Aquesta dada històrica és fonamental per al nostre context, ja que justifica que el nostre primer episodi de pòdcast tracti, precisament, sobre el medi sonor.

5.4. Selecció i anàlisi de fonts

5.4.1. Fonts documentals

Pel que fa a les fonts documentals, el projecte es basa en l'anàlisi de la cobertura informativa realitzada per diversos mitjans radiofònics de Catalunya, concretament RAC1, Cadena SER, Catalunya Ràdio i Ràdio Rubí. La selecció d'aquests mitjans

respon a la voluntat d'incorporar diferents models de ràdio i línies editorials diverses, amb l'objectiu de comparar com es va abordar un mateix esdeveniment des de perspectives professionals diferenciades. Aquest treball de revisió de continguts permet identificar criteris informatius, prioritats editorials i enfocaments narratius, aportant així una base sòlida per a l'anàlisi posterior desenvolupada en el pòdcast.

5.4.2. Fonts personals

5.4.2.1 Professionals del periodisme radiofònic

Per tal de complementar l'anàlisi documental i aportar una visió més profunda del fenomen estudiat, el projecte incorpora fonts personals a través d'entrevistes a professionals del periodisme radiofònic. Aquestes fonts permeten accedir a l'experiència directa dels protagonistes, aportant informació sobre les dinàmiques de treball, la presa de decisions en temps real i l'impacte personal de la cobertura informativa. En el nostre pòdcast, la part fonamental és el testimoni dels periodistes, per això, de les seves entrevistes és d'on s'ha tret la major part de la informació.

A partir d'una entrevista que es farà igual a tots els periodistes i plantejada prèviament entre l'equip, es trauran les experiències personals que crearan el fil narratiu del capítol. L'entrevista serà plantejada igual a cada periodista, però hi haurà modificacions segons les respostes que anem obtenint.

Pel primer capítol, hem decidit barrejar tant fonts personals més conegudes com persones més anònimes. Necessitàvem periodistes que s'haguessin quedat a la redacció, treballant des de la ràdio coordinant-se amb l'equip explicant el què passava, i també redactors que sortissin al carrer perquè ens expliquessin les anècdotes que van viure amb la gent aquell dia.

Un altre punt clau és combinar diversos càrrecs dins la redacció de la ràdio, hem optat tant per periodistes amb un alt càrrec que s'encarreguen de coordinar un equip i prendre decisions en un dia tan important, com redactors que complien indicacions dels seus caps per tal que el programa tirés endavant.

JORDI BASTÉ		
	Mitjà	RAC1
	Professió	Periodista i presentador d'El Món a RAC1.
	Experiència	Basté compta amb una àmplia trajectòria en el periodisme esportiu i generalista, i s'ha consolidat com una de les veus més influents de la ràdio catalana, especialment en la conducció de programes en directe i en la cobertura de l'actualitat.
	Paper durant el dia	Quan va començar l'apagada, el Basté estava reunit amb el seu equip i va córrer cap a l'estudi per començar la cobertura de manera immediata.

JOAN MARIA MORROS		
	Mitjà	RAC1
	Professió	Periodista i cap d'Informatius de RAC1.
	Experiència	És periodista i cap d'Informatius de les emissores RAC1 i RAC105 des del 2008. A més, és degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya des del 2019.
	Paper durant el dia	Va coordinar tot l'equip d'informatius per enviar als periodistes a cobrir el que estava passant, sobretot als llocs més crítics. També va coordinar les comunicacions amb els corresponents de les diferents demarcacions de Catalunya, de Madrid, d'Itàlia, França i Brussel·les.

CARLES COUSO		
	Mitjà	Cadena SER Girona - SER Catalunya
	Professió	Periodista i editor de l'Aquí Girona.
	Experiència	És periodista i redactor dels informatius de SER Catalunya. Ha treballat de redactor a l'Aquí Catalunya i és soci de la productora el Gamatzem fent contingut per mitjans de comunicació com 3Cat.
	Paper durant el dia	Va estar a peu de carrer fent tasques de cobertura en directe, fet que li va permetre viure l'esdeveniment des d'una perspectiva immediata i sobre el terreny.

GEMMA ALEGRÍ		
	Mitjà	SER Catalunya - Cadena SER
	Professió	Periodista i editora dels informatius H14 Ser Catalunya.
	Experiència	És periodista i editora dels informatius de H14 del cap de setmana de SER Catalunya. Ha treballat de redactora i locutora durant sis anys a la SER.
	Paper durant el dia	Va fer connexions en directe des de diferents punts clau de Barcelona per l'Aquí Catalunya.

NÚRIA PERAIRE		
	Mitjà	Catalunya Ràdio
	Professió	Periodista de la delegació de Girona de Catalunya Ràdio.
	Experiència	Ha treballat en diversos mitjans com Cadena SER, la CNN, Betevé i 3Cat.
	Paper durant el dia	La seva experiència durant l'apagada es va desenvolupar des de l'estudi, on va assumir la tasca d'informar de manera continuada sobre l'evolució dels fets. La seva posició permet analitzar el paper de la ràdio com a servei públic en situacions de crisi, així com les dinàmiques de coordinació i actualització constant de la informació.

LITES PLAZAS		
	Mitjà	Catalunya Ràdio
	Professió	Tècnic de so de la delegació de Girona de Catalunya Ràdio.
	Experiència	Fa més de 30 anys que treballa a Catalunya Ràdio com a tècnic de so i ha cobert notícies de tota mena, acompanyant i aconsellant a periodistes durant molts anys.
	Paper durant el dia	Va donar suport als tècnics i va sortir amb diversos periodistes per poder informar a Barcelona sobre el que estava passant des de Girona.

ALBERT SOLÉ		
	Mitjà	Ràdio Rubí
	Professió	Periodista i director de Ràdio Rubí des del febrer de 2025.
	Experiència	Havia sigut director del Diari de Sabadell entre 2018 i 2019 i cap d'Informatius de Cugat Mèdia entre 2020 i 2025. També és docent a la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB on imparteix l'assignatura de Producció en les Indústries de la Comunicació.
	Paper durant el dia	Quan va començar l'apagada, com a director, va encarregar-se de coordinar la redacció, contactar amb l'Ajuntament i controlar tot el que va ser necessari per poder emetre.

JOSE MALAGÓN		
	Mitjà	Ràdio Rubí
	Professió	Tècnic de so a Ràdio Rubí.
	Experiència	Fa 11 anys que treballa com a tècnic de so a Ràdio Rubí, i des de fa un any coordina tots els tècnics de la ràdio.
	Paper durant el dia	Durant el dia de l'apagada, com a tècnic de so, va encarregar-se de controlar tots els aspectes tècnics de la ràdio per poder seguir en antena.

5.4.2.2 Ciutadania

Més enllà dels professionals de la informació, el pòdcast també incorpora la veu de la ciutadania, imprescindible per entendre com es va viure l'apagada des de l'altra banda del transistor.

A través de diversos testimonis personals, hem volgut recollir com la gent va informar-se aquell dia, si van recórrer a la ràdio com a principal font d'informació o si, per contra, van quedar desconnectats enmig del caos.

Aquestes veus ens permeten entendre no només el paper que va jugar la ràdio en un moment d'incertesa col·lectiva, sinó també les emocions, dubtes i inquietuds que es van generar durant aquelles hores.

A més, els testimonis de la ciutadania aporten una mirada complementària al relat periodístic: un any després, molts continuen preguntant-se si realment s'han donat totes les explicacions necessàries sobre què va passar durant aquella jornada excepcional i evidencien que, més enllà de recuperar la llum, encara hi ha una part de la societat que sent que no ha obtingut totes les respostes.

5.5. Entrevistes

Per tal de recollir el testimoni dels professionals implicats en la cobertura de l'apagada general, s'ha elaborat un guió d'entrevista estructurat que combina 15 preguntes de caràcter cronològic, professional i personal. Aquestes qüestions tenen com a objectiu reconstruir el desenvolupament dels fets des de dins de la redacció, així com aprofundir en les decisions informatives, les dinàmiques de treball i l'impacte emocional viscut pels periodistes. D'aquesta manera, el conjunt de preguntes permet obtenir una visió completa que integra tant la dimensió periodística com l'experiència humana dels protagonistes.

Tanmateix, durant el desenvolupament de les entrevistes, aquestes es van adaptar de manera flexible en funció del discurs i les aportacions de cada persona

entrevistada. No obstant això, en tot moment es va mantenir una estructura prèviament definida amb un conjunt de preguntes considerades essencials, amb l'objectiu d'obtenir els talls de veu necessaris per a l'elaboració del pòdcast.

Pregunta 1	Com va començar el teu dia?
Pregunta 2	Quin és el teu rol a la ràdio?
Pregunta 3	Què estaves fent abans que comencés l'apagada?
Pregunta 4	Com vas saber que de cop no hi havia llum?
Pregunta 5	Quan vas entendre que no era una incidència normal?
Pregunta 6	Què va ser el primer que vas fer a la redacció?
Pregunta 7	Quines prioritats informatives vas marcar en aquell moment?
Pregunta 8	Com vas viure tu, personalment, aquella jornada?
Pregunta 9	Vas sentir més pressió que en altres cobertures? Per què?
Pregunta 10	Hi va haver algun moment de por, caos o improvisació total?
Pregunta 11	Què creus que va significar la ràdio per a la gent aquell dia?
Pregunta 12	Mirant-ho amb perspectiva, què creus que es va fer bé?
Pregunta 13	Què hauries fet diferent si tornés a passar?
Pregunta 14	Recordes alguna anècdota divertida d'aquell dia?
Pregunta 15	Creus que un any després s'han donat les respostes necessàries perquè la gent entengui què va passar?

5.6. Estructura del primer capítol

El primer capítol del pòdcast, *La gran apagada elèctrica a Espanya*, presenta una estructura dividida en un bloc d'introducció, quatre blocs de desenvolupament i un bloc final de tancament. Aquesta organització respon a una lògica narrativa i analítica que permet contextualitzar els fets, descriure el funcionament dels mitjans de comunicació durant la crisi, incorporar la dimensió personal dels professionals implicats i, finalment, aportar una reflexió sobre les conseqüències i la manca d'explicacions concloents sobre l'esdeveniment.

El bloc d'introducció situa l'oient en el context del 28 d'abril de 2025, el dia de la gran apagada. A través d'un relat cronològic, s'explica com va caure el sistema elèctric i com, en les primeres hores, la confusió i els rumors van dominar el relat mediàtic en l'àmbit europeu. També es presenta la ràdio com el mitjà que va mantenir la informació activa enmig del col·lapse general.

El següent bloc se centra en la reacció immediata de les redaccions quan es produeix l'apagada. Es descriu com els equips periodístics i tècnics han d'improvisar per continuar emetent, mentre els altres mitjans deixen de funcionar o queden limitats. En aquest bloc es mostra la importància de la ràdio com a mitjà essencial i com els professionals comencen a mobilitzar-se per cobrir el que està passant al carrer.

A continuació s'analitza la vivència personal dels professionals de la comunicació durant les hores immediatament posteriors a l'apagada. Més enllà de la dimensió estrictament informativa, el bloc posa el focus en l'experiència subjectiva dels periodistes, les seves emocions i la pressió a què es veuen sotmesos mentre intenten mantenir l'emissió i donar resposta a una situació de màxima incertesa. També es recullen testimonis que mostren com aquesta experiència va afectar tant l'àmbit professional com el personal.

El quart bloc recull anècdotes i experiències personals dels periodistes i de la ciutadania durant la jornada. Aquest bloc aporta una mirada més humana i propera, amb situacions concretes viscudes al carrer i dins de les redaccions, que il·lustren la magnitud i l'impacte real de l'apagada en la vida quotidiana.

El penúltim bloc adopta un to més reflexiu i d'anàlisi. S'hi planteja que, un any després dels fets, encara no hi ha una explicació clara i consensuada sobre les causes de l'apagada. A través de diverses opinions de professionals dels mitjans, es mostra la incertesa existent i es posa en qüestió el nivell d'informació que ha arribat realment a la ciutadania.

Finalment, el bloc final tanca el capítol amb una reflexió global sobre el paper de la ràdio durant la crisi. Es reivindica el seu valor com a mitjà essencial en situacions d'emergència i es posa en relleu la feina dels professionals que van garantir la informació en un context de màxima dificultat. El capítol conclou amb un reconeixement a la tasca periodística durant el dia de l'apagada.

5.7. Guió tècnic/literari

Nº	Objecte sonor	Indicació sonora	Guió	Temps	Temps Acumulat
1	Sinto entrada	Primer pla (fade in)	<i>És una falca per introduir el pòdcast.</i>	13"	00:00:13
2	Tall Pedro Sánchez 28/04/2025	Primer pla	<i>Aquest és un tall de Pedro Sánchez del dia de l'Apagada on informa la ciutadania del que està passant.</i>	26"	00:00:39
3	Lluna (narradora)	Primer pla	El 28 d'abril de 2025 havia de ser un dilluns normal. I així va començar. Amb la ressaca de la victòria del Barça a la final de la Copa del Rei, reunions de	32"	00:01:11

			redacció, programes de ràdio habituals i milers de persones fent vida normal. Però a dos quarts d'una del migdia, tot es va aturar. Espanya, Portugal i part del sud de França van patir un zero energètic: una interrupció massiva del subministrament elèctric. Sense llum. Sense internet. Sense cobertura. I, durant hores, sense saber exactament què estava passant. Però hi havia un mitjà que es va posar al capdavant. La ràdio.		
4	Efecte so	Segon pla (fade in/out)	<i>Aquesta música està en segon pla acompanyant el Mix ràdios</i>	32"	00:01:43
5	Mix ràdios 28/05/2025	Primer pla	<i>Aquest tall és un mix de les principals ràdios del país anunciant que hi havia una apagada general.</i>	25"	00:01:43
6	Lluna (narradora)	Primer pla	Les primeres hores van estar marcades per la confusió. A les xarxes socials corrien rumors de tota mena. Alguns parlaven d'un ciberatac. D'altres, d'un atemptat. També es parlava d'un incendi al sud de França o d'una incidència en una subestació elèctrica d'Extremadura. Però ningú sabia què era veritat.	17"	00:02:00
7	So cop	Primer pla	<i>Aquest tall és el soroll d'una porta tancant-se que acompanya el relat.</i>	1"	00:02:01
8	Lluna	Primer pla	Des de la resta d'Europa, els	5"	00:02:06

	(narradora)		mitjans, com sempre, van començar a fer-se ressò del que estava passant.		
9	Marta (2a veu 1)	Primer pla	A Portugal el diari CORREIO DA MANHÃ titulava 'Caos a les carreteres sense semàfors, la policia al carrer i els hospitals funcionen amb generadors'.	7"	00:02:13
10	Joan (2a veu 2)	Primer pla	El DIARIO OBSERVADOR, es feia ressò d'un ciberatac rus com a culpable de l'apagada, recolzant suposadament la informació de la CNN.	7"	00:02:20
11	Marta (2a veu 1)	Primer pla	A França LE FIGARÓ obria la seva edició digital destacant que Espanya ordenava deixar de viatjar i que el servei ferroviari estava aturat a tot l'Estat.	7"	00:02:27
12	Joan (2a veu 2)	Primer pla	El LIBERACION definia la situació de gran negror i ho il·lustrava amb una imatge del centre de Madrid col·lapsat de cotxes per culpa dels semàfors inoperatius.	8"	00:02:35
13	Marta (2a veu 1)	Primer pla	A Itàlia EL CORRIERE DELLA SERA parlava d'una apagada massiva i posava el focus en la reunió de crisi de Pedro Sánchez i LA REPUBBLICA deia al titular que no es descartava la possibilitat d'un atac informàtic.	10"	00:02:45
14	Joan (2a veu 2)	Primer pla	Al Regne Unit el DAILY MAIL parlava de ciutats senceres	8"	00:02:53

			que s'enfonsaven en apagades, que es tancaven les xarxes de transports i que Internet quedava tallat en escenes de caos.		
15	Lluna (narradora)	Primer pla	Mentre els titulars intentaven explicar el que estava passant, a les redaccions de ràdio començava una altra cursa. La d'informar a cegues.	8"	00:03:01
16	Efecte so	Segon pla (fade in/out)	<i>Aquesta sinto acompanya la lectura dels titulars dels mitjans europeus del dia de l'Apagada.</i>	57"	00:03:03
17	Efecte so	Primer pla (fade in/out)	<i>Aquesta sinto serveix com a separador dels dos primers blocs.</i>	7"	00:03:10
18	Lluna (narradora)	Primer pla	Quan va caure la llum, les redaccions van haver d'improvisar. Els ordinadors es quedaven sense bateria. Les comunicacions fallaven. I ningú sabia quant duraria la situació. Però les emissores havien de continuar informant.	13"	00:03:23
19	Marta (2a veu 1)	Primer pla	La ràdio, aquest mitjà moltes vegades oblidat en una societat on el vídeo cada vegada acapara més protagonisme, va passar a ser la via essencial per informar-se, per saber què passava a tot el país i com havia d'actuar tota la ciutadania.	12"	00:03:35
20	Joan (2a veu 2)	Primer pla	Els televisors es van apagar, les notícies webs no es	12"	00:03:47

			penjaven i les xarxes socials no funcionaven. I de cop, a la botiga de cada barri, cues i cues per comprar el que, fins al moment, molta gent no tenia a casa seva: una ràdio a piles.		
21	Mix gent 1	Primer pla	<i>Aquest tall és un mix de persones explicant com van escoltar la ràdio i quines van ser les primeres reaccions.</i>	44"	00:04:31
22	Sinto RAC1	Primer pla (fade in/out)	<i>Aquesta sinto introdueix els talls dels periodistes de RAC1.</i>	16"	00:04:44
23	Joan (2a veu 2)	Primer pla	A RAC1 feia gairebé mitja hora que havia acabat "El Món a RAC1" i havia començat "La Competència" amb els Oscars. Mentrestant, Jordi Basté estava reunit amb l'equip d'El Món, a l'habitual trobada de cada migdia. De sobte, els telèfons van començar a treure fum.	10"	00:04:47
24	Tall Basté 1	Primer pla	Va començar a través dels missatges. Jo crec que a través dels molts missatges, perquè clar, entre que un és de Vic, l'altre que és de Solsona, l'altre que no sé quantos, l'altre que mirava el Twitter, l'altre que... i va començar a haver-hi "Ostres, aquí comença a haver-hi alguna cosa perquè és molt, molt global això, alguna cosa està passant". I això devien ser cap a dos quarts d'una.	16"	00:05:03
25	Joan (2a veu 2)	Primer pla	En qüestió de minuts, Basté tornava a entrar a antena.	4"	00:05:07

26	Tall 'La Competència' 28/04/2025	Primer pla	<i>Aquest és un tall del moment en què Basté entra a La Competència per informar de la situació.</i>	15"	00:05:22
27	Joan (2a veu 2)	Primer pla	A la redacció, Joan Maria Morros, el cap d'informatius de RAC 1, començava a desplegar periodistes per tot Barcelona.	7"	00:05:29
28	Tall Morros 1	Primer pla	El que vam fer va ser enviar un periodista, el cap de política, al Palau de la Generalitat per esperar que hi hagués reaccions oficials i que ens digués alguna cosa a nivell de Govern de Catalunya. Vam anar també a un hospital, el més pròxim que tenim aquí, el Clínic, per poder-hi arribar diguem-ne que a peu a veure què és el que estava passant perquè eren unes instal·lacions crítiques pel funcionament, no? Si es queden sense electricitat. Vam anar també a l'estació de Sants, que és el principal centre ferroviari del país, però també per veure quines eren les conseqüències que tenia l'apagada en el transport ferroviari. Vam anar també a l'aeroport i després vam anar a la zona de Plaça Catalunya perquè allà és on conflueixen línies de ferrocarrils, línies de Renfe i també el Metro, per tenir també un altre control.	33"	00:06:02
29	Sinto SER Girona	Primer pla (fade in/out)	<i>Aquesta sinto introdueix els talls de la SER.</i>	12"	00:06:14

30	Marta (2a veu 1)	Primer pla	A Cadena SER, la redacció de Girona també, com totes, havia començat com un dia normal. En Carles Couso, editor del programa, esperava un dia marcat per l'exposició en una fàbrica de Bonmatí, però entrant al migdia, les prioritats van canviar.	14"	00:06:28
31	Tall Carles 1	Primer pla	A la que vam veure que a Girona no hi havia llum, que a Figueres tampoc, que començava a haver-hi problemes a Barcelona i que de forma molt ràpida, gairebé simultània, els missatges als grups de WhatsApp eren: "Ei, en aquest poble tampoc", "En aquest poble tampoc", "En aquest barri de Barcelona tampoc", "En aquest barri de Girona tampoc". Vam dir "ei, això no és la redacció, això no és la dentista de davant, això és un problema molt més gros".	18"	00:06:46
32	Marta (2a veu 1)	Primer pla	A la redacció de Barcelona, tampoc van trigar a adonar-se de la magnitud del què estava passant. La Gemma Alegrí, editora dels informatius del migdia, però, al principi ho va viure amb normalitat.	5"	00:06:51
33	Tall Gemma 1	Primer pla	En el primer moment sí que vam pensar: "Vale, el de sempre, no? Se n'ha anat la llum, és igual". Però recordo algun company d'informatius que va dir: "No, no. A Twitter diuen que hi ha un problema	16"	00:07:07

			arreu d'Europa i que això no no és només ni de Catalunya ni estem parlant d'un problema d'Espanya".		
34	Marta (2a veu 1)	Primer pla	Des de Madrid, Cadena SER va decidir agafar l'antena a tot Espanya.	3"	00:07:10
35	Tall SER des de Madrid 28/04/2028	Primer pla	<i>Aquest és un tall de la SER des de Madrid del dia de l'Apagada.</i>	10"	00:07:20
36	Marta (2a veu 1)	Primer pla	La resta d'emissores, van passar a dependre de la capital espanyola i a estar pendants de quan podrien entrar en antena, però ni tan sols així va ser fàcil.	5"	00:07:26
37	Tall Carles 2	Primer pla	Recordo que va haver-hi com diferents moments durant el dia: moments en què les comunicacions eren més fàcils, moments en què les comunicacions eren més difícils. I nosaltres el que vam fer va ser "ei, organitzem-nos, quins punts poden ser sensibles avui a Girona: estació d'autobusos, estació de trens, hospitals... punts sensibles on informativament hi podia haver-hi xitxa".	19"	00:07:45
38	Sinto Catalunya Ràdio	Primer pla (fade in/out)	<i>Aquesta sinto introdueix els talls de Catalunya Ràdio.</i>	10"	00:07:55
39	Tall Núria 1	Primer pla	Doncs jo soc la Núria Peraire, soc periodista de Catalunya Ràdio a la delegació de Girona.	5"	00:08:00

40	Joan (2a veu 2)	Primer pla	A Girona, Catalunya Ràdio no podia emetre de manera independent. Era des de Barcelona que es decidia quan entraven les diferents delegacions.	8"	00:08:08
41	Tall Núria 2	Primer pla	I aleshores aquell moment vaig dir: "Escolta, no sé quan podrem connectar o no, però mentre la gent de la delegació intenta idear alguna manera, agafem els equips aquests que ens permeten tenir independència i al carrer. Al carrer a veure què passa, què està passant per Girona, quina és la situació... perquè la nostra feina és saber el que passa i, per tant, anar al carrer, mirar què està passant, intentar entendre la situació que està vivint la ciutat i així la informació la tindrem i de seguida que la puguem donar la donarem".	31"	00:08:39
42	Joan (2a veu 2)	Primer pla	Els redactors es van dividir per tota la ciutat, a cada barri, informant sobre la circulació viària, sobre els trens que funcionaven i preguntant, sobretot a la gent del carrer, com ho estava vivint.	8"	00:08:47
43	Efecte so	Segon pla (fade in/out)	<i>Música per acompanyar el relat</i>	8"	00:08:55
44	Joan (2a veu 2)	Primer pla	Però els grans oblidats, els que sempre estan al costat dels periodistes, van ser els grans salvadors de la	10"	00:09:05

			jornada. Sense els tècnics de la ràdio, no es podia informar. Aquell dia van estar al peu del canó, com en Lites Plazas. Molts van fer més hores del normal per donar un cop de mà.		
45	Tall Lites 1	Primer pla	I vaig presentar-me em sembla que era a un quart d'una, una hora i pica abans que ara és l'informatiu i tot plegat i em vaig adonar que anaven una mica peix, no? O sigui, era allò "Ostres, no em funciona això, no em funciona això, no em funciona això"... clar, què fem? Perquè clar, no funcionava res, no?	14"	00:09:19
46	Joan (2a veu 2)	Primer pla	Tot i que res funcionés, ho van tenir molt clar: el més important és saber on anar.	5"	00:09:24
47	Tall Lites 2	Primer pla	Tot i així, vaig donar l'ordre que sortíssim al carrer, sortíssim al carrer com a mínim a gravar i a apropar-nos a llocs oficials. Llocs oficials normalment hi sol haver-hi... el Wi-Fi perquè estan obligats. T'estic parlant de l'Ajuntament de Girona, estem parlant de la Generalitat, estem parlant probablement de Renfe, i si no, pues com a mínim posar una unitat mòbil a la Generalitat agafant un Wi-Fi o des de xarxa, i algú que se n'anés a la Renfe, agafés els talls de veu i vingués, perquè ni des dels estudis podíem entrar.	26"	00:09:50

48	Sinto Ràdio Rubí	Primer pla (fade in/out)	<i>Aquesta sinto introdueix els talls de Ràdio Rubí.</i>	11"	00:10:00
49	Marta (2a veu 1)	Primer pla	Aquell dia es va posar a prova sobretot a les emissores petites, amb menys mitjans tècnics però amb la mateixa necessitat d'informar. El director de ràdio Rubí, Albert Solé, seguia fent programació normal.	11"	00:10:11
50	Tall Albert 1	Primer pla	Nosaltres seguíem fent la programació normal perquè tens... se t'activa el SAI", i dic: "Quant dura això?". Em diu: "Una hora i mitja, dues hores". "Bueno, poc serà que no hagi tornat abans"	11"	00:10:22
51	Marta (2a veu 1)	Primer pla	El SAI és un sistema que subministra energia quan l'electricitat falla. I va fer la seva feina perquè van poder emetre amb normalitat. Però poc després que comencés l'informatiu de les dues, la bateria del SAI es va acabar.	10	00:10:32
52	Efecte so	Primer pla	<i>Aquest so acompanya el relat.</i>	2"	00:10:34
53	Tall Jose 1	Primer pla	No llegó a los cinco o seis minutos, caída total máxima, la emisora sin luz. Ya nuestro grupo de reserva que tenemos aquí instalado no respondía, evidentemente no teníamos baterías de reserva... entonces si nuestros <i>backups</i> ya habían caído, pues <i>backup</i> del <i>backup</i> ya no había.	14"	00:10:46

54	Marta (2a veu 1)	Primer pla	De cop, ni el tècnic de la ràdio, José Malagón, sabia què fer per tenir antena.	4"	00:10:50
55	Efecte so	Primer pla	<i>Aquest tall és el soroll d'una porta tancant-se que acompanya el relat.</i>	1"	00:10:51
56	Sinto separador	Primer pla (fade in/out)	<i>Aquesta sinto s'utilitza com a separador per introduir un nou bloc.</i>	6"	00:10:57
57	Lluna (narradora)	Primer pla	A les redaccions, corredisses d'un costat a l'altre, tècnics buscant la manera de tenir senyal, bateries aguantant engegats els ordinadors, i com sempre, els periodistes a primera línia per informar.	10"	00:11:07
58	Efecte so	Primer pla	<i>Aquest so de corredisses acompanya el relat.</i>	4"	00:11:11
59	Lluna (narradora)	Primer pla	Els periodistes havien de fer una de les coses més difícils fins el moment: informar sense tenir pràcticament informació. I sobretot, ser el referent que explicaria a la ciutadania què estava passant. Però, més enllà de la tasca purament informativa, la vessant personal també va ser important. Com ho van viure?	16"	00:11:27
60	Efecte so	Primer pla (fade in/out)	<i>Música d'acompanyament</i>	6"	00:11:33
61	Tall Basté 2	Primer pla	Bueno, malament... o sigui, jo estava convençut que aniria tornant la llum. Però va haver-hi un moment que anava i venia, després no... i	16"	00:11:49

			clar, tot això significava que no podies contactar amb ningú. Clar, el telèfon de l'estudi pràcticament no funcionava. És a dir, llavors ara venia, però ara marxava. O sigui, va ser bastant angoixant, bastant angoixant.		
62	Tall Morros 2	Primer pla	És com una sensació una mica estranya però és que l'he anat tenint en moltes, és a dir, grans atemptats, fins que no surts d'aquí que ja tens la feina, diguem-ne que pràcticament ben feta i enllestida i ja te n'vas cap a casa que no vas adonant-te a nivell personal de tot això, no?	15"	00:12:04
63	Tall Carles 3	Primer pla	Va haver-hi pocs moments durant el dia per a dir "Què carai està passant?". Va ser tota l'estona intentar informar de tot allò que anava sabent, conscient que aquell dia és un dia on hi ha molts rumors, que tothom té teories. I doncs el que intentàvem fer és: "Ei, expliquem el que diuen les fonts oficials i anem a donar veu a la gent que hi ha al carrer atrapada amb situacions supercomplicades".	21"	00:12:25
64	Tall Gemma 2	Primer pla	Aquell dia, l'entrada de la ràdio al carrer Casp a Barcelona és que feia plorar d'emoció. Perquè vam posar els altaveus, no? La gent de seguretat van connectar els altaveus a fora del carrer, i la quantitat de gent que es va	19"	00:12:44

			acumular fora al carrer a escoltar la ràdio —que era l'únic mitjà que podia... que funcionava— va ser realment emocionant.		
65	Lluna (narradora)	Primer pla	Eren unes hores en què tothom es preocupava per com estarien els seus familiars i els seus amics. En aquell moment, però, la urgència informativa era la màxima prioritat.	8''	00:12:52
66	Tall Núria 3	Primer pla	Va ser una jornada com molt gratificant perquè Catalunya Ràdio vam tenir una resposta dels oients molt, molt bona. Ens van seguir moltíssim. Ah, crec que vam poder donar informació molt útil en moments molt, molt caòtics i, tot i que va ser una jornada molt, molt cansada perquè ens va tocar fer feina sense tenir contacte amb els nostres familiars, ni sense saber ben bé com estaven.	22''	00:13:14
67	Tall Albert 2	Primer pla	Clar, tu estàs aquí i has de pensar en informar, però clar, tots estàvem preocupats pels nostres. La meua dona estava volant quan se'n va anar la llum. Jo no sabia res d'ella, si estava bé... ella no se'n va assabentar del que va passar fins que va aterrar, òbviament. Els meus fills... són grans, eh? Vull dir que no... no patia per ells, no?, però no vaig saber res d'ells	24''	00:13:38

			fins a les 8 del vespre que van aparèixer aquí. I van dir: "Papa, estem bé, estem aquí".		
68	Tall Jose 2	Primer pla	Ya no solamente es que estás en tu puesto de trabajo y tienes que velar por tu puesto de trabajo, sino que en momentos de esos te pones a pensar en todo: padres, hermanos, ¿tendré a alguien que se haya quedado en un ascensor? Son situaciones críticas en las que una persona por mucho que intente focalizar en querer ejecutar su trabajo al cien por cien, al final estás pensando en mil cosas a la vez.	18"	00:13:56
69	Tall Lites 4	Primer pla	Ah, no penso en fills i en dones, jo sempre he pensat en la feina. Vull dir, haig de ser un malalt de la feina o alguna cosa així, però no, no, jo no penso en ningú. Jo tiro milles i si puc comunicar-los els hi dic que soc fora o me'n vaig aquí o me'n vaig allà, i si no els hi dic pel camí o més tard o se n'enteren perquè han escoltat la ràdio.	16"	00:14:12
70	Efecte so	Primer pla	<i>Aquest tall és el soroll de trens circulant que fa de separador i acompanya el relat.</i>	7"	00:14:19
71	Lluna (narradora)	Primer pla	Molta gent encara té alguna anècdota a explicar d'aquell 28 d'abril. Persones que es van quedar aturades al tren, alguns que no podien tornar	13"	00:14:32

			a casa per falta de transport...escenes que un any després encara queden gravades al record de molts de nosaltres.		
72	Tall Carles 4	Primer pla	Vaig contactar amb <i>Hora 25</i> , l'equip d' <i>Hora 25</i> de l'Aimar Bretos, i li vaig dir a la productora: "Ei, estic a Sant Gregori, aquí encara no hi ha llum, és dels pocs pobles de tot Girona que encara no té llum. Si em voleu donar pas, us ho explico". De cop i volta em dóna pas i em diu: "Anem a Sant Gregori, un poble petit al costat de Girona que encara no té llum". Doncs quan l'Aimar Bretos m'estava donant pas. De cop torna la llum. Torna la llum quan l'Aimar Bretos em dóna pas. I en Carles va haver d'improvisar tot aquell pas amb l'Aimar Bretos. A l'Aimar li va fer una mica de gràcia això, no? Jo vaig fer una mica de broma dient: "Aimar, has portat la llum a Sant Gregori perquè ha estat connectar amb tu i la llum ha tornat al poble".	35"	00:15:07
73	Tall Núria 4	Primer pla	Just tornant de la roda de premsa, arribo a la delegació, agafo l'ascensor i es va aturar l'ascensor. Aleshores, clar, que tots portem el telèfon mòbil a sobre, vaig poder avisar els companys pel WhatsApp. Vam començar a parlar, vaig sentir a tot de veus per fora... ningú sabia com obrir	28"	00:15:35

			l'ascensor. També sentia jo que hi havia com problemes a la redacció i, no sé, potser deuria estar tancada a l'ascensor uns 20 minuts.		
74	Tall Gemma 3	Primer pla	O gent quan baixaves al carrer que que t'aturaven i et deien: "Nena, què passa?", no? "Som aquí perquè ningú ens està explicant què passa, sou els únics que ho sabeu. Què què està passant?". I no era tant, ostres, "feu una feina magnífica", sinó... "Nena, què passa?". I és una pregunta que que em va quedar molt de d'aquell dia també.	15"	00:15:50
75	Tall Albert 3	Primer pla	Va sortir el president del govern i va sortir el Salvador Illa a fer el discurs i tal Llavors, dèiem... jo li deia al tècnic: "Connectem amb la Moncloa o on sigui amb un altre mitjà" i em deia: "No puc, perquè no tinc ordinador amb internet en què jo pugui fer la senyal del 3/24 o del que sigui per enxufar-ho a l'antena". "Hòstia, com ho fem?". I se'm va encendre la bombeta i vaig dir: "Espera't". Agafo la ràdio la baixo i agafo el micro i quan comença el... el discurs, el micro directe de dins l'estudi amb això. I ja està. I mira, així vam salvar-ho.	33"	00:16:23
76	Lluna (narradora)	Primer pla	Bé, el Joan i jo també tenim una anècdota molt divertida d'aquell dia. Joan la vols	5"	00:16:28

			explicar?		
77	Joan (2a veu 2)	Primer pla	<i>Explica anècdota bombers 28/05/2025</i>	3'31"	00:19:59
78	Efecte so	Primer pla (fade in/out)	<i>Aquesta musiqueta fa de separador entre blocs</i>	4"	00:20:03
79	Lluna (narradora)	Primer pla	Ja fa un any que el país va quedar a les fosques i encara hi ha moltes preguntes sense resposta.	5"	00:20:08
80	Mix carrer	Primer pla	<i>Aquest tall és un mix de persones explicant que encara no saben què va passar.</i>	34"	00:20:42
81	Lluna (narradora)	Primer pla	Els ciutadans encara avui demanen explicacions i responsabilitats del que va passar aquell dia. Però, i els mitjans, saben què va passar? La resposta és clara: NO. Tots els mitjans amb què hem parlat coincideixen que no s'han donat les explicacions pertinents.	15"	00:20:57
82	Tall Basté 3	Primer pla	Si tu em preguntes què ha passat, em quedo amb Extremadura i allò, però és que no ho sabem... diuen que no ho saben ni ells... mmm... tocaria alguna explicació.	8"	00:21:05
83	Tall Albert 4	Primer pla	No gens, perquè de fet, ara quan va fer l'any, que fa poc hem fet l'any, els mitjans deien: "Encara no sabem exactament què ha passat". Clar, jo sí que crec que se	17"	00:21:22

			sap què ha passat. El tema és que si ho expliquem, les indemnitzacions són tan bèsties que segurament s'enfonsaria el país, o Endesa i Red Eléctrica haurien de tancar i no ens ho podem permetre.		
84	Tall Morros 3	Primer pla	Ens falten coses per saber, però també et diré que la informació va tan ràpida que hi ha dies en què el que has explicat al matí, al vespre ha quedat superat per cinquanta coses més. I això fa un any. Sí que és cert que els mitjans durant tot l'any hem anat explicant amb compareixences que hi ha hagut, amb investigacions, hem fet preguntes sempre que hem tingut oportunitat a persones responsables de les companyies subministradores i companyies energètiques. Però jo crec que la gent ho ha, no sé, ho ha com oblidat, no?	27"	00:21:49
85	Tall Gemma 3	Primer pla	No. Crec que no. És que fins i tot crec que nosaltres com a periodistes, bueno, han sortit, no? els últims dies: Red Eléctrica investiga, Red Eléctrica multa... Però crec que no, que ni la gent ni molts periodistes saben exactament què va passar.	14"	00:22:03
86	Tall Jose 2	Primer pla	Creo que la información que se ha dado y que se ha, digamos, mostrado al público es ya no solamente escasa	25"	00:22:28

			sino incompleta. Es decir, creo que después de trescientos sesenta y cinco días las explicaciones técnicas no han sido las adecuadas, las responsabilidades técnicas no han sido adjudicadas, por tanto, yo creo que el ciudadano de a pie es totalmente inconsciente o realmente no sabe cuál fue el motivo de todo esto.		
87	Efecte so	Primer pla	<i>Aquest so és un cop fort que acompanya el relat</i>	1''	00:22:29
88	Lluna (narradora)	Primer pla	El que aquell dia molts recorden com el dia en què es va apagar tot el país, els periodistes ho recordem com el dia que la ràdio va reivindicar el seu valor.	8''	00:22:37
89	Mix valor ràdio	Primer pla	<i>Aquest tall és un mix dels periodistes reivindicant la importància de la ràdio i el periodisme.</i>	1'	00:23:37
90	Efecte so	Segon pla (fade in)	<i>Aquest efecte és una música èpica/emotiva pel tancament</i>	9''	00:23:46
91	Lluna (narradora)	Primer pla	La ràdio va tornar a ser el refugi i la companyia del poble, una veu que feia costat a tots aquells que no sabien què estava passant, als que estaven preocupats per la gent que estimen i a totes les persones que, en un moment de caos, necessitaven estar més informats que mai.	15''	00:24:01
92	Marta	Primer pla	Per tots aquells periodistes	4''	00:24:05

	(2a veu 1)		que transmetien missatges de calma als oients,		
93	Joan (2a veu 2)	Primer pla	o pels que van treballar en una llarguíssima jornada plena d'imprevistos.	4"	00:24:09
94	Marta (2a veu 1)	Primer pla	Pels redactors que es van moure per tota la ciutat buscant quina informació havien de donar.	4"	00:24:13
95	Joan (2a veu 2)	Primer pla	I per aquells que van prioritzar fer la seva feina, a tornar a casa amb la seva família.	4"	00:24:17
96	Lluna (narradora)	Primer pla	El 28 d'abril de 2025, serà sempre un homenatge a tota la feina que van fer els periodistes... fora de micro.	7"	00:24:24
97	Efecte so	Primer pla (fade out)	<i>La música èpica va desapareixent fins al silenci</i>	6"	00:24:30

5.8. Edició

Pel que fa al procés d'edició i postproducció sonora, el projecte s'ha realitzat mitjançant el programa Audacity, una eina d'edició d'àudio de codi obert àmpliament utilitzada en l'àmbit radiofònic i dels pòdcasts. Aquest programari ha permès dur a terme el muntatge íntegre del capítol, incloent-hi la selecció i ordenació dels talls de veu, la incorporació de músiques i efectes sonors, així com l'ajust dels nivells d'àudio per garantir una escolta clara i coherent.

L'ús d'Audacity també ha facilitat treballar l'estructura narrativa del pòdcast, mantenint el ritme entre intervencions, testimonis i recursos sonors. A més, el programa ha resultat una opció adequada tant per la seva accessibilitat com per les

seves prestacions tècniques, prou per desenvolupar una producció sonora de caràcter periodístic dins l'àmbit universitari.

5.9. Comercialització

L'estratègia de comercialització de *Fora de micro* s'estructura en quatre eixos principals: la distribució en plataformes d'àudio, la presència web, la gestió de xarxes socials i les accions de comunicació i relació amb l'audiència.

5.9.1. Distribució en plataformes d'àudio

Cada episodi es publicarà simultàniament a les principals plataformes de consum de pòdcasts. Per facilitar aquesta distribució multiplataforma des d'un sol punt, s'utilitzarà un agregador de distribució com Spotify for Podcasters (anteriorment Anchor) o RSS.com, que genera automàticament un feed RSS i permet publicar el contingut a Spotify, Apple Podcasts, iVoox, Amazon Music i Google Podcasts sense necessitat de gestionar cada plataforma de manera independent.

La selecció d'aquestes plataformes respon a criteris de penetració de mercat. Spotify és la plataforma líder a Espanya en consum de pòdcasts entre els menors de 45 anys. Apple Podcasts manté una base d'usuaris fidel i amb alta capacitat adquisitiva. iVoox és la plataforma de referència en l'àmbit hispanoparlant i la que millor indexa continguts en català. Amazon Music i Pocket Casts completen la cobertura per a audiències menys majoritàries però lleials.

La publicació seguirà una periodicitat mensual, preferentment els dimecres, dia amb índex més alt d'escolta de pòdcasts nous segons les dades d'iVoox. Cada episodi anirà acompanyat d'una descripció detallada, una llista de les fonts i periodistes entrevistats, i les etiquetes de metadades adequades per facilitar la descoberta orgànica a les plataformes.

5.9.2. Web del pòdcast

El projecte disposarà d'un lloc [web propi](#) que actuarà com a centre de continguts i punt de referència per a nous oients. El domini previst és **forademicro.cat**, coherent amb la voluntat de posicionament en l'àmbit catalanoparlant.

La web tindrà quatre seccions principals. La pàgina d'inici mostrarà l'últim episodi publicat, una presentació breu del projecte i els botons d'accés directe a les plataformes de distribució. La secció d'episodis recollirà tots els capítols publicats amb la seva fitxa completa: descripció, llista de periodistes entrevistats, fotografies i un reproductor d'àudio integrat. La secció "Qui som" presentarà l'equip de manera breu i el concepte del pòdcast. Per acabar, la secció "Contacte" permet a l'audiència i a les persones interessades a col·laborar amb el projecte a enviar-nos correus de manera fàcil.

Adicionalment, la web inclourà les transcripcions completes de cada episodi. Aquesta decisió respon a dos objectius: d'una banda, millorar l'accessibilitat per a persones amb discapacitat auditiva; de l'altra, millorar el posicionament als motors de cerca (SEO).

La web s'ha construït amb l'eina de creació sense codi *GetHub*.

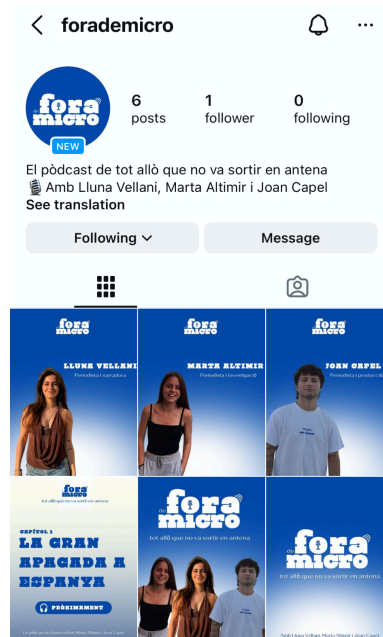
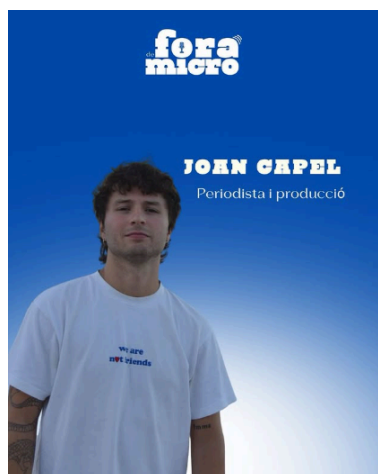
Imatge 19. Captura de pantalla de la pàgina web

5.9.3. Xarxes socials

La presència a xarxes socials és un element central de l'estratègia de creixement d'audiència. *Fora de micro* disposarà de perfils propis a Instagram, TikTok i X (antic Twitter).

Instagram: serà el canal principal. S'hi publicaran tres tipus de continguts: audiogrames (imatge estàtica amb fragment d'àudio del capítol), cites destacades dels periodistes entrevistats en format de targeta visual, i reels de 30-60 segons amb els moments més emotius o rellevants de cada episodi. La freqüència prevista és de tres a cinc publicacions setmanals. Les Stories s'usaran per anunciar els nous episodis i per generar interacció amb enquestes i preguntes a l'audiència.

A continuació es mostra el perfil d'Instagram que s'ha creat per fer promoció del pòdcast. De moment, només hi ha 6 publicacions: s'han anunciat el projecte i el títol del primer capítol i s'han presentat els creadors.

Imatge 20. Algunes imatges del perfil d'Instagram

TikTok: s'usarà per arribar a un públic més jove i poc familiaritzat amb el pòdcast. El contingut serà vídeos breus de 15-60 segons centrats en les anècdotes més impactants de cada episodi, amb subtítols automàtics per facilitar la comprensió sense so. Atès que TikTok afavoreix el contingut basat en la curiositat i la sorpresa, els vídeos es construiran amb un ganxo als primers tres segons.

X (Twitter): s'utilitzarà com a canal de comunicació amb la comunitat periodística. Aquí es publicaran els fils de context de cada episodi, cites textuais dels entrevistats i continguts de debat sobre periodisme. És el canal més adequat per arribar als mateixos professionals que protagonitzen el pòdcast i als estudiants de periodisme. La gestió de les xarxes socials es farà de manera centralitzada mitjançant una eina de programació com *Buffer* o *Later*, que permet planificar les publicacions de la setmana en una sola sessió de treball.

5.9.4. Comunicació i creixement d'audiència

Més enllà de la distribució i les xarxes, l'estratègia de comercialització preveu una sèrie d'accions per accelerar el creixement de l'audiència, especialment durant els primers mesos de vida del projecte.

Llançament

En el moment de publicar el primer episodi, s'enviarà una nota de premsa als mitjans especialitzats en comunicació i cultura digital catalans (La Vanguardia, Ara, El Nacional, Betevé, Núvol) i a les seccions de cultura i tecnologia dels principals diaris digitals. Paral·lelament, es contactarà directament amb els periodistes entrevistats perquè comparteixin el capítol amb les seves pròpies xarxes, fet que multiplica l'abast orgànic de manera significativa.

Col·laboració amb el sector acadèmic

Es contactarà amb les facultats de Ciències de la Comunicació de la UAB, la UPF i la URL per proposar *Fora de micro* com a recurs didàctic per a assignatures de ràdio, periodisme narratiu o producció de pòdcasts. Aquesta col·laboració genera un públic captiu, fidel i amb gran capacitat de difusió viral a través de les seves pròpies xarxes.

Participació en comunitats de pòdcast

S'inscriurà el projecte al directori de pòdcasts en català de la Plataforma per la Llengua i es participarà en esdeveniments del sector com el Podcast Day o les jornades de ràdio organitzades pel Col·legi de Periodistes de Catalunya, on el projecte pot guanyar visibilitat entre professionals.

Fidelització de l'audiència

Un cop establerta una base d'oients sòlida, es crearà una llista de correu electrònic a la qual els seguidors podran subscriure's per rebre una revista mensual amb els detalls de cada nou episodi, contingut exclusiu addicional i les respostes a les preguntes que l'audiència plantegi a les xarxes. La revista és el canal amb major taxa de conversió i fidelització en l'àmbit dels pòdcasts independents.

Monetització futura

Durant el primer any, el projecte no preveu ingressos directes i funciona com a inversió en construcció de marca i audiència. A partir del segon any, si el creixement ho justifica, s'exploraran tres vies de monetització: la inserció de publicitat mitjançant plataformes com Spotify Audience Network, el patrocini d'episodis per part d'empreses del sector de la comunicació o la tecnologia, i la creació d'una

subscripció voluntària a través de plataformes com Patreon o Ko-fi per als oients que vulguin donar suport al projecte.

6. Pla de producció i pla financer

6.1. Pla de producció del primer capítol

A continuació es detalla el pla de producció del primer capítol del pòdcast: *La gran apagada elèctrica a Espanya*.

Fase	Tasques	Temps estimat	Recursos	Responsables
Planificació editorial	Planificació del primer episodi i calendari	1 setmana	Ordinadors	Tot l'equip
Documentació	Cerca de fonts, contacte amb els entrevistats, verificació d'informació	2 setmanes	Ordinadors, telèfons	Tot l'equip
Producció de continguts	Redacció guió, producció d'entrevistes, gravació pòdcast	3 setmanes	Estudi de so, telèfons, ordinadors	Tot l'equip
Edició i maquetació	Transcripcions, selecció talls, edició	2 setmanes	Ordinadors, Audacity	Tot l'equip
Publicació	Pujada de continguts	1 dia	Plataformes distribució pòdcast	Tot l'equip
Promoció a xarxes	Creació vídeos/resums	3 dies	Canva, Instagram, TikTok, X	Tot l'equip
Avaluació mensual	Valoració rendiment, anàlisis	3 dies	Ordinadors	Tot l'equip

	estadístiques, ajustos pel pròxim capítol			
--	---	--	--	--

6.2. Pla financer

Localització

A l'inici del projecte, treballarem en un espai compartit de treball, en un *coworking*. El contractarem per un període d'un any pagant 250€ cada mes. Aquest preu ja inclou les despeses com la llum o l'aigua. El que ens permet aquesta ubicació és tenir totes les condicions tècniques i logístiques que necessitem per poder treballar en línia, amb un cost total de 3.000€.

El que volem aconseguir és reduir despeses durant els primers mesos i anar estalviant per poder traslladar-nos a un local propi més endavant, quan el projecte ja estigui més consolidat.

Inversions de capital fix

A continuació hi ha una taula detallada amb les inversions de capital fix que inclou l'equipament tecnològic necessari. Pel que fa al mobiliari, ja està inclòs en l'espai de *coworking* compartit explicat a l'apartat anterior *Localització*.

Concepte	Preu (€)	Forma de pagament
Ordinadors portàtils (3 unitats)	0€	Cap perquè són els nostres personals.
Telèfons mòbils	0€	Cap perquè són els nostres personals.
Micròfons senzills (3 unitats)	180€	Pagament únic al comptat

Trípode senzill	50€	Pagament únic al comptat
Subscripció Spotify Premium (1 any)	251,88€	Pagament mensual de 20,99€
Subscripció Youtube Premium (1 any)	167,88€	Pagament mensual de 13,99€
TOTAL	649,76€	

Costos del capital fix: amortitzacions i manteniment

Pel que fa a les amortitzacions, hem seguit el mètode d'amortització lineal segons la vida útil estimada de cada element. En el cas dels equips tecnològics s'aplica un període de 4 anys.

Actiu	Cost inicial (€)	Vida útil estimada	Amortització anual (€)
Micròfons (3 unitats)	180€	4 anys	45€
Trípode senzill	50€	4 anys	12,5€
TOTAL			57,5€

Costos d'aprovisionament

Tot i que el pòdcast és un format audiovisual, hem tingut en compte algunes despeses d'aprovisionament vinculades a la creació de continguts per a xarxes socials, el funcionament tècnic i el suport documental.

Concepte	Explicació	Cost estimat (€)
Accés a fonts documentals o revistes especialitzades	Fonts informatives per complementar els guions.	150€
Compres puntuals de recursos audiovisuals lliures de drets	Clips, pistes de so o icones digitals	100€
Consumibles digitals i material d'oficina	Papereria, eines digitals, carpetes o petits materials	150€
TOTAL		400€

Costos de personal

Hem apostat per un model organitzatiu flexible, adaptat als recursos disponibles i a les necessitats específiques d'un pòdcast en fase inicial. La major part de la feina serà assumida per un equip intern format per tres impulsors fundadors, és a dir, nosaltres, que treballarem com a locutors, redactors, coordinadors, editors i gestors de continguts de manera voluntària durant el primer any.

Equip intern (impulsors)

- **Nombre:** 3 persones.
- **Perfil:** Estudiants o joves professionals de la comunicació i el periodisme.
- **Tasques:** Redacció de guió, gravació del pòdcast, coordinació de col·laboradors, promoció digital, gestió de xarxes, control de qualitat i

estratègia de creixement.

- **Horari estimat:** 15–20 hores setmanals per persona.
- **Remuneració:** 500 euros al mes per persona (1.500€ al mes).

Altres costos de producció

A més de les inversions i despeses ja previstes, per fer el projecte haurem d'assumir una sèrie de costos complementaris necessaris per al funcionament del pòdcast. Aquests costos inclouen serveis de comunicació, subministraments, transport, serveis externs i altres despeses logístiques durant el primer any.

Concepte	Explicació	Cost estimat (€)
Connexió a Internet	Connexió a internet compartida en l'espai de treball	240€ (20€ x mes)
Telefonia mòbil	Comunicació entre membres, col·laboradors, xarxes socials, etc.	120 (10€ x mes)
Material tècnic menor	Carregadors, adaptadors, memòries USB, etc.	100€
Desplaçaments puntuals	Transport per desplaçaments puntuals	500€
TOTAL		960€

Costos de comercialització

La comercialització de *Fora de micro* es planteja com una estratègia centrada en el creixement progressiu de l'audiència i en la consolidació d'una comunitat fidel al voltant del projecte. Tot i tractar-se d'un pòdcast independent i de petit format, la distribució multiplataforma, la presència activa a xarxes socials i la creació d'un espai web propi són elements clau per garantir-ne la visibilitat i facilitar l'accés als continguts. Per aquest motiu, es preveu una inversió inicial de 4.200€ destinada principalment a la promoció digital, el manteniment tècnic i la producció de continguts promocionals. La major part dels costos es concentren en les accions de llançament i captació d'audiència durant el primer any, amb l'objectiu de posicionar el projecte dins l'ecosistema de pòdcasts en català i generar una base d'oients estable que permeti plantejar futures vies de monetització.

Concepte	Explicació	Cost estimat (€)
Hosting i distribució del pòdcast	Subscripció anual a plataformes com RSS.com o Spotify for Podcasters per distribuir els episodis a Spotify, Apple Podcasts, iVoox, Amazon Music i Google Podcasts	120€
Domini web i hosting	Compra del domini <i>forademicro.cat</i> i allotjament web amb WordPress o Squarespace	180€
Disseny i manteniment web	Plantilla web, personalització i actualitzacions bàsiques del	300€

	lloc	
Gestió de xarxes socials	Subscripció a eines de programació i analítica com Buffer o Later	150€
Disseny i creació de contingut promocional	Creació d'audiogrames, reels, posts visuals, clips i peces gràfiques.	800€
Campanya de llançament digital	Promoció inicial a Instagram, TikTok i Google Ads per donar visibilitat al primer episodi	1.500€
Accions promocionals i comunicacions	Participació en esdeveniments culturals, materials promocionals i difusió en comunitats de pòdcast	400€
Revista i fidelització	Plataforma d'enviament de correu electrònic i gestió de la comunitat d'oients	150€
Promocions i sortejos	Incentius per captar audiència i augmentar la interacció a xarxes socials	600€
TOTAL		4.200€

6.3. Pressupost de capital (pla d'inversions inicials i finançament)

Pel que fa al finançament del projecte, comptem amb 9.000€ de recursos propis, és a dir, cada fundador faria una aportació de 3.000€ al projecte, que després, un cop es comencessin a guanyar ingressos es retornarien a cada un.

A més, es planteja la presentació del projecte a diferents convocatòries i premis relacionats amb el periodisme jove i la comunicació audiovisual. Aquests premis podrien representar una font de finançament i, alhora, una oportunitat de donar visibilitat al projecte.

Entre aquestes opcions destaca la possible participació en els Premis Injuve de Periodisme i Comunicació 2026, que reconeixen treballs periodístics sobre temàtiques socials en diferents formats, inclòs el radiofònic.

També es contempla la possibilitat de presentar el pòdcast a la convocatòria Youth4Regions 2026, impulsada per la Comissió Europea, que ofereix formació, mentoratge i suport a estudiants i joves periodistes.

Finalment, es considera la participació en iniciatives de proximitat com els Premis de periodisme local L'Espiga de Calldetenes, que inclouen una dotació econòmica destinada a fomentar el talent periodístic jove.

7. Conclusions

El desenvolupament de *Fora de micro* ha permès aprofundir en les possibilitats narratives i periodístiques del format pòdcast dins l'ecosistema mediàtic actual. A través de la creació d'aquest projecte, s'ha pogut constatar com l'àudio sota demanda constitueix un espai especialment adequat per abordar esdeveniments complexos des d'una perspectiva més humana, reflexiva i contextualitzada que la que sovint permeten els formats informatius convencionals.

El projecte ha assolit l'objectiu principal de construir un format capaç d'explicar no només els fets informatius, sinó també els processos, les dificultats i les experiències personals dels professionals que els cobreixen. En aquest sentit, *Fora de micro* proposa una mirada centrada en "l'entre bastidors" del periodisme, donant visibilitat a aspectes habitualment invisibilitzats dins les cobertures mediàtiques tradicionals.

L'anàlisi del mercat i dels hàbits de consum ha permès confirmar que el pòdcast és un format plenament consolidat a Espanya i a Catalunya, especialment entre audiències interessades en continguts informatius i narratius. Això reforça la viabilitat d'un projecte com *Fora de micro*, que combina elements del periodisme narratiu, documental i conversacional amb una estructura adaptada als nous hàbits de consum digital.

Pel que fa al procés de creació, el projecte també ha evidenciat la importància dels elements sonors i narratius en la construcció d'un relat immersiu. Aspectes com el muntatge, l'ús de testimonis, la música o els silencis contribueixen decisivament a generar ritme, tensió i proximitat amb l'oient. Així mateix, la definició d'una identitat visual i comunicativa pròpia ha estat clau per construir una marca coherent i diferenciada dins l'actual panorama del pòdcast en català.

D'altra banda, la realització del primer capítol dedicat a la gran apagada del 28 d'abril de 2025 ha posat de manifest el paper essencial de la ràdio en situacions de crisi i emergència informativa. Els testimonis recollits evidencien com, en un context

de col·lapse tecnològic i desinformació, la ràdio es va convertir novament en un mitjà de referència per a la ciutadania. Aquest fet reforça una de les idees centrals del projecte, la necessitat de reivindicar el valor del periodisme i dels professionals que treballen darrere dels micròfons.

En el procés de creació del projecte també ens hem trobat amb dificultats. La primera ha estat tota l'organització interna, com ara decidir els mitjans que utilitzaríem i els periodistes als quals entrevistariem. De fet, en un principi volíem comptar amb Canal Terrassa per a l'elaboració del capítol, però va ser impossible tenir un contacte fluid amb ells, i per això vam decidir canviar de mitjà i vam escollir Ràdio Rubí. Va ser una mostra de les dificultats que hi ha en la tasca de producció dins del periodisme. Normalment, és una feina que no destaca tant perquè es fa de portes endins, però és igual d'important que l'elaboració del guió, ja que és la base per aconseguir un bon producte.

Més enllà de petits problemes que hem anat solucionant, l'experiència d'elaborar un projecte com aquest ens ha servit també per veure tota la feina que hi ha per elaborar un producte com aquest. També hem tingut aprenentatges en aspectes més tècnics com ara la creació d'una web, del logotip o l'edició del capítol. Creiem que és important, i cada cop més, que els periodistes siguin versàtils i puguin desenvolupar tasques periodístiques clàssiques com d'altres més modernes com ara edició de vídeo o la gestió de xarxes socials, entre d'altres.

Fora de micro es planteja com un projecte amb potencial de continuïtat i creixement. La diversitat de temes proposats, la flexibilitat del format i l'interès creixent pel consum de pòdcasts permeten considerar la possibilitat d'ampliar-ne el recorregut en futures produccions. En aquest sentit, el projecte no només representa l'elaboració d'un pòdcast, sinó també una reflexió sobre les noves formes de consumir, explicar i entendre el periodisme en l'entorn digital contemporani.

8. Bibliografia

Apple (2005). Apple Takes Podcasting Mainstream. Press Release.

Berry, R. (2015). A Golden Age of Podcasting? Evaluating Serial in the Context of Podcast Histories. *Journal of Radio & Audio Media*, 22(2), 170–178.

Bonini, T. (2015). The ‘Second Age’ of Podcasting: Reframing Podcasting as a New Digital Mass Medium. *Quaderns del CAC*, 18(41), 21–30.

CCMA. (2023). *Pla Estratègic de la nova CCMAA: Connectem per arribar a tothom*. Generalitat de Catalunya.

CNN (2016). *Story of little Syrian boy moves CNN anchor to tears*.

Edison Research (2023). *The Infinite Dial 2023*.

<https://www.edisonresearch.com/the-infinite-dial-2023/>

El Mundo – UE Studio. (2025, 16 d'octubre). *Espanya, segundo país del mundo en consumo de podcast y videopodcast*.

Europa Press. (2025, 30 d'abril). *El 71 % dels espanyols va recórrer a la ràdio durant la caiguda massiva de la xarxa elèctrica*.

<https://www.europapress.es/sociedad/noticia-71-espanoles-recurrio-radio-caida-masi-va-red-electrica-estudio-20250430143223.html>

Gelado, J. A. (2004). *Comunicando*.

González, Jaime. (2014, 19 de novembre). “Serial”, el adictivo podcast que tiene a millones siguiendo un asesinato. *BBC News Mundo*.

Hammersley, B. (2004, 11 de febrer). *Audible revolution*. *The Guardian*.

iVoox (2025). *Observatorio del Podcast en España*.

<https://podnews.net/press-release/ivoox-observatory-report-4>

La Vanguardia (2017). *Las lágrimas de María Casado tras el atentado de Barcelona*.

McHugh, S. (2016). *How podcasting is changing the audio storytelling genre*. *Radio Journal: International Studies in Broadcast & Audio Media*, 14(1), 65–82.

https://doi.org/10.1386/rjao.14.1.65_1

Oliva, Pau. (2004, 27 de novembre). *Primer podcast en català*. *Pau Oliva Fora's personal blog*.

Oxford University Press (2005). *"Podcast" is the Word of the Year*.

Publiespaña & iVoox (2025). *Observatorio del Podcast en España: hábitos de consumo*.

https://www.mediaset.es/comunicacion/corporativo/publiespana/20250930/ivoox-publiespana-observatorio-informe-podcast_18_016732214.html

Sánchez, G. (2023, 16 de maig). *Esto es el metaperiodismo*. *Medium*.

Sellas, T. i Llambrich, J. (2010). *El podcasting en catalán*. A *Podcasting, tú tienes la palabra* (pp. 101-111). Asociación Podcast.

RTVE. (2025, 30 d'abril). *Cobertura mediàtica de l'apagada del 28 d'abril de 2025*.

<https://www.rtve.es/noticias/20250429/contando-medios-nacionales-internacionales-apagon-peninsula-iberica-28-abril/16558892.shtml>

9. Annexos

9.1 Entrevista a Carles Couso – SER Girona (27/04/2026)

Com va començar el teu dia?

Doncs el meu dia va començar aixecant-me d'hora per venir aquí a la ràdio com faig cada dia i llegir-me la premsa, començar a preparar el guió del programa que el comencem a les 11. I recordo que aquell dia ja va estar molt marcat des de primera hora, no per la llum, ni molt menys, encara no sabíem a aquella hora que el dia aniria de llum o de no llum, sinó va anar d'una explosió a una fàbrica de Bonmatí que va causar la mort d'una persona i dos ferits de gravetat. I aquell dia pensàvem que la notícia del dia seria aquella, aquella desgràcia que va passar en aquesta fàbrica de Bonmatí on va morir un treballador i dos van quedar greument ferits.

Quin és el teu rol a la ràdio?

Jo el dia de l'apagada el meu rol aquí a Ràdio Girona era el mateix rol que tinc ara: coordinar els informatius de la Cadena SER i de SER Catalunya des de Girona i editar els informatius, el programa informatiu que fem cada dia a les 11 del matí a l'Aquí Girona, que jo l'edito i el presento. I aquell matí vaig fer això: coordinar tota la informació que sortia des de Girona, com faig cada dia, i presentar el programa que fem des d'aquí Girona, com també faig cada dia.

Què implica això?

Això implica estar tot el dia connectat a allò que passa a Girona i saber un mica de tot allò que pot ser notícia a les comarques de Girona. Jo no soc expert en res, però sí que he de saber una mica de tots els temes susceptibles de ser notícia a les comarques de Girona, perquè mai saps quan pots estar parlant d'un desnonament,

quan pots estar parlant de problemes als aiguamolls de l'Empordà o quan pots estar parlant d'uns pagesos tallant l'AP-7.

Te'n recordes a quina hora va començar l'apagada aquí?

Recordo que l'apagada va començar després de que nosaltres féssim l'informatiu de les 11, perquè ja havíem acabat el programa; si no, aquell dia el programa segurament no l'haguéssim pogut fer. I recordo estar a la redacció treballant amb els continguts que faríem per la web, treballant els continguts que faríem els informatius del migdia per tota Catalunya, rasant informació juntament amb la meua companya llavors, la Berta Artigas, per haver què sabíem sobre aquest accident del que et parlava de Bonmatí a primera hora, quan de cop se'n va anar la llum de la ràdio i vam pensar que potser era una cosa nostra, que és que pel que fos aquell dia a la ràdio ens havíem quedat sense llum. Però vam veure al cap de molt poques estones que no era una cosa només de ràdio, sinó ni molt menys.

Quan vas entendre que no era una incidència normal?

Doncs d'entrada, nosaltres vam, clar, jo la meua taula a la redacció la tinc d'esquenes al carrer. Jo només veia que se'n va la llum a Ràdio Girona, a la redacció, a la zona de comercial, als diferents estudis... i de cop vaig girar-me, ho faig sovint, em giro sovint per veure què passa a la plaça i què passa al carrer, i vaig veure com la resta de locals que hi ha aquí a la Plaça Josep Pla de Girona, on tenim la ràdio, també estaven sense llum. I que, per exemple, recordo la imatge, que les dentistes d'una clínica dental que hi ha aquí a la plaça van sortir amb la bata de treballar a fora de la plaça preguntant-se si elles eren les úniques que no tenien llum. És a dir, tothom en aquell moment vam fer el mateix: mirar a fora a veure si érem els únics que no teníem llum. I no va ser així; a la Plaça Josep Pla ningú tenia llum. Primer vam dir "ei, potser és una cosa de Girona", però al cap de molt poc, gairebé al mateix moment en el qual em girava per mirar què passava a la plaça, vaig rebre

un WhatsApp en el grup de redacció d'informatius de SER Catalunya on en Pol Valero, company d'informatius de Ràdio Barcelona, deia que —ara no recordo ben bé si a Plaça Catalunya, en una estació de metro o una estació de ferrocarrils, no recordo ben bé a quin lloc ho deia en Pol— s'havien anat la llum, i que no hi havia llum en no sé quina estació. I al mateix moment, des de l'Ajuntament de Figueres, en el WhatsApp que tenim, en el grup de WhatsApp que tenim amb diferents periodistes que seguim l'actualitat de totes les comarques de Girona i que tenim aquest grup amb l'Ajuntament de Figueres, l'Olga Raixac, la cap de comunicació de l'Ajuntament de Figueres, deia que a Figueres també s'havia anat la llum per un problema que no sabien ben bé quin era. Per tant, al acabar vam veure que a Girona no hi havia llum, que a Figueres tampoc, que començava a haver-hi problemes a Barcelona i que de forma molt ràpida, gairebé simultània, els missatges als grups de WhatsApp eren: "Ei, en aquest poble tampoc", "En aquest poble tampoc", "En aquest barri de Barcelona tampoc", "En aquest barri de Girona tampoc". Vam dir "ei, això no és la redacció, això no és la dentista de davant, això és un problema molt més gros".

I què va ser el primer que vas fer a partir d'aquí?

Doncs el primer que vaig fer va ser anar al despatx de la directora, dir-li "Carme, vine un moment si us plau perquè alguna cosa està passant". Recordo coordinar-nos molt ràpid amb la Berta i amb en Nil, amb la que llavors era la meva companya a la redacció d'informatius i amb en Nil Solà, que era el company d'esports, i dir "ei, això anirà per llarg, preparem-nos per si pel que pugui ser és un dia informativament llarg". Hi havia moltes incògnites, no sabíem, clar, el context internacional, el context global no és gens esperançador, i doncs també pel cap en aquell moment et passen moltes coses, que si en Putin l'ha lliat, que si s'està lliant a no sé quina altra punta del món, que si entrem a decidir... clar, i dius "ei, preparem-nos, pot ser un dia molt llarg". I doncs recordo que una de les primeres coses que vam fer, vaig dir "ei, tenim electricitat en els ordinadors perquè els ordinadors portàtils pots carregar, des del portàtil pots carregar els mòbils, per exemple". I el que vam dir, la nostra directora va

reaccionar molt ràpid, vam demanar a les comercials que deixessin de treballar, que deixessin de fer servir el seu...

Les comercials tenien portàtil?

Les comercials tenien portàtil connectats als seus ordinadors. I els vam demanar: "Ei, si us plau, comercials, desconnecteu els vostres ordinadors portàtils, no sabem quan podrem tornar a carregar els dispositius, per informar a la gent els necessitem carregats, per tant, deixeu de treballar, porteu tots els portàtils a la redacció d'informatius, apunteu-nos en una llibreta les diferents contrasenyes i els diferents correus". Això vam fer per una banda, per assegurar-nos que si anàvem perdent la bateria d'un ordinador podíem anar fent servir els altres ordinadors per poder anar treballant. I en paral·lel vam dir-li a la directora: "Ei, Carme, estaria bé que poguéssim anar ràpid a una botiga d'aquestes que venen fundes de mòbil i així, anar a comprar alguna bateria portàtil pels mòbils". Perquè com que en aquell moment encara teníem bateria en algun dels ordinadors, vam dir "ei, aprofitem els ordinadors, carreguem bateries portàtils perquè el dia d'avui serà molt llarg, sembla ser que no sabem en quina hora podrem tornar a carregar els nostres mòbils, anem a agafar aquestes bateries portàtils". Les vam anar a comprar i aquesta va ser la primera reacció que vam tenir. Un cop vam veure que la cosa no era local, que la cosa començava a ser global, que la cosa començava a ser complicada, vam dir "ei, estalviem bateria dels ordinadors, anem a buscar bateries portàtils perquè no sabem en quina hora podrem tornar a carregar les nostres eines de treball: els Quàntums, els mòbils i tot això que fem servir per informar a la gent".

I com a Ràdio Girona, depeneu de Barcelona i us havien de demanar connexions. Com es feien?

Clar, en aquell moment va passar a centralitzar la informació Madrid, és a dir, ja no va ser Barcelona ni va ser Girona, va ser Madrid qui es va quedar, si no recordo

malament, amb l'antena de tota la Cadena SER a Espanya. No va haver-hi desconexions. I doncs clar, hi havia molts problemes de cobertura. Era difícil rebre WhatsApps, depèn de quina companyia fossis podies rebre però no podies enviar, n'enviaves però no en rebies, amb depèn qui no et podies comunicar. I doncs jo recordo que va haver-hi com diferents moments durant el dia: moments en què les comunicacions eren més fàcils, moments en què les comunicacions eren més difícils. I nosaltres el que vam fer va ser "ei, organitzem-nos, quins punts poden ser sensibles avui a Girona: estació d'autobusos, estació de trens, hospitals... punts sensibles on informativament hi podia haver-hi xitxa". I vam dir "ei, anem a aquests llocs, parlem amb Mossos, parlem amb policia, parlem amb centres de salut, que ens expliquin què estan fent". Les comunicacions no eren difícils amb les fonts amb qui normalment amb un WhatsApp solucionen les coses, aquell dia tot va ser molt més complicat. I el que ens van dir des de Madrid, amb qui podíem contactar així amb dificultats però amb qui podíem contactar, el que ens deien era: "Quan tingueu alguna cosa important a explicar, ens ho intenteu dir per WhatsApp i, si no, tingueu sempre el Quàntum connectat". El Quàntum és com una ràdio portàtil que portem per connectar-nos en directe a les emissores d'arreu d'Espanya, de la Cadena SER, i "us donarem pas". Doncs no sabíem ben bé en quin moment des de Madrid, l'editor d'aquell moment ens podria estar dient "connectem ara amb l'estació d'autobusos de Girona, hi ha en Carles Couso", i de cop havies de portar l'auricular posat i parlar per telèfon. Aquella va ser la... va ser molt difícil, no? Perquè hi havia moments en els quals tenies cobertura, hi havia moments en els que no, i sobretot era complicat això, el poder contactar amb el responsable, amb el productor del programa que estigués passant en aquell moment per poder informar de molt poca cosa. Perquè la policia no sabia ben bé què passava, els centres sanitaris tampoc sabien ben bé què passava. Hi havia preocupació, jo recordo en molts negocis per si la cosa s'allargava molt; no podien baixar les persianes perquè moltes anaven amb electricitat. Hi havia una mena de psicosi col·lectiva d'"ei, si això s'allarga molt, podem anar veient capítols que es puguin anar complicant la jornada". I doncs informar per la ràdio era difícil perquè amb qui normalment pactem entrar en directe, que són els productors,

no sempre podíem tenir contacte amb ells perquè no hi havia cobertura o la xarxa no funcionava.

I et va passar que volies entrar en algun lloc i no et van poder donar pas o algun problema tècnic?

Sí, constantment ens passava que havíem pactat quan havíem tingut cobertura: "Ei, a les 14:20 h entraràs en directe a l'hora 14 amb en Casal". I a les 14:16 h havies deixat de tenir cobertura, no rebies WhatsApps, el Cuàntum també començava a fallar perquè anava col·lapsat de cobertura i a les 14:20 h en Casal no et podia saludar.

I quan surts de la ràdio... o sigui, tu la primera vegada que surts de la ràdio i dius: "Val, he d'anar a algun lloc a informar, tipus vaig a buscar què està passant". Quin va ser el primer lloc on te'n vas anar?

Nosaltres la primera sortida que fem a la ràdio aquell dia és, primer, anar a buscar les bateries portàtils a una botiga d'aquí del carrer Nou de la ciutat de Girona. Un cop tenim les bateries portàtils, venim aquí a la redacció, les carreguem i les deixem carregant. I amb la Berta i amb en Nil ens repartim per la ciutat de Girona, sabent els riscos que volia dir repartir-nos: que segurament deixàvem d'estar en contacte. I doncs vam dir: "Ei, eren, posem per cas, les 12:45 h del migdia —ho dic de memòria i segurament m'equivoco amb l'hora—, tornem a quedar d'aquí a una hora a la ràdio". Perquè no podíem contactar; era molt difícil perquè crec que la Berta no rebia els meus missatges, jo sí que en rebia però no en podia enviar. I doncs el primer que vam fer va ser anar a veure un parell de centres educatius que hi ha per aquí al costat de la ràdio, per a veure quina era la situació dels centres educatius. De moment es recomanava que els nens es quedessin, que eren espais segurs i així. I vam anar al Vedruna, que a prop hi ha l'estació de Girona, l'estació de tren, d'AVE i d'autobusos. Allà hi havia moltíssima gent, moltíssima gent que també ens venia a

nosaltres a preguntar: "Què està passant?". Nosaltres intentàvem respondre el que sabíem, però tampoc sabíem massa cosa. És una cosa que acostuma a passar quan hi ha una crisi de qualsevol tipus: que la gent del carrer ve a preguntar-te a tu. Doncs fas d'informador a l'antena i també d'informador en els punts on estan passant les coses. I doncs jo recordo que els primers punts de connexió, els primers punts on vam dir "Ei, aquí pot haver-hi notícia", van ser aquests punts on ens vam desplaçar: centres educatius, estació d'autobusos i de trens de Girona, i CAPs, en aquest cas el CAP de Santa Clara, per a també intentar copsar una mica com s'ho estaven fent en els hospitals i en els CAPs.

I ara, sense parlar de la feina, com ho vas viure tu? Vas acabar molt tard, vas agobiar-te molt?

Jo aquell dia vaig entrar a treballar a les 8:00 h del matí i l'última connexió la vaig fer a les 00:15 h de la matinada. Naturalment no vaig anar a casa, naturalment aquell dia no vaig descansar, naturalment aquell dia no vam fer pausa ni per esmorzar, no vam fer pausa ni per dinar —crec que vam menjar una entrepà pressa i corrents—. Vam sopar el que un altre company d'una altra emissora portava en una motxilla i ens va repartir als que vam acabar treballant fins a altes hores de la nit. Aquell dia no surt a compte comptar quantes hores vas treballar perquè, ja et dic, et reconeixes completament la persona. És a dir, es reconeix completament en Carles Couso persona i l'única persona que existeix en aquell moment és en Carles Couso professional. Quan pots envies algun WhatsApp a la família perquè sàpiguen que estàs bé, però aquell dia el passes treballant, pensant poc en tu i pensant molt en el deure informatiu, amb la vocació de servei de: "Ei, avui la gent està tenint moltíssims dubtes, avui la gent no sap què carai li està passant. Tu tens la responsabilitat i tens la possibilitat d'informar des de Girona del que està passant a Girona". A més sabíem que moltíssima gent, perquè van anar sortint notícies durant el dia —que algunes sí que les podíem llegir—, que la gent estava comprant ràdios, que la gent s'estava informant per la ràdio. I doncs a mesura que anaves coneixent això, encara anaves posant més responsabilitat a sobre, com dient: "Ei, l'oient de la Cadena SER

a les comarques de Girona avui s'informarà per tu del que està passant als carrers de la demarcació de Girona". La responsabilitat és enorme; les hores ja les recuperaré un altre dia.

Quan va ser que tu vas arribar a casa o parar un moment al mig del dia i dir: "Com estic jo, la meva família està bé, què està passant?". Com assimilar-ho com a persona i no com a professional?

És que crec que no va haver-hi moment per assimilar-ho com a persona. És a dir, jo ràpidament vaig saber que aquelles primeres idees que podem etiquetar d'estrabòtiques —de que hi havia algun conflicte internacional—, com que ja es va desmentir ràpid, vaig deixar de patir per si a la família li podia passar alguna cosa. Ràpid vaig dir: "Mira, la meva mare està treballant, el meu pare està treballant, els meus germans estan a la feina o a l'escola, ningú de la família ha d'anar aquell dia al metge... per tant els de casa els tinc solucionats. Anem a treballar el millor possible". Va haver-hi pocs moments durant el dia per a dir "Què carai està passant?". Va ser tota l'estona intentar informar de tot allò que anava sabent, conscient que aquell dia és un dia on hi ha molts rumors, que tothom té teories. I doncs el que intentàvem fer és: "Ei, expliquem el que diuen les fonts oficials i anem a donar veu a la gent que hi ha al carrer atrapada amb situacions supercomplicades". Jo recordo escenes espectaculars a l'estació de Girona: gent amb cartells dient "Ei, tinc un cotxe amb quatre places per anar cap al Maresme, algú vol pujar?". Recordo una escena a ultimíssima hora —devien ser les 23:45 h de la nit— quan va arribar un últim taxi de Barcelona amb dues dones grans que s'havien anat de compres a Passeig de Gràcia i, a mitja compra, van veure com se n'anava la llum de tot el Passeig de Gràcia i va ser una odissea per a elles tornar a la ciutat. Doncs la idea era aquesta: informar i intentar també agafar testimonis personals d'aquells dies per a que, en el moment que ho poguéssim explicar en antena, doncs quedés il·lustrat el que estava vivint aquell dia també la ciutadania de Girona.

Va haver-hi alguna cobertura en què notéssis molta pressió, en plan "hauré d'entrar per no sé qui de la Cadena SER" que sempre havia volgut entrar i ara just ho hauré de fer perquè hi ha hagut l'apagada ?

Sí. Cap a les 23:45 h de la nit jo recordo estar a Sant Gregori amb els companys de Catalunya Ràdio. Vam anar a fer una volta perquè a aquella hora ja començava a recuperar-se la llum a la majoria de pobles de les comarques de Girona, però encara hi havia alguns pobles que no tenien llum. I doncs nosaltres amb aquests companys de Catalunya Ràdio —amb qui jo em vaig acoblar en el seu cotxe perquè el meu cotxe estava dins d'un pàrquing que no podia obrir perquè la porta era elèctrica i l'electricitat no anava—, amb els companys de Catalunya Ràdio, amb qui tinc una magnífica relació, l'Iltas i la Laia Claret, els vaig dir: "Ei, deixeu-me pujar al cotxe i anem a buscar pobles que encara no tinguin llum". I un d'aquests pobles era Sant Gregori. Vam arribar a Sant Gregori i en aquell moment, com dic, es començava ja a recuperar la cobertura i la llum. Jo vaig contactar amb *Hora 25*, l'equip d' *Hora 25* de l'Aimar Bretos, i li vaig dir a la productora: "Ei, estic a Sant Gregori, aquí encara no hi ha llum, és dels pocs pobles de tot Girona que encara no té llum. Si em voleu donar pas, us ho explico". L'Aimar Bretos, un professional de dalt a baix amb una veu que imposa molt, amb una veu que al vespre et tranquil·litza mentre t'informa —que això no és fàcil—, de cop i volta em dóna pas i em diu: "Anem a Sant Gregori, un poble petit al costat de Girona que encara no té llum". Doncs quan l'Aimar Bretos m'estava donant pas, jo ho tenia superpreparat, ho tenia escrit perquè, clar, no la puc cagar amb l'Aimar Bretos: m'estan escoltant dos milions d'espanyols a casa seva, ara no la pots cagar, Carles. Ho tenia tot preparat per a llegir la crònica intentant fer veure que no estava llegint, que quedés el més natural possible. Però quedar bé, quedar bé amb l'Aimar i no liarla. De cop torna la llum. Torna la llum quan l'Aimar Bretos em dóna pas. Clar, ja no servia de res tot allò que jo tenia preparat, ja no servia de res aquella entrevista pregravada que l'anava a tirar com a fals directe amb un veí de Sant Gregori que jo li havia trucat a la porta per veure si podia sortir a explicar-me el seu dia. I en Carles va haver d'improvisar tot aquell pas amb l'Aimar Bretos. A l'Aimar li va fer una mica de gràcia això, no? Jo vaig fer una mica de broma dient:

"Aimar, has portat la llum a Sant Gregori perquè ha estat connectar amb tu i la llum ha tornat al poble". Poder va sonar una mica pilota, però també va quedar bé.

Has dit que molta gent sortia al carrer a comprar ràdios per informar-se perquè era l'únic mitjà amb el que es podien informar en aquell moment. Com a periodista de ràdio, et vas sentir orgullós de treballar en aquest mitjà?

Sí. Em vaig sentir molt orgullós de treballar en l'únic mitjà que aquell dia podia estar informant a la gent, perquè no servia el Twitter, no servia l'Instagram, no servia la tele, no servien totes aquestes plataformes per les quals avui ens informem i hi ha qui diu que traurà el lloc als mitjans tradicionals. Em vaig sentir molt orgullós perquè, a més a més, una mica el que t'explicava abans, tornes a pensar en l'enorme responsabilitat que tens en un dia així. És a dir, em deies: "et vas parar a pensar en algun moment en la persona?". No, no... jo tota l'estona el que em flipava, el que em feia tenir una responsabilitat a sobre enorme era pensar: "ei, hi ha moltíssima gent que s'està informant pel que tu li vagis a dir en aquell moment". I hi ha, per exemple, gent que si jo ara dic que la situació a l'estació de Girona és tranquil·la, aquella mare, aquella tieta, aquella àvia, aquell pare, aquella àvia estaran molt més tranquils perquè segurament saben que a aquella hora el seu fill ha d'estar a l'estació de Girona. Si jo dic que a l'estació de Girona tot està controlat, aquell pare, aquella mare, aquell avi, aquella àvia estarà tranquil. Per tant, era un orgull tremendo, enorme, aquell dia estar treballant a Ràdio Girona, estar treballant a la Cadena SER i veure imatges, per exemple, al carrer Casp de Barcelona, veure imatges en diferents punts de la ciutat de Girona, de les comarques gironines de gent sintonitzant les emissores de ràdio, fos quina fos, i la gent informant-se per la ràdio. Perquè la ràdio té una cosa i és que t'apropa moltíssim a allò que està passant, perquè la ràdio els que fem ràdio des del carrer tenim la costum, perquè així ens ho han ensenyat, de descriure tot allò que veiem. I doncs en un dia que literalment tot estava a les fosques, la ràdio va posar llum, perquè la ràdio i els que la fèiem aquell dia vam intentar descriure el més acuradament possible tot allò que estàvem veient per intentar explicar una cosa que encara a dia d'avui no s'entén, però intentar

sobretot tranquil·litzar, informar i dir-li a la gent que dins del caos general les coses estaven una mica sota control.

Vas notar alguna connexió diferent amb l'audiència de que després et diguessin, jo que sé, un algo que el dia següent et diguessin "et vaig escoltar no sé què"? Com que vas notar que la gent us va escoltar més o alguna connexió això lo que deies de que "mira, si jo sé que estic dient que això està tranquil, pues l'àvia que té el seu net a l'estació estarà més tranquil·la"?

Jo vaig notar que molta gent quan nosaltres fèiem les connexions en directe, quan ens veien que estàvem gravant una crònica o quan ens veien amb el micròfon de la SER o el micròfon que fos, s'apropaven a nosaltres per intentar escoltar allò que estàvem dient en antena i allò que estàvem dient en directe. I després molta gent, un cop tu t'acomiadaves del directe o un cop tu acabaves de fer la crònica, et venien i et repreguntaven sobre això que havies dit. I recordo l'endemà, venint a treballar —jo llavors no vivia al costat de la ràdio, vivia una mica més lluny i havia de fer un passeig una mica més llarg— persones que aquell dia havíem compartit moltíssimes hores a l'estació de trens de Girona em trobessin i em van dir "ostres, avui tindràs un dia més tranquil". Doncs aquesta gent que potser no són oients diaris de la Cadena SER, que potser escolten RAC1, potser escolten Catalunya Ràdio, escolten Ràdio Nacional... aquell dia et van tenir com a referent informatiu, potser a l'antena però sobretot et van tenir com a referent informatiu en aquell lloc. Fèiem una mena d'informadors, d'aquests informadors que hi ha de Renfe o Adif quan hi ha talls de rodalies, doncs nosaltres érem una mica d'aquests informadors sobre el que estava passant des del lloc on estaven passant les coses. I doncs dies com aquest, jo crec que tornen a reconnectar la gent amb la ràdio pels dies importants. És a dir, dies de sessió d'investidura d'un president, dies per desgràcia d'un atentat a les Rambles, dies de col·lapse a l'autopista que no saps què passa, dies de temporal que està tota Catalunya col·lapsada... aquests dies la gent sap que a la ràdio hi ha professionals repartits arreu que li expliquen les coses. Perquè aquell dia connectar la televisió era molt més difícil perquè es necessiten moltes més connexions que no pas connectar

un aparell de ràdio. Perquè aquell dia fer un tuit o fer un vídeo a les xarxes era molt més complicat que connectar un moment el micro a la ràdio, que ja era complicat, però era molt més fàcil que ho teníem nosaltres molt més fàcil que la resta de mitjans. I doncs els dies on els mitjans ens costa informar per les circumstàncies, sigui un temporal, sigui un atentat, sigui una apagada general, com que la ràdio potser ho tenim una mica més fàcil, aquell dia connectem molt més amb la gent i es nota.

Mirant-ho amb perspectiva, la Berta, el Nil i tu, què creus que vau fer bé i què dius "ostres, això ara no tornaria a fer-ho ni de broma"?

Vam fer molt bé l'organització prèvia. És a dir, el fet que la nostra directora prenguéss la decisió d' "ei, aturem els ordinadors que ara mateix no són imprescindibles". No era imprescindible aquell dia vendre com a comercial, per tant la directora va prendre una bona decisió que va ser "ei, comercials, apagueu els ordinadors i els reservem pels redactors". La informació passava naturalment molt per sobre de les vendes aquell dia. I després també una altra bona decisió va ser anar a buscar bateries portàtils, perquè jo recordo a les dotze de la nit a Sant Gregori, si no hagués tingut aquella bateria portàtil, segurament ja faria hores que seria un inútil. Perquè un periodista aquell dia sense bateria era un periodista inútil, era un periodista que no servia per a res. I males decisions? Deixar-nos emportar per les ganes de ser al lloc on passaven les coses. T'he explicat que en principi anàvem quedant cada hora, cada hora i mitja aquí a la ràdio per a fer una mena d'actualització de com estava la cosa i seguir informant. No vam complir sempre. Perquè veies que estaven passant coses a l'estació: "com ara he de marxar de l'estació? No, m'he de quedar, m'he de quedar". I doncs una cosa que no vam complir i crec que l'hauríem d'haver complert, jo el primer, és: "ei, si en una hora i mitja hem dit que tornem a la ràdio, tornem a la ràdio, ens actualitzem i ens tornem a repartir". Potser això és el que vaig trobar a faltar una mica més. I després, aquell dia ho vam fer, ho vam intentar fer al màxim possible perquè la ràdio la fan les persones i les històries les fan les persones que en són protagonistes, aquell dia estàvem tan preocupats per intentar explicar el que

passava que potser ens van faltar entrevistes —i en vam fer moltes, però potser n'hauríem hagut de fer alguna més— de com estava vivint la gent el que estava passant. Perquè jo recordo ara vist en perspectiva que hi havia autèntics drames a l'estació de Girona. Hi havia gent que no arribava a una visita amb el seu oncòleg i tenia un autèntic drama perquè no sabia què passaria amb aquella visita. Hi havia gent que tenia una operació programada —moltes es van acabar fent perquè hi ha generadors als hospitals i estan més que preparats per a dies com aquests, eh?— però hi havia molts dubtes sobre això. Gent que... una cosa sobrevinguda com aquesta li trastoca tots els plans i ho passa tremendament malament. I doncs potser nosaltres ens va faltar —que ho vam fer molt— però potser ho podríem haver fet una mica més: parlar i descobrir més històries personals relacionades amb aquell dia. Perquè n'hi havia moltíssimes. Tinc imatges clavadíssimes: un cartell de "tinc quatre places del cotxe per anar al Maresme", un home a un autobús que naturalment la gent no podia pagar, "vinga va, pugeu que avui us porto per la ciutat". Aquestes coses potser les vam explicar més l'endemà que no aquell dia que estaven passant. Que era normal? Sí. Que et quedes amb l'espineta d'haver descobert alguna història personal més? També.

Creus que el periodisme en general, tant de Girona, Catalunya, Espanya, va estar a l'alçada del que va passar?

Jo crec que els mitjans de comunicació tradicionals catalans, espanyols, la SER en particular però la resta en general, han demostrat reiteradament que quan cal hi som. Podem discutir si ens agrada més l'enfocament editorial de RAC1, de Catalunya Ràdio, de la SER... i trobem diferències, també trobem similituds. Però una cosa que demostra que aquests mitjans estan preparats per explicar les coses aquests dies en concret, és que la gent hi confia i que les audiències de la ràdio no paren de créixer i que la gent quan s'ha d'informar en moments de dubtes, en moments en què les coses no estan gens clares, escull la ràdio. I en un moment en el qual aquell dia va ser tremendament difícil fer front a totes les mentides que

s'estaven publicant —l'extrema dreta i els pseudomitjans van aprofitar per escampar autèntiques bajanades, autèntiques bogeries que per desgràcia hi ha gent que va donar per vàlides— en dies així d'intoxicació informativa, de molts dubtes, de moltes preguntes que també teníem nosaltres, els mitjans tradicionals hi som per aplicar allò que ensenyen a les facultats de periodisme, que és rigor, contrastar i explicar només allò que tens cent per cent segur. I jo crec que els mitjans catalans, els mitjans espanyols, estan acostumats a fer-ho i ho fem prou bé. Per desgràcia segurament per l'experiència, és a dir: estem en un país que ha patit atentats terroristes, estem en un país que ha patit catàstrofes naturals, estem en un país que ha patit també apagades generals. I tots aquests dies, tots aquests dies en els quals han passat coses, tothom el que recorda... recorda moltes coses, però tothom segur que el que t'explica és "jo vaig escoltar aquell dia l'Iñaki Gabilondo dient-me allò a la Cadena SER el dia dels atentats de no sé on", "jo vaig escoltar la Mònica Terribas explicant-me els atentats del 2017 a Barcelona", "jo vaig escoltar l'Àngels Barceló o l'AIMAR Bretos explicant-me l'apagada general del 28 d'abril del 2025". Per tant, si en el record hi ha les ràdios, vol dir que segurament alguna cosa hem fet bé.

9.2 Entrevista a Joan Maria Morros – RAC1 (5/05/2026)

Com va començar el teu dia?

En principi va ser un dia normal, és a dir, és arribar a la ràdio, veure quines són les convocatòries i la gent que tenim desplegada per veure com hem d'anar cobrint les informacions que tenim previstes de fer per l'informatiu del migdia, pels butlletins, l'informatiu de la nit i també pel món de l'endemà. És a dir, un dia com qualsevol altre dia del calendari.

Podries explicar una mica quin és el teu rol a la ràdio?

Sí, jo sóc el cap d'informatius, això vol dir que la responsabilitat directa és sobre el departament d'informatius, que està format per una trentena de persones. A més a més, també els departaments lingüístics i el departament de meteo depenen del cap d'informatius. Per tant, la feina és la gestió d'aquest departament tant pel que fa al pressupost com humana, i tenir controlades les informacions que fem pels diferents informatius, pels diferents programes, on tenim la gent, quines són les informacions que anem a cobrir presencialment, quines són les que treballem des de la redacció i després tenir la coordinació del departament d'informatius amb la resta de departaments de la ràdio i amb la direcció de la ràdio.

Què estaves fent abans que comencés l'apagada? És a dir, estaves a la teua taula tranquil·lament?

Eren dos quarts d'una i vam començar a rebre alguns missatges. Jo estava a la taula, però vam començar a rebre alguns missatges de que hi havia hagut algunes apagades. El que passa és que el que rebíem era que no era que un barri de Barcelona o una ciutat s'havia quedat sense llum, sinó que era una cosa més grossa com que parts senceres estaven perdent el subministrament elèctric. Llavors, a partir d'aquí és posar-nos a mirar què és el que estava passant i què és el que podíem fer quan vam veure que l'apagada era global de tot l'estat.

I a partir d'aquí què va passar? O sigui, el primer que veu fer quan veu saber la magnitud del que estava passant, què va ser?

Clar, això és traslladar-ho a la direcció de la ràdio, de que està passant això, una cosa que és molt grossa. Hi havia el Basté per aquí perquè havia acabat el programa feia jo crec que mitja hora, la competència va començar a dir que s'estaven rebent informacions que hi havia una apagada global de llum, de subministrament elèctric a tot l'Estat. El Jordi es va posar a fer programa i aleshores

jo vaig dedicar-me a desplegar gent per tot arreu i després també a rebre informació que teníem. Per exemple, el que vam fer va ser enviar un periodista, el cap de política, al Palau de la Generalitat per esperar que hi hagués reaccions oficials i que ens digués alguna cosa a nivell de Govern de Catalunya. Vam anar també a un hospital, el més pròxim que tenim aquí, el Clínic, per poder-hi arribar diguem-ne que a peu a veure què és el que estava passant perquè eren unes instal·lacions crítiques pel funcionament, no? Si es queden sense electricitat. Vam anar també a l'estació de Sants, que és el principal centre ferroviari del país, però també per veure quines eren les conseqüències que tenia l'apagada en el transport ferroviari. Vam anar també a l'aeroport i després vam anar a la zona de Plaça Catalunya perquè allà és on conflueixen línies de ferrocarrils, línies de Renfe i també el Metro, per tenir també un altre control. A banda de tot això, els delegats que tenim a Tarragona i a Girona també es van mobilitzar, especialment el de Tarragona perquè una de les coses que vam haver de fer és que hi havia gent que passava per l'AP-7 al voltant de la zona del polígon químic i el que veien era que hi havia flamerades. Aleshores algunes informacions que ens arribaven era que estava passant alguna cosa greu allà, però què és el que vam poder fer? És a dir, per apagar les informacions falses que estaven corrent perquè la gent no ho sabia i és el que passa també amb les xarxes, que diuen qualsevol cosa, el que vam fer va ser trucar al corresponsal, que és el que es va posar en contacte amb la petroquímica i ens van explicar el que passava. De seguida que vam tenir l'explicació oficial, l'Esteve Giralt, que és el corresponsal de Tarragona, es va posar a l'antena per explicar què és el que passava i desmentíem informacions diguem-ne que més fora de lloc i que no tenien res a veure amb el que estava passant. Vam parlar també amb el corresponsal de Madrid, amb el Jordi Armenteras, que és el que havia de canalitzar tota la informació oficial per part del Govern espanyol i també de les companyies elèctriques, sobretot de la responsable de la xarxa. I després també vaig parlar amb els corresponsals de França i amb el d'Itàlia perquè també el que ens estava arribant era que França també s'havia quedat sense llum —una part de França— i que l'origen podia ser un incendi en una subestació elèctrica del sud de França. La corresponsal es va posar en contacte

amb el govern i també ho van desmentir, i també amb les autoritats regionals que també ens ho van desmentir. Per tant, ella també va aportar la seva veracitat de que "es d'està dient això, però això no és cert perquè la informació que tenim contrastada és aquesta". I a Itàlia exactament igual perquè també hi havia veus que deien que Itàlia s'havia quedat sense llum; el corresponsal va fer les seves trucades allà i tampoc no hi havia llum. I finalment amb Brussel·les perquè una apagada que afectava com a mínim la península Ibèrica, que era Espanya i Portugal en aquell moment, hi havia d'haver una reacció per part del govern de la Unió Europea, de la Comissió.

Clar, el que mencionaves del tema de les fake news que van circular aquell dia, va circular de tot. Llavors vosaltres, el vostre mètode per distingir era, no?, "comprovem-ho amb la gent que tenim sobre el terreny".

Exacte. És a dir, una de les trucades que vaig rebre és d'un amic que em va trucar, anava per l'AP-7 i em va dir: "Escolta, que sàpigues que a la zona petroquímica està sortint una flamerada, és a dir, foc, de tota aquesta zona de les xemeneies que hi ha. No sé què és el que està passant però t'aviso perquè estic passant per aquí". Això ho lliguem amb informacions que hi havia per xarxes, tot i que era molt difícil la comunicació en aquell moment perquè tot havia caigut, i aleshores sí que en algun moment t'arribava algun tuit, alguna publicació a les xarxes socials on posava que hi havia hagut com una mena d'explosió. Clar, el que fem nosaltres és parlar directament amb l'empresa petroquímica per saber què és el que està passant. Com que el que té els contactes i el que ha explicat tot això és el corresponsal de Tarragona, és ell qui va fer les trucades per veure què és el que passava. I la cap d'economia de la ràdio, que anava fent també tota aquesta coordinació i anar rebent també informacions de tot arreu. Un dels problemes va ser les comunicacions, és a dir, teníem gent per tot arreu però les xarxes de comunicacions era molt difícil que funcionessin i aleshores rebíem missatges, és a dir, amb molt de diferència de temps entre que tu l'envies, l'altre el rep i et torna la seva resposta. Tot i així, diguem-ne que la cobertura va quedar bastant bé pel que fa a les connexions puntuals amb tots

aquests llocs. Aquell dia el que es va posar de manifest és que la ràdio és el mitjà de comunicació imbatible. És a dir, tothom recorda fotografies que sortien, per exemple a La Vanguardia, de veïns que estaven al carrer al voltant d'una ràdio escoltant què és el que estava passant perquè era el mitjà que estava arribant a tot arreu gràcies a que teníem les xarxes que en aquell moment funcionaven, algunes, que rebies a través del teu transistor i que clar, que les piles et permetien que el poguessis tenir a tot arreu funcionant.

Clar, aquí veu funcionar amb generadors? I que funcionen amb benzina, entenc?

Sí. Amb gasoil, crec que és amb gasoil, sí. És a dir, hi ha un sistema, que això ho tenim a la part de dalt de l'edifici, al terrat, que és el generador. És a dir, que es posa en marxa de seguida que hi ha una fallada en el subministrament elèctric. El que sí que vam haver de fer va ser anar a comprar més gasoil perquè tenen una durada. I aleshores no sabíem això quanta estona estaria operatiu. Per tant, hi va haver un equip de tècnics de la ràdio que en van anar a buscar per poder tenir reserva en cas que hagués qualsevol cosa. I la reserva crec que no va ser necessari que la féssim servir perquè el subministrament es va començar a restablir cap a última hora del vespre i encara havíem funcionat amb el que teníem.

El tema de la importància de la ràdio ja m'ho has dit tu, sí, que ja m'has fet algunes preguntes, perfecte.

Sí, jo crec que fins i tot la gent que no estava com molt acostumada, no? I que és a dir que no havia entrat, va descobrir aquell dia que és el que tens, és a dir, que és el mitjà de comunicació que t'arriba amb molta més facilitat, no? És a dir, no tens el receptor al mòbil, però sí que tens un transistor a piles que és el que serveix per anar connectant amb les emissores, en aquest cas amb RAC1, per poder escoltar el

que hi havia. És a dir, jo crec que va ser una demostració més, no? Per si encara feia falta que la ràdio és el mitjà més directe, és el mitjà més fàcil, és el mitjà que et pot en aquell moment treure de, diguem-ne, dels problemes de comunicació.

I ara parlant del periodisme en general, és evident que la ràdio va ser la més excel·lent, tu creus que el periodisme va aprovar amb nota aquell dia?

Sí, bàsicament perquè teníem aquesta, és a dir, primer la feina d'informar, d'explicar a la gent què és el que estava passant. D'anar rebent, és a dir, hi ha zones que anaven començant a rebre subministrament elèctric al llarg del dia i aleshores, a la que teníem aquesta informació, anàvem dient "sí, s'ha recuperat en aquesta comarca, s'ha recuperat en aquesta ciutat, s'ha recuperat aquí" i aleshores això també et permetia poder trucar directament a gent d'allà que et confirmés que "sí, sí, aquí ha tornat el subministrament", etcètera, etcètera. Per intentar buscar explicacions al que havia passat, no? A través d'especialistes, de gent que coneix la matèria energètica de primera mà, que ens expliquessin què és el que podria haver passat i cap a on ens anava, diguem-ne que tot el tema del subministrament. Sobretot també per fer companyia aquell dia a molta gent que es va trobar en una situació inèdita que no havia viscut a la seva vida. I després també per desmentir totes aquestes falsedats que estaven corrent per les xarxes socials, doncs a través dels corresponents, a través dels periodistes, a través d'experts anaves explicant què era exactament el que és veritat i que per tant això és el que està passant sense que s'haguessin de fer cas de les teories conspiratives i de les mentides que podien estar corrent per les xarxes, no? És a dir, jo crec que el paper en aquell moment del periodisme va ser un paper clau per poder donar informació certa en aquesta situació que et dic que està com molt, molt de desconcert, no? Perquè a molta gent no li havia passat mai que s'hagués quedat sense subministrament elèctric tantes hores sense poder fer absolutament res.

Clar, tu a nivell personal, o sigui, deixant de banda el periodisme, com ho vas viure? És a dir, no estaves... estaves al·lucinant o...?

Clar, jo t'he de dir que, és a dir, moltes vegades quan passen grans fets com aquests, no te n'acabes adonant fins al vespre, fins que arribes a casa a la nit, no? I aleshores, diguem-ne que reposes i vas fent-te una mica la idea del que ha passat. Perquè mentre passa la informació, és a dir, a partir del moment en què veus que tota la península Ibèrica està sense llum i que per tant estàs vivint una cosa que és molt bèstia que no saps primer per què ha passat i després quanta estona pot anar, tot el que tens en aquell moment és la sensació de que hem d'explicar de la millor manera possible i de la manera més ràpida possible i més clara possible a la gent, no? És a dir, com envio els periodistes als llocs perquè ens ho expliquin i sobretot com ens comunicarem perquè teníem aquest problema de comunicació. És a dir, estàs tan pendent que tot quedi bé, que tot vagi bé, que la gent arribi al lloc, que es pugui comunicar, que els periodistes tinguin bateries a més a més externes que estiguin carregades i que puguin fer servir, perquè clar no podran endollar enlloc la bateria, el mòbil, per poder carregar. És a dir, saps que allò garantir que puguem fer la feina que en aquell moment es dona. Que és quan ja al vespre que es comença tot, que es va recuperant de mica en mica i vas rebent, no? Fins i tot que determinats barris de Barcelona... Jo tinc el costum d'anar sempre, vaig a casa i vinc a la feina a peu, i va ser el moment d'anar cap allà, d'estar pensant de que, és a dir, realment ha passat una cosa que és molt bèstia, que no l'havíem viscut mai, que tant de bo no la tornem a viure mai més i que hem tingut una feina molt important. És a dir, vas com recapitant durant aquella estona i després també et diré que quan vaig enfil·lar el carrer on visc, el que vaig pensar és que hi hagi llum. És a dir, en aquell moment el que pensava és "hòstia, vull arribar a casa i que hi hagi llum" perquè, saps allò no sé què, per poder prendre una dutxa, no sé, una dutxa i per poder estar una estona i posar també la tele i veure un resum del que tu mateix has viscut aquell dia, no? És com una sensació una mica estranya però que l'he anat tenint en moltes, és a dir, grans atemptats, fins que no surts d'aquí que ja tens la feina, diguem-ne que pràcticament ben feta i enllestida i ja te n'vas cap a casa que no vas adonant-te a nivell personal de tot això, no? És a dir, que has viscut com... ho has viscut professionalment parlant i després és quan ho baixes i dius "ostres, és

que ha passat això eh, és que ha passat això", que vas fent com raonaments molt més personals.

Ara que ja ha passat un any, just fa res, si tornés a passar, faries alguna cosa diferent?

A veure, el que he fet des d'aleshores és que les bateries externes estan, és a dir, comprovo cada setmana que estiguin carregades al màxim i tenir-ne unes quantes, unes quantes al calaix per poder sortir, no? És a dir, i sobretot que durin, allò que sí que permetin fer més una càrrega sencera del mòbil. La resta jo crec que vam cobrir molt bé els punts neuràlgics, és a dir, vam mobilitzar Tarragona i Lleida i Girona, Madrid, les capitals europees on tenim corresponsals si és que allà hi ha alguna cosa que estigui afectada i sobretot després aquí tenir els llocs claus. És a dir, tenir hospitals, tenir centres de seguretat també estar molt pendents del que estava passant, tenir les veus oficials, estar en contacte molt amb les empreses que són les que han patit això. Jo crec que vam fer que vam fer una molt bona feina i es va demostrar perquè molta gent ens va dir, fins i tot aquell dia o l'endemà: "sort de la ràdio, us vaig estar escoltant amb la informació que donàveu" i a més a més, és a dir, vau aclarir el que havia passat en determinats llocs. Tens una mica la satisfacció que has fet la feina ben feta. No és una qüestió tampoc tant d'enviar gent a tots els hospitals, és a dir, jo crec que si n'envies a un que et serveixi com a referència del funcionament, no? És a dir, si envies algú al Clínic, doncs més o menys el funcionament que serà al Clínic el pots extrapolar a la Vall d'Hebron, a Sant Pau, a Bellvitge. Vull dir més o menys aquesta història. I sobretot allò, tenir els llocs clau, tenir-los ben coberts per fer arribar la informació el màxim a la gent i donar sobretot una sensació de tranquil·litat, en la mesura del possible, clar.

Creus que avui en dia la gent ha entès què és el que va passar? O sigui, s'han donat les explicacions, no des dels mitjans evidentment, sinó des dels polítics, les empreses responsables?

Jo et diria que ens falten coses per saber. És a dir, per aclarir alguns interrogants que tenim. Ens falten coses per saber, però també et diré que la informació va tan ràpida que hi ha dies en què el que has explicat al matí, al vespre ha quedat superat per cinquanta coses més. I això fa un any. Sí que és cert que els mitjans durant tot l'any hem anat explicant amb compareixences que hi ha hagut, amb investigacions, hem fet preguntes sempre que hem tingut oportunitat a persones responsables de les companyies subministradores i companyies energètiques. Però jo crec que la gent ho ha, no sé, ho ha com oblidat, no? O no li dones a allò tant la importància que va tenir. Simplement per això, perquè han passat tantes coses en aquest últim any que ha anat enterrant tot això que va passar. D'aquí a un any, evidentment això té una altra pujada d'interès, de "fa un any va passar això, què se sap, què no se sap", no?, "quins interrogants fan falta", respondre sobretot la gran pregunta de si es pot tornar a repetir. Però després d'aquest any, diguem-ne que ha tornat a fer una baixada, però per això, perquè l'actualitat ara és molt bèstia i queda superada. A vegades amb cicles de 24 hores no té res a veure el que expliques al matí amb el vespre, ja hi ha una altra cosa radicalment diferent i el que pel matí era la primera notícia, al vespre passa a ser la 25 o igual ni hi és.

9.3 Entrevista a Jordi Basté – RAC1 (5/05/2026)

Com va començar el teu dia?

Com qualsevol altre dia, fent el... el Món a RAC1 i... un programa absolutament normal, o sigui, no... no va variar res, vull dir, no... no recordo quins eren els temes del dia aquell... aquella jornada, però sí...

El Barça acabava de guanyar la Copa del Rei, crec. Podria ser?

Doncs segur, pues si va guanyar la Copa del Rei, vam obrir amb la Copa del Rei.

Devíem tenir algú per parlar d'això, la tertúlia de futbol, i no sé què més... i... i ja està, i vam acabar a les 12 el programa com sempre.

I abans que comencés la pagada, què estàveu fent?

Reunió. Estàvem a la reunió allà... allà... allà parlant tots els temes del següent dia i tot plegat quan a través del mòbil "Oh, hi ha hagut una pagada a Portugal i també sembla... hòstia, se n'ha anat la llum en un barri que no sé què" i aquí comença, però sense donar-li excessiva importància al començament.

Clar, i quan... quan vas veure que no anava bé alguna cosa i que era una cosa més global?

Quan es va començar a través dels missatges. Jo crec que a través dels molts missatges, perquè clar, entre que un és de Vic, l'altre que és de Solsona, l'altre que no sé quantos, l'altre que mirava el Twitter, l'altre que... i va començar a haver-hi "Ostres, aquí comença a haver-hi alguna cosa perquè és molt, molt global això, alguna cosa està passant". I això devien ser cap a dos quarts d'una.

I llavors?

Llavors automàticament ens n'adonem i el Xavi Pérez em diu: "Escolta una cosa, aquí hi ha un merder aquí important i jo crec que hauríem de fer alguna cosa". Dic: "Home, dic, però és clar, garanteix-me, o sigui, garantim que hi hagi algú... a veure què podem fer amb això". No, perquè és que ho hem de donar, ho hem de donar, i això comença a ser molt bèstia perquè hi ha hagut una apagada general. I llavors, pues vinga, cap al directe. Recordo que estaven els Òscars fent 'La Competència', m'hi vaig afegir i a partir d'aquí crec que vam durar 5 minuts junts, tots tres, i ells van marxar, va marxar el públic de la competència i m'hi vaig quedar tenint en compte que crec que poca estona després va sortir ja algun responsable de comunicació en directe. Crec que era de comunicació de la... com es diu ara això... la responsable de comunicació de... uau, com es diu els de la llum...

Endesa?

No, no...

Red Eléctrica?

Red Eléctrica. De la Red Eléctrica Española. Va sortir a explicar el que creien que havia passat, però que no se sabia, perquè ui... va començar tota la rumorologia que havia sigut... això sí que va ser terrible, perquè és clar, es va parlar d'un... es va parlar com d'un atemptat, per entendre'ns, no? Atemptat... que havia sigut... perquè a més es parlava de França, també, del lligam amb França, i que hauria pogut ser un acte terrorista. Això crec que es va... es va tapar, es va... es va negar ja en poca estona i després es va comentar que havia passat alguna cosa amb una estació d'Extremadura. Llavors a partir d'aquí la cosa es va anar fent gran i recordo que vaig aguantar el programa crec que fins a les dues o quarts de tres o les tres que va entrar el Clapés.

Jo crec que a les tres, eh?

Sí, sí. Fins a les tres.

Tu com t'informaves? És a dir, tu tenies el mòbil... el teu funcionava, no funcionava?

El meu mòbil crec que no funcionava... Ah, sí, sí funcionava perquè el tenia carregat.

Val, però rebies missatges? Perquè clar, hi havia molta gent que no tenia cobertura.

No t'ho se dir. Quin dia era això?

El 28 d'abril.

Això va ser el 28 d'abril, doncs t'ho diré perquè si busco per aquí a 28 d'abril alguna cosa m'hauria de sortir, suposo, no?

Jo crec que sí.

Aviam, anem a mirar el 28 d'abril del 25, aviam si hi ha alguna cosa que... clar, potser que... aviam 28 d'abril del 25, aviam si ho trobo perquè alguna cosa ha d'haver-hi. Jo crec que... no, no, no, jo crec que missatges no en rebia. Clar, no podia rebre missatges perquè el Wi-Fi no funcionava de la casa, no funcionava el 5G.

Clar, hi havia companyies... o sigui, jo per exemple podia rebre missatges i enviar-ne, però trucades no. I tenia amics al costat que ells en canvi no podien rebre res directament perquè depenia totalment de la companyia.

28 d'abril... Mira, el 28 d'abril del 25... eh... vaig rebre un missatge a les 11:21 minuts del Biel Duran. Mira, la Júlia Otero em va enviar un missatge a les dues del migdia perquè anava tornant progressivament... va sortir algú del govern, que no sé qui era, si era el propi president dient que poc a poc s'aniria recuperant i, per exemple, me'n recordo que la Júlia Otero em va enviar un missatge a les dues del migdia que deia "Els pobles de la Cerdanya, que és on ella estava, no ha tornat". I ja està. O sigui, la resta suposo que em van anar arribant, però la majoria no... no, no, no. L'únic missatge que tinc d'aquell dia vinculat amb l'apagada va ser de la Júlia Otero a les 2:04 minuts del migdia que em va dir que a la Cerdanya no havia tornat la llum. Cosa que sí que recordo que a mi em va generar una certa angoixa al començament des d'un punt de vista personal, perquè és clar, jo no podia connectar amb la família. I no els podia informar del que estava passant o com s'havien informat... i tot plegat... vull dir, tot plegat era una cosa com molt estranya i molt angoixant a vegades.

Clar, tu a nivell personal, més enllà de com a periodista, com ho vas viure?

Bueno, malament... o sigui, jo estava convençut que aniria tornant la llum. Però va haver-hi una època... un moment que anava i venia, després no... i clar, tot això significava que no podies contactar amb ningú. Clar, el telèfon de l'estudi pràcticament no funcionava. És a dir, llavors ara venia, però ara marxava. O sigui, va

ser bastant angoixant, bastant angoixant.

Clar, i tu a nivell de... o sigui, tu estaves a l'estudi, llavors anaves rebent informació...

Sí, recordo que hi havia... va venir la Núria Travesset també a auxiliar-me, perquè clar, amb una veu no en fèiem suficient. I recordo que sí que teníem la producció allà, però és clar, els telèfons no funcionaven. I llavors sí que per la roda de premsa no sé si vam punxar a la Televisió Espanyola, que és qui donava aquesta roda de premsa de la Red Eléctrica Española, que va ser cap a les dues, o sigui, imagina't una hora allà en buit dient... "Escolta" i el que vaig recomanar jo, que crec que va anar molt bé, perquè és que a vegades aquestes coses són la clau de volta tot és calma. O sigui, recordo que durant aquella hora que no hi havia connexions, ningú podia parlar, jo vaig recomanar calma. Vaig dir: "Ha marxat la llum, no ha passat res més que ha marxat la llum, que hi ha hagut un problema amb una subestació d'Extremadura segons ens diuen i que això és molt general i que, evidentment, no és..." perquè això de hi havia una gran rumorologia abans de la gran apagada, que hi hauria una gran apagada a nivell mundial, que això seria un drama. I tothom va començar a veure: "Oi, si tinc menjar suficient pels pròxims mesos, si tinc..." o sigui la gent va començar a entrar en una histèria perquè veníem de l'època del COVID, llavors tot era complicat. Clar recordo que poc a poc va anar venint, i el fet que tu puguis connectar a les dues del migdia amb una roda de premsa significava que alguna cosa funcionava.

Recordes alguna anècdota curiosa dels oients, si algú es va poder contactar amb vosaltres, ja sigui per trucada, àudios? Va ser molt difícil, no, aquell dia?

No, aquell dia jo recordo que no. Que no, que no. Sí que va haver-hi un moment que es va haver-hi aquella cosa tan de ràdio d'antes, dels anys 60 o dels anys 70, que és informar d'on tornava la llum. És que ha tornat en aquesta zona... me'n recordo que es deia que a Vic no havia tornat i en canvi a Gurb sí que havia tornat, i era una cosa molt rara perquè estan a un pam. I llavors clar, era molt curiós veure com la gent que

trucava et deia: "Hòstia, pues aquí sí que ha tornat la llum, aquí sí que ha tornat la llum". I llavors feies una mena de mapa de Catalunya o dels Països Catalans que anaven dient: "Doncs mira, aquí sí, aquí, aquí, aquí, aquí". Clar, ningú et podia dir aquí no, tothom et deia aquí sí.

En un dia com aquest que tothom sortia a comprar ràdios va ser el boom...

Éra el dia mundial de la ràdio, aquell sí que va ser el dia mundial del transistor.

Clar, tu vas sentir més pressió que un dia normal? És a dir...

No, al contrari, vaig gaudir-lo molt. Sí, em vaig neguitejar a nivell per la meva família, els meus fills són grans ja, però estava neguitejat per això, però per la resta era un dia de ràdio meravellós, perquè a més va ser el gran triomfador. O sigui el gran triomfador va ser el transistor i les piles, que és un fet que encara continuo jo dient i que hi ha gent que no em fa cas, que és molt important. Fixa't que en el kit que recomana el Salvador Illa per casos d'emergència, dins de la bossa hi ha una ràdio i piles. O sigui això jo crec que... i tot i així crec que ara se'n poden trobar, però que encara no se n'ha fet una... no se n'ha fet una sèrie important de transistors per part de les grans empreses per tenir-ne. N'hi ha, eh? Més que abans, però encara crec que en falten, en falten.

Va ser un dia d'aquells de màxim orgull, no, de treballar on treballes?

Sí, home, el dia de la ràdio perquè no va ser ni de... en aquell dia, o sigui, no és un dia de "Oh, és un dia de mitjans", no, no, és un dia de la ràdio. És un dia molt de ràdio perquè la gent en aquell moment agafa i està al cotxe. O sigui va haver-hi gent que es va baixar al cotxe per escoltar aviam què passava, perquè és clar no tenia ràdio a casa. Clar, molta gent sí que té ràdio a casa, però clar l'endoll no funcionava, per tant havies de tenir un transistor. Havies de tenir un transistor amb piles. I això normalment ho té la gent gran, no ho té la gent jove, no utilitza aquest tipus de... o va pel mòbil o pel que sigui. Jo crec que aquell dia vaig sentir molt orgull de fer ràdio, sí, és clar.

Et vas arribar a espantar en algun moment?

No, espantar no. Em vaig neguitejar per veure què passava. Eh... sí que a mi quan no tinc respostes em genera una mena de... una mena de caos mental, no? És a dir, "hòstia, què està passant i vull trobar respostes", no? A partir del moment que em van donar les respostes i em van dir "bueno, progressivament aniran tornant" i tal, vaig dir "però escolta'm, tranquils, tranquils". Perquè clar, això de la gran apagada, clar, si m'arriben a dir "no, és que està tota Europa apagada", t'hagués dit "hòstia, parlem-ne". Però quan em van dir "no, és només una part de Portugal, el sud de França i la península ibèrica més França", vaig pensar: "Bueno, és una part que té alguna cosa a veure en un lligam que deu haver-hi de de Oest cap al sud de França".

Tu creus que ara el periodisme en general va aprovar amb nota aquell dia?

Jo crec que la ràdio sí. L'altre no ho sé. La ràdio sí. Perquè almenys nosaltres sí que vam fer una cosa que jo crec que me'n sento molt orgullós aquell dia, jo crec que aquesta ràdio s'ha de sentir molt orgullosa, que és de calmar. De tranquil·litzar.

Sí, perquè hi havien altres mitjans que alerta absoluta...

Alerta absoluta... clar, però això és com tot. És a dir, tu la gent quan està en una situació de crisi, el primer que ha de... el primer que ha de saltar al barco és el que es posa davant d'un micro. I aquell ha de dir calma. Però és que a més ho pensava. O sigui, no és allò que diguis "no, demanaré calma perquè m'han dit que digui que..." no, no, ho sentia: "Calma, transistor, informeu-vos pel transistor, quedeu-vos a casa, no us preocupeu, no sortiu al carrer, no tal, no carregueu perquè no podreu carregar res, no engegueu la tele perquè no sentireu la tele, no veureu la tele, vull dir l'únic que podeu fer és escoltar la ràdio". Per tant, dineu, escolteu la ràdio i jo anava dient calma i tranquil·litat. Que potser al cap de sis hores no hi havia calma i tranquil·litat, però en aquell moment el que em va sortir perquè així ho pensava era calmar la gent.

I també al final combatre tots els bulos que anaven circulant, que era una barbaritat...

Pues clar, pues clar, una barbaritat. Durant una estona quan va tornar la llum sí que va començar el Twitter, va començar a dir unes barbaritats que jo pensava: "Oh, apa aquí, vinga i dale folli, els russos i no sé què". No, jo crec que va passar el que va passar i així ho vam pensar.

Ara que ja ha passat un any, creus que hauries fet alguna cosa diferent?

És que no podia fer res més. És que no podia fer res més. És a dir, era posar-me davant del micròfon i sonar per la ràdio. No, no, jo crec que aquell dia vam fer el que tocava fer que era calmar i tranquil·litzar la gent.

Quan vas sortir de l'antena del directe a les tres, què vas fer?

Vaig anar a dinar. A dinar amb algú de la redacció. Sí, on o no sé si amb la família... No, jo crec que amb algú de la redacció vam anar a dinar i aviam... aviam on ens en anàvem a dinar, és clar, era un altre... clar perquè els fogons no funcionaven i no sé on vam anar. Jo crec que vaig anar a dinar a casa. Mira el que et dic. Al final sí, jo crec que vaig anar a dinar a casa perquè és clar ningú trobava restaurant.

Clar, però tu a casa tenies vitro o com ho vau fer?

No, no, jo tinc foc. Però és igual, encara que tinguis foc, és igual tinc llaunes. Vull dir, amb això no tinc cap tipus de problema, em foto dues llaunes de tonyina i ja està. Però sí recordo que clar vam trucar, mira me'n recordo vam trucar aquí al costat que hi ha la Dolceta, que tenim molt bona relació amb ells, i clar la Dolceta diu: "És que és clar, és que no tenim res, si és que està tot apagat". La repercussió va ser bèstia d'aquells moments.

I com vas anar cap a casa? Vas anar caminant?

Vaig anar caminant.

I et vas trobar gent que et parés?

Sí.

I què et deien?

Em deien: "Ah, t'hem estat escoltant a casa!". Sí, molta gent. I alguna botzinada de cotxe també, sí.

I gent alarmada en plan... et va venir algú molt...

No, hi va haver una cosa molt curiosa, que molta gent venia... jo anava cap a... jo visc fora de la Diagonal, per entendre'ns, de costat de la ràdio cap a Llobregal i a l'alçada de l'Illa veia que tothom venia cap a mi, és a dir, tothom anava cap al revés. No em preguntis per què, però tothom anava al revés. I molta gent al cotxe, molts cotxes.

I ja per com a última pregunta, creus que ara que ha passat, com dèiem, un any, que és bastant temps, creus que s'han donat les explicacions suficients?

No. Rotundament no. O sigui si tu em preguntes què ha passat, em quedo amb Extremadura i allò, però és que no ho sabem... diuen que no ho saben ni ells... mmm... tocaria alguna explicació. Però com tenim ja estem vivint en unes èpoques que tot va tan ràpid i la memòria és molt fràgil, que això jo crec que és un efecte del coronavirus, de que vam tots plegats vam decidir esborrar coses i tot plegat. Quan arriba una notícia dolenta el que vols és passar-la i oblidar-la. Jo crec que a molta gent tot caduca molt ràpid i molta gent pensa: "Bueno ja ens en vam sortir al cap d'unes hores", que tampoc va ser cap d'unes hores perquè jo per exemple recordo que l'endemà al matí tenia pànic amb el tema del mòbil i de si sonaria el mòbil per despertar-me, perquè em desperto pel mòbil i tot, va sonar, però hi havia zones que a la nit no hi havia llum encara. No hi havia llum. I a més, on visc jo hi havia blocs que no hi havia que no hi havia llum encara tampoc. El meu sí, però vivies amb una certa angouxa. Però un any després... si no ens preguntem, si no ens en recordem. A

mi si em preguntes què te'n recordes del coronavirus, jo me'n recordo de veure... de veure dues pel·lícules, de cuinar... molts fideus, això sé que ho recordo, de viure sol, de tenir la meua família al costat de casa i anar junts tots tots a fer proves de PCRs per veure com estàvem perquè havíem donat positiu i ens havien agafat de conillet d'índies a Can Ruti. I no me'n recordo de poca cosa més. Per què? Perquè la memòria d'aquella època jo crec que ens va fer trinxar molt el que ens va passar. I encara que fossin molts mesos, jo no tinc el record.

No, i que a més després del COVID ha sigut tot guerra, guerra, guerra, apagada, guerra, mil coses...

Però és que a més tenim aquesta facilitat per per oblidar.

I el dia següent, quan... clar, tu el dia següent a les sis estaves aquí una altra vegada, quin era el missatge o quin era el titular del dia?

Jo crec que el titular va ser què havia passat o les explicacions de què havia passat. I crec que el davantal el vaig fer del transistor. De dir que, allò que encara penso ara, que és per si de cas sempre val la pena portar un transistor a prop perquè el transistor et fa companyia, el transistor t'explica i el transistor tens moltes veus. No és que no érem nosaltres, hi havia molta ràdio que funcionava, la majoria. Per tant era important que estiguéssim allà i crec que el davantal de les vuit el vaig fer d'una oda al transistor.

Jo me'n recordo que vas venir a l'Autònoma a fer la inauguració de quin curs va ser, no sé si el meu de tercer o de segon, que me'n recordo que vas fer el mateix discurs de oda a la ràdio, oda al transistor.

És que el transistor és un element és que és molt pràctic. Jo encara funciono amb transistor. Jo no vaig... o sigui, tinc una ràdio que els Ondas em van regalar que és una ràdio d'aquestes que es connecta i la tinc a la cuina. Però és que no la connecto pràcticament mai. Per què? Perquè el transistor va amb mi. Va amunt i avall, amunt i avall. Ara vaig al menjador, allà... a dormir, el transistor... al sofà, el

transistor...

Dorms amb la ràdio?

Dormo amb la ràdio, però he descobert el "timer", amb la qual cosa poso 45 minuts i quan m'adormo, al cap de 45 minuts s'apaga. Abans no, jo dormia tota la nit amb el transistor engegat. Gasta moltes piles, sí, sí, sí.

9.4 Entrevista a Lites Plaza – Catalunya Ràdio Girona (11/05/2026)

Primer de tot, te'n recordes com va començar el teu dia ara fa just un any?

Hm... ostres, és que això ja ha passat dues vegades encara que no ens ho sembli, eh? Sí, va ser una vegada general per culpa d'un esdeveniment al 2011 al març, em sembla que era, 2010 o 2011 al març, que van baixar totes les torres de tensió, els pals de fusta a molts de pobles i ens vam quedar sense llum des d'un dilluns a les cinc de la tarda fins un dimarts, dimarts vespre, dimecres. Tots sense llum, tots. O sigui, tota la província. Perquè va començar a caure molta neu a La Jonquera, va avançar cap al Montseny i tots els pals de fusta que anaven als pobles anaven caient, totes les torres d'alta tensió... bueno, tot plegat, o sigui, tu a casa teva tampoc vas tenir llum durant... va començar a les cinc de la tarda d'un dilluns a quedar-nos sense llum i em sembla que vam recuperar això el dimarts a la nit o dimecres, eh? La pregunta era com ho vaig viure aquell dia.

Com va començar el teu dia? Perquè clar, al principi tu no sabies que hi hauria l'apagada. Tu què anaves a fer, anaves a treballar?

No, no. Jo començava el meu torn a les dues. Com que som dos tècnics i tot plegat, doncs el meu torn començava a les dues. A mi no em van avisar, o sigui, van avisar... em van dir que estigués alerta però, vull dir, pel telèfon fix, perquè pel

telèfon mòbil no anava bé. Jo soc a casa, perquè avui en dia ja no hi ha ni busca-persones, abans anàvem a busca-persona i t'arribava un avís o qualsevol cosa d'aquestes i ara ja no hi ha ni això, no? Aleshores era a casa esperant si deien alguna cosa, si no em presentava a les dues. I vaig presentar-me em sembla que era a un quart d'una, una hora i pica abans que ara és l'informatiu i tot plegat i em vaig adonar que anaven una mica peix, no? O sigui, era allò "Ostres, no em funciona això, no em funciona això, no em funciona això"... clar, què fem? Perquè clar, no funcionava res, no?

Però en aquell moment ja sabies que hi havia una apagada a tota Espanya o encara no?

Sí, sí, sí. Em sembla que això es va saber a partir d'un quart d'onze del matí, una cosa així, em sembla, sí. Cap a un quart d'onze del matí a mi em va trucar el fix... i això em van dir: "Estigues alerta". Dic: "Bueno, si alguna cosa ja vindrà abans". I sí que el que vaig fer va ser anar abans i vaig veure que el meu company més el meu substitut estaven repassant aparells però que no se'n sortien, evidentment. No funcionava el 4G, els Wi-Fis no funcionaven, o sigui, no funcionava gairebé res. I per trobar un Wi-Fi, un 4G, era molt difícil que funcionés, hauria de ser alguna torre que tingués algun... que diguem nosaltres algun petit residu de connexió per poder... per poder transmetre, no? Però era... era bastant impossible.

Tot i així, vaig donar l'ordre que sortíssim al carrer, sortíssim al carrer com a mínim a gravar i a apropar-nos a llocs oficials. Llocs oficials normalment hi sol haver-hi... el Wi-Fi perquè estan obligats. T'estic parlant de l'Ajuntament de Girona, estem parlant de la Generalitat, estem parlant probablement de Renfe, i si no, pues com a mínim posar una unitat mòbil a la Generalitat agafant un Wi-Fi o des de xarxa, i algú que se n'anés a la Renfe, agafés els talls de veu i vingués, perquè ni des dels estudis podíem entrar. Clar, en casos d'urgència sí que pots entrar a aquests... als llocs així, a l'Ajuntament, per exemple, els funcionava el Wi-Fi, també. Hi ha llocs que sí que pots entrar. I vam estar unes hores allò bastant col·lapsats perquè, bueno, és això

que no et funciona res, no et funciona el telèfon, no et funciona el *Quantum*, que és un aparell de connexió en 4G, 5G... l'*Al·via* tampoc funcionava, les unitats mòbils han desaparegut avui en dia... era una de les coses que ens anava bé.

I això... això va anar bé perquè vaig fer un pensament amb Barcelona. Els hi vaig dir: "Hem eliminat tot lo que és la xarxa que teníem de transmissors via antenes, via aire, els hem anul·lat tots i això representa que davant d'una diada així, que nosaltres jo treballant a Catalunya Ràdio som l'emissora nacional de Catalunya que hem d'informar constantment i tot plegat, no tenim suficients satèl·lits. Només teníem satèl·lits només per Barcelona dos o tres, abans en teníem un cada delegació però ara amb el canvi del nou sistema de satèl·lits no han arribat encara i l'aposta de l'empresa diu: 'Per una vegada que passa alguna cosa ja tenim algun satèl·lit a Barcelona; si passa algo a Girona el podem aprofitar o Tarragona o Lleida, i aneu fent. I tireu de 4G'. I mira el dia que passa, doncs aquell dia que passa a Lleida no hi ha satèl·lit, a Tarragona no hi ha satèl·lit, a Girona no hi ha satèl·lit; a Barcelona en tenen tres i anaven que ni t'explico... perquè... que ni t'explico lo que passava".

I això va ser un raonament que vaig intentar... vaig demanar tècnicament que crec que s'haurien de repensar, de recuperar el material antic que teníem nosaltres, no per aquests casos... no el mateix que teníem abans d'infraestructura, que era Barcelona-Control Central, Control Central a Rocacorba, Rocacorba als estudis, això permetia entrar des del carrer amb una unitat mòbil fos en qualsevol punt de la província de Girona, o si me n'anava a Tarragona o Lleida només canviant la freqüència ja n'hi havia prou. No amb això perquè té un lloguer molt bèstia anual per fer tot això, però sí que com a mínim agafar i recuperar lo que era les antenes que teníem pròpies nosaltres. Jo quan entrava per Girona des de Girona no utilitzava Rocacorba, no? Doncs utilitzava l'altre sistema de Girona, no? Doncs intentar recuperar això per atacar directament als centres i intentar des del centre entrar amb un satèl·lit i després pots posar dos mòbils, després ja busques la vida amb inalàmbrics i coses d'aquestes. Em van dir que s'ho havien de pensar, suposo que s'ho pensaran i de debò perquè això són coses que passaran... jo crec que tornaran

a passar, vull dir que...

I un cop entres, o sigui, tu entres a la ràdio, veus que tothom va a peu... quina és la primera vegada que surts, amb qui surts, on vas?

La primera vegada que surto, primer dono l'ordre de que marxin amb el cotxe el meu substitut, diguéssim, perquè ja eren les tres de la tarda, ja estàvem amb l'informatiu, havíem cobert l'informatiu com vam poder, i l'altre company va plegar, se n'ha anat perquè portava des de les set del matí. I sí que amb ell el faig sortir amb la unitat mòbil perquè té més disponibilitat amb el fet de que hi han vuit antenes de transmissió i recepció; això permet... no és un telèfon mòbil sinó que et permet molta cobertura a l'hora perquè quan no et funciona una cosa és l'altra.

Et permet també el fet de que tinguis corrent, puguis treballar, tens com una tauleta i tot plegat i amb ell vaig creure que ell era necessari que anés amb el cotxe bo. I jo em vaig quedar el cotxe que tenim de passeig, un que tenim per anar a cobrir rodes de premsa o voltar per la província que el porten només els redactors; i els tècnics porten l'altre cotxe gros, no? I jo em vaig quedar amb l'altre amb quatre coses allò, un adaptador de corrent a la bateria, bueno, per fer funcionar quatre coses. I amb allò a partir de les... em sembla que eren les quatre i pica de la tarda ja va ser quan jo ja me'n vaig anar a l'Ajuntament i ja des de l'Ajuntament ja vaig començar a fer entrades amb Wi-Fi. O sigui, vaig poder anar entrant en Wi-Fi des d'allà.

I amb què entraves amb Wi-Fi? Amb el *Quantum*, amb un...

Amb un *Quantum*, amb un *Quantum*. Sí, sí, sí, amb el *Quantum* estava entrant. I després em va haver una estona que em van venir a buscar el *Quantum* perquè semblava que s'estaven recuperant a poc a poc... s'estava recuperant senyal, o sigui, Salt per exemple ja en tenia, van agafar i se'n van anar a Salt; a Girona no n'hi havia, se'n van anar a Salt. Bueno, buscar llocs que hi hagués perquè l'espai gironí també havia tancat completament... anaves buscant els llocs a veure on hi havia cobertures per informar del que estava passant, no? Això, l'Ajuntament, roda de

premsa que és lo que pensàvem fer durant el dia i tot plegat. Però s'anaven recuperant i a partir de que es van anar recuperant ja va ser una facilitat total. Vull dir, després sí que amb 4G... l'únic... em recordo que l'últim dia ja va ser el dia que vaig conèixer en Carles, que venia de... estava d'aprenent aquí a la SER en aquell moment, que el tio va flipar perquè va sopar i tot.

Doncs ens el vam emportar. Estava... estava a l'estació, nosaltres vam passar per l'estació a veure com estava i jo havia estat mirant amb gent que més o menys coneixia que sabia que tenien telèfons fixes o coses d'aquestes als pobles, perquè a Girona ja començàvem a tenir cobertura, a la nit ja començava a haver-hi força cobertura. I vaig trucar a gent a Cassà a diferents llocs i vaig trobar un que a Sant Gregori em va dir que res, que havia sortit... havia sortit cap a Girona però que a Sant Gregori no hi havia res i va ser quan vaig dir: "Anem cap a Sant Gregori a veure què està passant". I va ser quan en Carles va pujar i a partir de... estant allà va tornar la llum també.

Anava a dir, des de Sant Gregori com us connecteu si encara no arribava la llum? Per gravar.

Com entrem? Sí... no entrem, estem recollint veus. No podem entrar. No, no, ens posem a gravar i a sopar una mica. Bueno... ah, en Carles després va poder fer un *Quantum* des d'allà sí, perquè ens va tornar la llum mentre estàvem allà. Vull dir, vam estar fent entrevistes a les fosques i esperant gent que passés pel carrer o anar a picar a les cases i després sí que va tornar la llum i a partir d'aquí ja vam entrar. Però ell es va esperar que el tornéssim nosaltres, nosaltres havíem d'entrar en directe i tota la història.

Aquell dia, com a tècnic, les relacions amb els periodistes, què tal? Perquè normalment els periodistes potser són els que decideixen quin contingut es fa, una mica què es fa a la ràdio, però en aquell moment els tècnics teníeu molt a dir de què es podia fer i què no, què era viable i què no.

Jo sí que t'haig de dir que personalment, amb els cap a 38 anys que he estat a la Catalunya Ràdio i els dos a Ràdio Nacional, dos i mig, i després abans a Ràdio Salt... només he tingut dificultats amb una persona periodista. Bueno, amb dues, però... un que treballava poc i amb una altra que vam estar treballant junts, i era una persona que no volia escoltar. No volia escoltar, ens vam desplaçar lluny i anava a la seva. I vaig dir: "Bueno, què fem? Que estem a 3.000 quilòmetres d'aquí i tu vas a la teva, entrant d'una manera quan jo tinc les eines... jo que no sé què estic fent... vull dir, vaig a trucar a Barcelona que em portin, que em donin un avió i me'n torno cap a Girona, perquè si tu estàs fent la feina aquí, què haig de fer jo? A més l'estàs fent malament i tot plegat". I aquí va haver una mica de piqué, però només m'he trobat una persona en 38 anys.

O sigui, la resta de gent s'han deixat portar sempre. Sempre he tingut uns companys excel·lents amb l'aspecte de dir: "Ostres, què... fins i tot pregunten: 'Hem d'anar cap aquí o això, com ho veus, com pots entrar, com ho farem, que això que si lo altre... ostres, hem d'anar a La Jonquera, diuen que hi han tres hores'". "Ho farem amb una hora i mitja". "Com que ho farem amb una hora i mitja?". "Pues ho farem amb una hora i mitja, pim-pam-pum, Canta-llops, això lo altre, pam-pam-pam-pam, et fots per allà al mig dels pobles i amb una hora i mitja estàs a La Jonquera". El coneixement del territori... els meus companys han confiat molt en mi amb l'aspecte que em conec tot el territori, la província de Girona me la conec, o sigui, si m'emportes a Barcelona sí que no entenc la Rambla, però lo que és la província de Girona, com arribar als llocs ràpid, sense... intentant esquivar qualsevol... inclús presentar-me en incendis, incendis a parèixer al mig del foc, i els bombers allà flipant de què fot aquest tio per on t'ha entrat i coses d'aquestes, no?

Això és dedicació, eh?

Sí, sí, sí. L'últim, bueno, anàvem amb la Laia, que quan es van adonar anaven cap a Mont-roi, el dia de l'incendi de fa tres anys o algo així, de matinada, anava cap a Mont-roi i vaig entrar per Roses, l'Almadrava, de l'Almadrava a Punta Falconera, que

és on hi ha l'exèrcit, vaig aixecar la tanca, vaig pujar la carretera que va cap a Mont-roi i me'n vaig anar cap a Mont-roi el que vaig fer un giravolt, em vaig trobar les flames com a 30 metres que pujaven amb un vent impressionant. "Osti, osti, osti, osti, baixa del cotxe!". "Què passa, què passa?". "Que baixis del cotxe!". No ens veien perquè eren les quatre de la matinada o algo així o les cinc, i vam anar reculant enrere, enrere, enrere fins que ens donés temps i dos giravolts més a baix hi ha un arbre que en allà puc entrar, o sigui, precisament m'he portat... i sí, sí: "Tira, tira, gira, gira, pum-pum-pum" i el foc anava pujant, no? I com vam arribar a baix els municipals ja: "De collons on heu sortit vosaltres!". "No, és que vam venir ahir a la tarda". "Com ahir a la tarda? Si això ho hem pentinat tot, d'on heu sortit?". "No, no, jo vaig venir ahir a la tarda", feia mitja hora, tres quarts que havia arribat. El coneixement del territori és la confiança que ha donat sempre amb ells això, no? I suposo el fet de que surtin les coses bé sempre.

Creus que, potser no és el teu cas, però a vegades que la feina dels tècnics està una mica infravalorada comparada amb la dels periodistes? Aquell dia va ser un dia per tornar a valorar aquesta feina o per revalorar una altra vegada?

Ostia, jo crec que hi ha gent que té la pell molt fina, entre ells els tècnics i entre ells els redactors. O sigui, quan tens la pell fina qualsevol cosa et molesta, no? I et sap greu i tot plegat. Però si tu lo que fas és intentar fer equip, treballar amb la gent, anem a tots a una i tot plegat, o sigui, arriba un moment que la valoració... el primer que et valora és el company que t'agafa i se t'abraça quan has acabat la feina, el teu cap d'emissions que et truca, el director, que a mi m'ha trucat varies vegades per feines fetes. O sigui, gent totalment aliena amb la que estic treballant que diu: "Ostra, molt bona feina". Pues amb això ja et sents... bueno, no surt el teu nom ni et donaran cap Pulitzer, ni et donaran gairebé cap cosa, no? Però osti, la gent que està amb tu t'ho reconeix. Jo la veritat he tingut, osti, molt bé, és que molt bé, he tingut... he estat amb una gent sempre estupenda.

Ai, només són bones paraules, eh?

No, clar, em puc parlar d'un que hi havia aquí, un energumen que es deia Tomàs Llebrés que feia els esports que era... bueno, era imbècil rematat i aquest tio, sí fa 30 anys em vaig barallar amb ell i no... o sigui, es va jubilar i no vaig anar a la seva festa perquè era un imbècil i ja està. Vull dir, les dues persones, i l'altra era una de Barcelona.

Bueno, dues persones en tants anys...

Sí, no, no. I sí que he tingut gent que se m'ha mirat, sobretot a vegades les històries venen dels mateixos tècnics, no? Per exemple hi han hagut tècnics que s'han preguntat... jo he estat l'únic tècnic que ha estat voltant per... treballant per Barcelona. El de Lleida no va treballar a Barcelona, el de Tarragona tampoc, el de Madrid tampoc, i vull dir he estat un tècnic polivalent treballant a Girona i treballant per tota la província i movent-me per tot el món fent diferents rols dins de la part tècnica, i sí que hi ha hagut algun que s'ha preguntat què collons fot aquest aquí si la seva feina és a Girona i a més a més ell treballa per informatius i això és una... és la part d'exterior, no? Vull dir, no és la nostra part, aquest tio no treballa amb nosaltres tot i que és tècnic, no? Però després no sé com va anar, però vam acabar fent sopars junts, dinars junts, i aquí s'acaba. Vull dir, els mals rotllos intentar com tota la vida agafes el toro per les banyes, parles, "jo no et vinc a putejar, a mi m'han cridat", això lo altre, i ja està, i fora, i bon entès.

En un dia on tothom va baixar el primer... la primera botiga que tenia per comprar una ràdio per saber què passava al món on els diaris no arribaven, on les televisions no funcionaven... vas notar més pressió?

Evidentment, perquè hi ha molta més pressió perquè aquell dia, sempre quan passa alguna cosa greu, forta, és quan més la gent està escoltant la ràdio. Escoltant, no la veu de lluny. Dic escoltant parant atenció. I aquí és on no la pots cagar, no pots donar dades dolentes, històries d'aquestes perquè després la gent se't pot menjar i la pots fotre molt, no? I és un dia de molta pressió, les vegades que han passat això amb les nevades, amb morts, amb 40.000 coses que han passat durant aquests 38 anys... osti, has d'anar molt en compte quan la gent t'està escoltant i que ara portàvem una temporada que des de les nevades del 2011 fort, fort, fort, no havia passat... no havia passat res tan... tan bèstia, no? I que abans la gent sí que la gent escoltava la ràdio, esperava escoltar la ràdio i ara la gent no, anem... hi ha una cosa, un aparell que va dient coses per allà, i com que sabem que tindrem un pòdcast que el podrem escoltar quan passi mitja hora o l'endemà o qualsevol cosa d'aquestes, doncs la gent no escolta com abans. I és clar, hi ha una pressió bestial. I per fer-ho bé, i molts de nerviosismes, no fer-te repetitiu, donar dades constantment noves perquè ningú es senti oblidat, o sigui, tu no pots estar parlant de Girona ciutat constantment i a Sant Hilari Sacalm a lo millor hi han 5.000 persones que no tenen llum... vull dir, i aquí a Girona només n'hi han 300 que estan sense llum.

Perquè en Carles, per exemple, ens deia, feia una reflexió de: "Jo si dic que l'estació està bé, que tot està bé, l'àvia que m'escolti i que tingui el net a l'estació dirà: 'Vale, perfecte, està tot bé'". Tu et senties amb aquesta responsabilitat de dir: "Osti, és que la gent que m'està escoltant vol saber on ha d'anar, on tot"?

I sobretot moure't molt, no? Lo interessant és moure't molt, no? O sigui, per exemple nosaltres un fallo que tenim nosaltres a Catalunya Ràdio és Catalunya Informació, un dels fallos més grans que hi ha, no? Trobo, a l'hora de quan passen coses greus. Perquè quan passen coses greus, Catalunya Informació vol que entris cada 15 minuts. I nosaltres... o sigui els butlletins... ens volen després el butlletí de Catalunya

Informació, fem un formatge de 15 minuts, tornes a entrar en el formatge, fas 15 minuts, un altre cop el formatge... després ve la part cultural, si no hi ha res greu no entres... però vull dir, estàs entrant cada 15 o 20 minuts en directe. Això és impossible d'abastar-ho tot. D'abastar-ho perquè no et pots ni bellugar, no pots ni parlar amb la gent. Hi ha moments que no parles ni amb la gent, no? I jo aquí a vegades sí que m'he posat dur amb Barcelona i amb els companys, eh? Els hi he dit: "Tu, s'ha acabat. S'ha acabat, no hi ha més notícies. Hem d'anar a buscar, aquí no fem res. Parla amb els teus que ens n'anem". "Ostia, passa'm-ho". Passa'm... com que em conec a tothom a la casa: "Passa'm al cap de societat, passa'm aquest, passa'm a l'altre. Escolta'm, aquí no estem fent res, estem repetint. Tira els talls de veu o la crònica de fa una hora i nosaltres marxem", no? Després és quan ho entenen. Però si no, la pressió aquesta que es posen ells mateixos a Barcelona a nivell de tot Catalunya, doncs és una altra que la que podem tenir nosaltres, que és la d'informar, d'explicar realment què està passant i dir: "Bueno, si a Girona no passa res, me'n vaig a veure què passa a Bagur, no sé, a Mohemsa, a veure què...". I els contactes, els contactes que t'informin de què aquí ha passat això, això i lo altre. Que és aquí quan t'has de moure en contactes, amb la gent que t'escolta i tot plegat.

Mirant enrere ara fa un any, què es va fer bé i què es va fer malament?

Què es va fer bé i què es va fer malament? Com sempre, almenys a casa meva, som molt lents a l'hora d'actuar. O sigui, som molt bons, molt bons quan ens hi posem perquè tenim tot el material del món i els tècnics del món i a l'hora de posar-nos-hi, quan ens hi posem, quan la màquina ha engegat a tope, allò és l'òstia. Allò és no parar. Però engegar la màquina ens costa. Ens costa molt, és una cosa que no hem après i avui en dia les facilitats que ens donen els mitjans de comunicació... els mitjans, no els mitjans, sinó els mitjans tècnics ens permeten activar-nos en dos segons avui en dia. Aleshores ens falta això, estar més al carrer, ens falta activar-nos ràpid i no anar... o sigui, no preguntar. No preguntar: "Vaig aquí?". No. Quan estàs anant dius: "Estic de camí cap aquí". I ens falta això, saps? I

bueno, doncs si s'ha d'encetar un programa... jo me'n recordo que en va haver una de molt grossa amb els incendis de l'Alt Empordà, que aquesta santa casa, Ràdio Girona en aquell moment vam fer una cosa que era inexplicable. Jo a quarts d'una del migdia estava trucant a Catalunya Ràdio dient-los-hi que hi havia un incendi molt gran, que el fum arribava a Roses, que m'havien dit que venia des de la Jonquera i que era una cosa molt i molt bèstia. "Vale, vale, vale", o sigui, vaig parlar amb un d'informatius que ni coneixia, però bueno, que em van passar amb ell i tot plegat, no? "Vale, vale, qui ets? En Lites, això, lo altre, pam, pam, pam... vale". Ostia, comença l'informatiu i anem a l'informatiu del migdia del diumenge dura mitja hora... i anem al minut 25. I ja estava... o sigui, l'Alt Empordà era negre. L'emissora no s'activa. Jo aquell... jo estava de vacances. Jo estava de vacances, vaig trucar a Girona dient-los-hi: "Ei, que aquí hi ha un marron que s'està lliant, que si això, que si lo altre...". Ningú s'activa, ningú s'activa i la primera emissora que s'activa aquell dia és Ràdio Girona, surt del carrossel, se'n va del carrossel a les cinc de la tarda i fa una programació especial fent una cosa tan fàcil que és el món de la ràdio que és obrir el telèfon. I que el programa te'l fan els oients. No has de preparar res. Perquè un, l'altre, pam, pam, pam, mentre tinguis algú a producció que et passi amb un alcalde, amb un d'allà i l'altre, i van entrant les trucades, ja n'hi ha prou. Sembla que la segona que es va activar va ser RAC1 i nosaltres ens vam activar a les onze de la nit o algo així, a les onze o a les deu... va ser tard perquè ens faltava la figura que arribés la figura que havia de fer el programa. No... no ho podia fer qualsevol, saps? No, no, no deien "sius", no? Som massa ràpids amb això, no? I ostia, me cago en dena tu, es va començar ja a les onze, a les dues de la matinada hi havien mòbils pel carrer, a l'endemà hi havien quatre mòbils en satèl·lit aquí a la província de Girona, sobretot cobrint tot l'Alt Empordà, es va fer tota la programació en directe des del carrer... per exemple el Basté me'n recordo que va anar a una emissora municipal a fer el programa, però ell no estava al carrer. Tenia el seu oient, no? Però nosaltres vam fer el... ens permet les unitats mòbils de fer el programa al carrer com Déu mana i tot plegat.

I una vegada que es va activar...

Sí, sí, un cop fas el desplaçament sembla l'òstia, no? Però ens costa molt engegar màquines. Ostia, no... no tirem, no tirem, no tirem.

Si tornés a passar ara una altra vegada, ho podríem abordar millor?

No, perquè no hem après, jo crec. Jo dubto que els consells que he donat jo a l'emissora de dir "necessitem com a mínim si no tenim la part de xarxa d'antenes, tenim el satèl·lit a cada lloc per sortir al carrer i permetre'ns el luxe aquest de dir: 'Bueno, com jo quan he estat a Ucraïna, doncs si m'ha fallat el 4G per qualsevol cosa, he estat anant amb satèl·lit'". Doncs el mateix, i abans teníem un satèl·lit a Girona, o sigui lo únic que va passar és que han canviat de companyia, és Starlink i amb Starlink s'han de comprar satèl·lits nous i tota la història. Però com a mínim un satèl·lit que puguis perquè amb un satèl·lit et pot permetre de després amb unitat mòbil, doncs amb enllaços que tenim nosaltres inalàmbrics i coses d'aquestes, podem permetre que un estigui dins d'un ajuntament o de la Generalitat fent una roda de premsa i una altra persona que el tingui a dos o tres quilòmetres entrant per un altre inalàmbric, no? Després ja et pots bellugar, però si no no n'hem après res perquè tornarà a passar més o menys... no, no, no... per molt grups electrògens que tinguis, si lo que falla és tota la xarxa, no pots fer res. I ens estem abocats tots a la xarxa, eh? Tots anem amb la xarxa avui en dia, falla el telèfon, s'ha acabat el món, no? És veritat, és veritat, és veritat.

I ja per acabar, tu com a Lites, no com a tècnic, quan va ser que vas dir... perquè clar, tu entenc que en aquell moment vas a tope, estàs treballant, entres, pim-pam, "què fem? què fem?". Tu com a Lites quan pares i dius: "Ostia, que això és molt gros, eh? Que s'ha anat la llum a tota Espanya", i dius: "Ostia, aviam el meu fill, aviam la meva dona, aviam jo com estic, què passa aquí?".

Ah, no penso en fills i en dones, jo sempre he pensat en la feina. Vull dir, haig de ser un malalt de la feina o alguna cosa així, però no, no, jo no penso en ningú. Jo tiro milles i si puc comunicar-los els hi dic que soc fora o me'n vaig aquí o me'n vaig allà, i si no els hi dic pel camí o més tard o se n'enteren perquè han escoltat la ràdio. Ja ha passat varies vegades això, no? Ostia, jo el que vaig fer és... o sigui, quan va marxar la llum... no va marxar de cop a tota Espanya, o sigui va anar... va anar en progressió, després Barcelona... i va ser una cosa que va anar petant a poc a poc i tot plegat. És això, va haver-hi una trucada, em va dir: "Estigues alerta i tot plegat, si no comences el teu torn perquè ja tornarà", al començament tampoc penses que duraria tantes hores i coses així, no? I vaig estar alerta, però quan vaig veure que havia passat això un parell d'hores ben bones és quan vaig cap a l'emissora. Que a casa no feia res, jo me'n vaig cap allà a veure, a donar un cop de mà i ja està, vull dir ho decideixo jo i ja està, si me'l volen pagar bé, si no la propera vegada ja els hi cobraré amb entrepans, no ho sé, vull dir però jo decideixo que haig d'anar a treballar. Sempre ho he fet així, eh?

És veritat que la vocació per la feina...

Sí, sí, sempre ho he fet així. No, no, encara me'n recordo quan va anar a l'atemptat de...

Barcelona?

No, aquell que va morir 70 persones a... Sant Trop, no, com es diu... bueno, allà al costat de Montecarlo i tot això, que un camió es va passar pel passeig i es va emportar 60 o 70 persones, va matar. I me'n recordo que jo estava al sopar del Col·legi de Periodistes i a les onze o algo així en Toni que estava a la guàrdia diu: "Ostia, algo està passant molt gros", perquè no sé em sembla que era Canes o una cosa així, "algo molt gros està passant perquè a casa meva van molt de cul. Algo a França ha passat perquè estic veient que s'estan comunicant entre els jefes, algo

molt fort ha passat". I passen deu minuts i em truca el meu cap d'exterior de Barcelona, no? A Niça era, a Niça, l'atemptat de Niça ara m'ha sortit. I quan em truca despenjo i diu: "Què, has d'anar a Niça?", diu: "Com ho tens?". Digo: "M'han fet el torn del matí, estic amb un sopar... i surto de casa... surto d'aquí i me'n vaig cap a casa". "Ostia, però no has dormit?". Digo: "No, bueno, si... tira i si veus que et dorms para i dorm, no vindrà pas d'una hora i això lo altre", no? Aquí va ser quan vaig trucar a la Carme i li dic: "Escolta'm prepara'm roba per quatre dies, vaig pinguent, vaig pinguent cap aquí, me'n vaig a l'emissora, vaig recollir el material, em vaig dutxar, em vaig dutxar a casa perquè vaig dir que m'havia de marxar fresc perquè em quedaven moltes hores. Vaig recollir el cap d'internacional que era llavors el cap d'internacional que vivia a Mata, vaig tornar enrere per agafar l'autopista i a les sis del matí amb els pitos de les sis del matí la Mònica Terribas ens donava pas i entràvem en directe.

Sense haver dormit tot això, eh?

A 200, a 240, 250, 260... el que fagi falta. I estar dies sense dormir, ho he fet bastant sovint això. Dies, eh? Un parell de dies, o sigui fotent un cop de cap així al cotxe amb una pedra... això sí que ho hem fet bastant. He de fer un llibre un dia. Quina hora és?

9.5 Entrevista a Jose Malagón (7/05/2026)

Com va començar el teu dia?

Bueno, mi día empezó... mi día empezó normal y corriente. Era un día normal, era un lunes, un lunes, ¿no? Inicios de semana, todo volviendo a la normalidad después del fin de semana. Nosotros en Ràdio Rubí por aquel entonces, como ahora, hacíamos una programación de cuatro horas seguidas de directo. Es decir, nosotros empezábamos a las ocho a emitir y hacíamos hasta las doce programación en directo: matinal, información, hacíamos también un magazine, una tertulia...

Entonces, era un programa de los importantes, ¿no?

Pero claro, en aquel entonces yo empezaba mi jornada a las seis de la mañana porque, bueno, había que preparar el tema del visual. Nosotros tenemos un visual radio instalado, entonces claro, al final no es solo la emisión de FM de un programa de radio normal y corriente, sino que también tenías el soporte de vídeo que es el que utilizabas para el streaming de la web, para poder hacer grabaciones para después redes sociales, YouTube y demás. Entonces eso requería una mayor preparación, ¿no? Por así decirlo.

Pero en sí era un día normal. De hecho, todo transcurrió con total normalidad hasta el momento del apagón. Y sí que es verdad que la primera impresión es que era de, bueno, se ha cortado la luz y ya está. Nosotros seguimos tal cual con la emisión. Nosotros aquí en Ràdio Rubí tenemos un sistema de previsión para este tipo de cosas; tenemos un SAI instalado, que es lo que hace, en caso de un corte de electricidad, bloquea ese pico de tensión y por lo tanto protege todos los equipos, tanto a nivel electrónico como a nivel de los ordenadores... o sea, todo.

Entonces, cuando se fue la luz, para mí era como: "bueno, tranquilidad, no pasa nada, seguimos tal cual". Es un apagón normal, o sea, un corte de luz normal y corriente, ahora dentro de nada vendrá alguien y lo solucionará. Claro, pasan diez minutos y no vuelve, pasan veinte minutos y no vuelve... y ya te empiezas a preocupar un poquito. Piensas: "bueno, creo que puedo apurar". Pensad que por aquel entonces estábamos a una hora y media de empezar el informativo de la tarde y claro, nosotros éramos totalmente... o sea, ignorábamos lo que estaba pasando en el mundo.

Es decir, ¿quién se iba a imaginar que por aquel entonces, aquel día, no solo se había ido la luz en tu edificio, en tu barrio, en tu ciudad, sino que se había ido en todo el país y en medio continente? Es decir, era un poquito... era un poquito inesperado, sobre todo eso. Y claro, llegado el momento, pues evidentemente nuestros sistemas dan para lo que dan; teníamos una hora y media de margen más

o menos, y al ver que no volvía, entonces tuvimos que, junto con los equipos de redacción, dirección y demás, tomar la decisión de que había que hacer algo. Porque evidentemente ya empezaban algunos de los que tenían datos móviles —porque recordad que no teníamos tampoco datos móviles, había según qué compañías que tenían y otras que no—, entonces éramos muy pocos los privilegiados que, en función de la compañía telefónica a la que estabas suscrito, podías tener acceso a Instagram, a Twitter, a Facebook y ver lo que realmente estaba pasando.

Y claro, cuando ves que los dos o tres compañeros o compañeras que tienen acceso dicen: "no, es que se ha ido la luz en Madrid, se ha ido la luz en Valencia, se ha ido en Portugal, en el sur de Francia...". Claro, entonces dices: "se ha liado parda, ¿no?". Entonces, bueno, en este margen de acción a nivel técnico, claro, nuestra función es seguir con la programación, que a nivel técnico todo salga bien, que suene bien, que se vea bien y no ocurra ningún inconveniente.

Claro, desde dirección ya toman la decisión de "vamos a hacer un especial, interrumpid la programación, vamos a informar". Entonces, claro, entre todos los movimientos de "un redactor tal, preparad equipo...", incluso para salir fuera. O sea, estábamos preparados, recuerdo que tuve que preparar una unidad móvil básica y superrápida para poder salir a la calle y decir: "oye, que es que en tal sitio, en tal distrito...". Porque incluso en Rubí había distritos donde a las dos o tres horas volvía la luz, pero en otros distritos hasta treinta y seis horas después no volvió.

Entonces claro, tampoco nadie sabía ni tenía planificado "bueno, pues en tal momento...". No, no, llegaba muy paulatinamente y en según qué distritos. Entonces nosotros lo teníamos todo preparado, absolutamente. Pero cuando ya vemos que estábamos ya para empezar, empezamos y a los... no llegó a los cinco o seis minutos, caída total máxima, la emisora sin luz. Ya nuestro grupo de reserva que tenemos aquí instalado no respondía, evidentemente no teníamos baterías de reserva... entonces si nuestros *backups* ya habían caído, pues *backup* del *backup* ya

no había.

Claro, aquí nos ponemos en la tesitura de que a nivel de radio estamos completamente muertos, o sea, literalmente. Entonces teníamos que informar de alguna forma. Entonces...

Ya veréis, claro, llegado el momento... claro, nosotros estábamos... literalmente no teníamos emisión. Entonces llegado el momento, nosotros en Ràdio Rubí, la forma en la que emitimos desde nuestras instalaciones principales, que están aquí en el Escardívol, aquí en el centro de Rubí prácticamente... la emisión que enviamos, el receptor o el centro emisor que recibe esa señal para después repartirla por toda la ciudad, está en Castellnou. Es decir, nosotros emitimos desde aquí, pero el punto de recepción de la emisión, que es la que luego se distribuye por toda la ciudad y se amplifica, estaba a veinticinco minutos en coche de aquí.

Claro, esa instalación también había perdido la luz, con lo cual... sí que es verdad que nosotros en este caso sí que estamos más que preparados en ese sentido, que es que ya teníamos un grupo electrógeno allí que ya tiene montada la infraestructura tanto eléctrica como arquitectónica y todo, está perfectamente preparada para que ese grupo electrógeno, en caso de cortarse o verse afectado por un corte de luz, actúe directamente. Ese grupo electrógeno se alimenta por diésel y nos alimenta el centro emisor unas veinticuatro o veintiséis horas aproximadamente.

Entonces teníamos ese margen de poder decir: "vale, tenemos el grupo central de emisión perfecto para poder incluso emitir las próximas horas, ¿no?". Claro, al final el problema de todo esto es que, bueno, surgió un inconveniente. Nosotros nos preparamos, yo más o menos ya tenía claro qué tipo de material tenía que llevar y demás, pero lo que no recordé es que, claro, las tomas eléctricas en el centro emisor son de más de 350 voltios. Entonces yo en ese momento no llevaba los EPIs para poder manipular tomas de alto voltaje.

Y claro, yo llegué allí... al final pensad que es un momento en el que, claro, a nivel

técnico yo estaba solo, porque además era... bueno, eran unos días en los que teníamos un reparto de turnos y demás. Entonces claro, pensad que yo llevaba desde las ocho de la mañana en directo; seis horas después esto, a las siete horas ya tienes aquí la franja para reaccionar y demás, y cuando eran las dos y media o tres de la tarde que ya habíamos perdido todo por completo durante veinte minutos, es cuando tenemos la idea de decir: "venga, va, montamos, llevamos el equipo básico", que básicamente era un portátil con música y un micrófono.

Es decir, yo mi misión era llevar un portátil que iba a ejecutarse como tarjeta de audio, con un micrófono para poder hacer una intervención a nivel de... pues básicamente decir, un periodista a capela, sin sintonías, sin golpes, sin nada. Al final, pensad que es una situación de emergencia. Entonces, en dicha situación de emergencia la gente ya... radios, temas de a nivel de aplicaciones, los que tenían internet, pero los que no es que estaban completamente aislados.

Por lo tanto, todo el mundo yendo a por lo más analógico. Al final también fue un poco darnos la lección de "la radio todavía", pese a que mucha gente, incluso ya no solo los más jóvenes, sino que en términos generales, la gente ya da como por la radio estar en un estado de decadencia, ¿no? Porque al final, sí que es verdad que bueno, la era digital lo ha absorbido todo. Pero claro, en situaciones de emergencia lo único que te quedaba era diésel y una radio. Que al final era volver cuarenta años atrás. Entonces tanta electricidad, tanto Wi-Fi, tanto 6G, tanto lo que quieras, pero tienes un acontecimiento de estas características y te ves obligado a llevar una radio a pilas y en este caso, pues porque teníamos la burra con el grupo electrógeno.

Entonces, en aquel momento era simplemente el equipo ultra mega básico para poder poner a una persona al frente, en este caso un redactor, y que pudiera informar a la ciudadanía.

Llavors la idea era que anessiu a Castellnou i us enxufessiu directament a l'antena?

Exacto, exacto. ¿Qué pasa? Que en aquel momento, claro, tal y como nosotros lo tenemos montado a nivel de infraestructuras, claro, yo tenía que manipular unas tomas eléctricas de alto voltaje y con el tema de la tensión, el sube, el tal, el no sé qué, no llevaba el material apropiado. Entonces nos vimos con la tesitura de tener que abortar porque realmente tampoco yo podía poner en aquel momento en riesgo decir "bueno, pues me meto allí y que sea...". No, no, no.

Entonces al final también se barajaron varias posibilidades. Quiero decir, nosotros en la emisora disponemos de dispositivos móviles propios, tablets y demás, y todos aquellos que pudieran tener datos, pues por ejemplo redes sociales, Instagram Live, TikTok, cualquier cosa, pues era una alternativa para sobre todo aquella gente que sí que estaba todavía conectada en el mundo y que era al final el altavoz de poder informar a todos los demás, ¿no?, de los que estaban aislados.

Bueno, al final también concluyó con que tuvimos que ponernos en colaboración con los equipos de brigada del Ayuntamiento de Rubí y a las tres o cuatro horas nos facilitaron un grupo electrógeno que vinieron a instalar fuera de, digamos, las instalaciones de Ràdio Rubí. Bueno, tuvimos que hacer una tirada eléctrica y demás. Y claro, pues entre ese momento del apagón y hasta que pudimos emitir, que fueron las seis y cuarto o seis de la tarde aproximadamente, pues claro, fueron cuatro horas de tensión de decir "monta, desmonta esto, llévalo, carga el coche, furgón, tira para arriba...". Veinticinco minutos conduciendo. La tensión de qué está pasando, porque ya no solamente es que estás en tu puesto de trabajo y tienes que velar por tu puesto de trabajo, sino que en momentos de esos te pones a pensar en todo: padres, hermanos, ¿tendré a alguien que se haya quedado en un ascensor?, mi madre estará bien, mi padre tal no sé qué, mi hermana trabajando... Al final son situaciones críticas en las que una persona por mucho que intente focalizar en querer ejecutar su trabajo al cien por cien, al final estás pensando en mil cosas a la vez.

Entonces, bueno, al final se dio esa situación, pero con lo que yo me quedo y la

conclusión más importante de todos estos acontecimientos es que al final nos vimos obligados a retroceder cuarenta años en el tiempo. Entonces estábamos en 2025 y tuvimos que volver, pues eso, a los ochenta, a los noventa. Y es sobre todo con lo que nos quedamos tanto las emisoras locales, las radios y televisiones públicas que somos de menor alcance o que tenemos menos renombre o que, bueno, que simplemente hacemos un trabajo de campo mucho más directo en comparación a las grandes audiovisuales; de que al final somos el enlace, somos el puente para informar de la forma más directa al ciudadano de a pie que está esperando una respuesta de decir "mi calle, mi casa, mi comercio, mi...". Y fue una lección para todos, de la que no sé si hemos aprendido, creo que no.

A nivell tècnic, tu creus que si ara tornès a pasar estariu una mica més preparada o estariu en la mateixa situació?

No, ahora a nivel técnico, lo bueno de aquello es que aparte de que claro, al final tú cuando tienes este tipo de situaciones, claro, de esto haces la experiencia, pero de la experiencia tienes que hacer una planificación. Es decir, coges lo vivido, lo plasmas en un papel y dices "vale, vamos a planificar hacer esto, esto, esto, esto y esto". Claro, eso no se hace de un día para otro. Al final ha sido un año lo que ha pasado y sí que es verdad que ahora en estos momentos ya... o sea, yo por ejemplo cuando ya ocurre un corte de luz, estoy relativamente tranquilo pero ya tengo un chip que me dice "hey, alerta, por si acaso". Ese "por si acaso" lo que te va a hacer es activarte todos los sentidos en el sentido de que, en caso de que no vuelva en equis tiempo, ya sabes que la reacción va a ser comunicarse con tal departamento, brigada, grupo electrógeno que tienen preparado en tal instalación a cinco kilómetros de aquí. Ya saben qué vehículo tiene que cargarlo, ya saben cómo se tienen que instalar, ya saben qué toma eléctrica hay que enchufar. Por tanto, lo que nos ayudó es a poder ahora, en caso de que ocurra otra vez, acelerar todos estos pasos. Y eso es al final con lo que nos hemos quedado. Sí que es verdad que bueno, te intentas desarrollar lo máximo posible, intentas mejorar infraestructuras y todo, pero bueno, al final eso no es algo que puedas hacer de la noche a la mañana, de un día para el

otro, y con lo que nos quedamos sobre todo es con la experiencia y con que ahora si ocurriera, acelerarías por diez el timing del margen.

Creus que a dia d'avui la gent sap que va passar?

Pues yo creo que todavía nadie lo sabe. O si lo saben no lo han contado como realmente tendrían que contarlo. Creo que la información a día de hoy que se ha dado y que se ha, digamos, mostrado al público es ya no solamente escasa sino incompleta. Es decir, creo que después de trescientos sesenta y cinco días las explicaciones técnicas no han sido las adecuadas, las responsabilidades técnicas no han sido adjudicadas, por tanto, yo creo que el ciudadano de a pie es totalmente inconsciente o realmente no sabe cuál fue el motivo de todo esto. Al final son muchas teorías y cada uno intenta comprar la que más le puede parecer la más correcta. Pero al final no hay una verdad absoluta de decir "ocurrió esto y esto es lo que es inamovible", ¿no? Al final son todo teorías y cada uno acaba por escoger la que más le conviene. Pero yo creo que no somos conscientes todavía de lo que ocurrió y sí creo que puede volver a suceder. Lo cual no es bueno evidentemente, pero sí que nos permite a todos estar más alerta, prepararnos y saber cómo reaccionar de cara al futuro.

9.6 Entrevista a Albert Solé – Ràdio Rubí (7/05/2025)

Com va començar el teu dia?

Doncs allò va ser un 28, no?, sí, 28 d'abril del 25. Jo feia... tant, no feia ni dos mesos que estava de director d'aquí de la ràdio, val? O sigui, encara estava en posició de situar-me, de conèixer com funciona la casa per dins, etcètera. I també tècnicament, és a dir, encara estava molt verd.

I, bueno, se'm va la llum. Aquest... un dia normal, suposo que era un dilluns, sí, m'imagino que era un dilluns, doncs era un dia normal de... amb el magazín matinal, etcètera. No, el magazín matinal ja havia marxat, ja havia acabat, que acabem a les 12. Doncs era a mig programa de les 12, el que fem de 12 a 1, que l'any passat ara

no recordo quin era, perquè hem canviat la programació i ara no recordo com... us ho puc buscar, eh?, si voleu, quin programa s'estava fent en aquell moment.

Clar, quan marxa la llum, te preguntes: "Ostres, què ha passat?". I et diuen: "Bueno, això és un edifici vell, ha passat altres vegades, tenim el SAI... no passa res, vull dir, ja tornarà". No torna. Vas mirant: "Ostres, no funciona internet, no funciona res... hòstia". Te poses la ràdio, Catalunya Ràdio o RAC1, me'n recordo: "Està passant alguna cosa, no sabem què". Que en aquell moment, ara a posteriori és molt fàcil, no?, dir què hauria hagut de fer, però en aquell moment no saps què fer.

I jo pregunto al tècnic: "Nosaltres seguíem fent la programació normal perquè tens... se t'activa el SAI", que es diu, és el servei... ara no me'n recordo, això ho busqueu exactament quin és el nom que té, a què es volen dir les sigles, em refereixo. I... i dic: "Quant dura això?". Em diu: "Una hora i mitja, dues hores". "Bueno, poc serà que no hagi tornat abans".

I diu: "Bueno, pues tirem". I vam seguir amb la programació. Hi havia un programa en directe de música que ve un home, un col·laborador extern, que venia... em sembla que era a la una per fer-lo. El vam fer normal, pum. Nosaltres aquí, bueno, pues intentant a redacció a veure què passava per fer alguna notícia per explicar, però tampoc sense massa consciència de dir... bueno, ens vam posar nerviosos.

Però clar, comencem l'informatiu a les dues i... allò el tècnic, el Josi, us ho dirà millor. O sigui, si... és que no... crec que no havien passat ni cinc minuts de la... de l'informatiu: xup, fosa a negre. Se'n va... s'acaba el SAI i, per tant, ens quedem sense... sense emissió.

"Ostres... ostres, què tal, no sé què". Llavors ja sí que a partir d'aquí ja... que calculo que havien passat això, una hora i mitja, una hora i tres quarts, que és el que ens va durar el SAI. Ja comencem a veure que la cosa és important, trucades amb l'Ajuntament: "Què passen? No...". Ostres, bueno, primer que costava trucar, l'Ajuntament el tenim molt a prop. Van venir de l'Ajuntament aquí: "Escolta, què tal,

que us heu quedat sense emissió? Sí, vale, bueno".

Allò... no hi havia un protocol específic d'això, però sí que clar, nosaltres som un servei essencial, vull dir, com n'hi ha d'altres, no?, com la policia, els metges i tal, pues nosaltres com a informació som un servei essencial. I ens van dir: "Hem demanat grups electrògens per als punts de serveis essencials i un vindrà aquí". Perfecte. Bueno, pues esperar que vingúes.

Però clar, la casa no està preparada. És... com heu vist, això és una antiga fàbrica i té uns finestrals i està tot adaptat, però clar, no està modernitzat. Llavors va venir el grup electrogen i... on l'endollem? "Ostres...". Va venir, però clar, va trigar, eh?, o sigui, era primera hora de la tarda o així. Llavors, d'aquests finestrals que hi ha, que després si voleu us ensenyo, són molt alts i que només s'obren així, només per... per dalt, no és una finestra que s'obre sencer, sinó que només s'obre així lateralment. Doncs vam tirar el cable, llavors els estudis estan a baix, pues el cable va baixar fins a baix, o sigui, un cable al mig passant pel mig de la redacció i van endollar a baix a la zona.

Però clar, el grup electrogen només donava... no ens va donar llum a tot la redacció, només per emetre. Però els tres ordinadors o dos justos, que això també t'ho dirà el tècnic, serà més precís... just per emetre. Clar, no teníem ni llum, ni internet als ordinadors de dalt de redacció. Només en teníem a baix i només lo just per emetre i només en FM, no en streaming, o sigui, no per internet. Per tant, lo just i necessari.

Però clar, primer d'això ens en vam anar adonant fent proves, és a dir, va venir com a les quatre, quatre i algo, però fins una hora passades no vam ser conscients de què podíem fer i què no podíem fer aquell dia. Quan més o menys ho vam tenir controlat i vam saber què podíem fer, vam dir: "Pues fem a les sis, comencem un programa especial i tirem milles i anem explicant".

I a les sis estava en negre, o sigui, res d'emissió?

Res. Pel mig, mira... això us ho dirà el Josi. Una redactora, el seu marit és tècnic de

so de Canal Terrassa i havia sigut també tècnic de so d'aquí de la casa. I ell parlava amb ell i tal i deia: "No, podeu anar al centre emissor i emetre des d'allà", és a dir, enxufar directament al centre emissor. El centre emissor diríem més que és... és l'antena, diríem on emet l'FM. Clar, nosaltres aquesta antena la tenim al punt més alt de Rubí, que és a... a tocada de la carretera de Martorell, més a prop de Terrassa gairebé que de Rubí, a dalt de tot.

Llavors, però clar, no havíem fet mai proves d'això. No sabíem si es podia fer, o sigui, ens deien que sí. I llavors vaig dir: "Bueno, pues una redactora i un tècnic pugeu allà dalt i si es pot, des d'allà comencem a explicar el que ha passat". Van arribar allà dalt i resulta que per poder fer endollar això havien de desendollar una cosa que no sabien què implicaria desendollar això. Vull dir, això el Josi us ho explicarà millor. Jo us ho comento perquè ell ho va viure en directe.

I: "Ostres, què tal, que no sé què, que no, que... ostres, clar és que jo no m'atreveixo a tocar això...". Res, tornen cap a baix. Mentrestant s'estava fent el tema... encara diria que en aquell moment encara no havia arribat el grup electrogen o acabava d'arribar. O sigui, vam fer com dues coses en paral·lel per intentar saltar. Durant aquest temps, res, no se sentia res.

I quan recuperem uns mínims, fem... comencem un programa. Llavors, com van venir... també van venir els informàtics. O sigui, van venir els tècnics que ens donen llum, però després van venir els informàtics: "Escolta, és que necessitem internet". I llavors, pam, ens van portar un rúter portàtil d'aquests que fem proves i tal, però no hi havia manera perquè el problema era molt més profund. I res, no teníem... anàvem amb les dades dels mòbils i el que aguantava fins en aquell moment.

Sí, perquè vosaltres teníeu cobertura, no?

Clar. Llavors a les sis, clar, quan diem: "Vale, farem un programa" i va venir una noia que venia al matí, que li vaig dir: "Ves-te'n a casa, descansa i torna a la tarda perquè no sé fins quan estarem fent programa". Llavors aquesta noia va venir després, a

una mica abans de les sis. Però clar, era: "Sí, però què expliquem?". És a dir, també com omplim? No teníem recursos, no podíem connectar amb la gent al carrer, no podíem fer connexions amb la gent que estava fora perquè no anaven els telèfons, no anava res. Què direm?

Llavors a les tres o així va tornar la llum a una part de Rubí i entre la part de Rubí hi ha el carrer principal on hi ha l'Ajuntament. Llavors l'Ajuntament ens va dir: "Veniu aquí i feu com a mínim internet, o sigui, i fem web". Llavors des de les tres una redactora se'n va anar a la sala de premsa de l'Ajuntament i vam estar podent actualitzar des d'allà. Llavors des d'allà ens donaven informació aquí.

I... però clar, tampoc no teníem gaire més. I llavors jo vaig dir... que aquest és un error que vaig cometre, ja us ho explicaré per què, però que només te'n adones a posteriori, que és: dic, posem música i de tant en tant tallem la música, entres, expliquem lo que haguem d'explicar, fem una actualització i tornem a marxar. I cada... quan tinguem novetats o cada quart d'hora tornes a entrar, expliques "estem així, tal, tal, no se sap res", tal.

En aquell moment semblava bona idea, però uns dies després vaig parlar amb una periodista d'aquí de Rubí que ara no treballa de periodista, treballa a l'Ajuntament, i em va dir: "Per cert", diu, "per la vegada no veu fer res, no?". Dic: "I tant!". Diu: "No, és que ho vaig posar i se sentia música i vaig pensar 'no estan fent res' i vaig tancar". Vale, dic: "Error". Dic: "No, no hauria d'haver fet això, sinó hauríem d'haver estat parlant no sé com ni de què, però parlant tota l'estona o buscar un altre recurs que no fos música", perquè semblava el típic recurs de "poso uns CDs i tira milles", no? Dic: "Tens raó", però que en aquell moment dèiem: "És que clar, què... què direm, què omplirem?". No teníem la possibilitat d'obrir micros i obrir telèfons i "vinga, que la gent truqui" i tal, perquè no funcionava res.

I això és una mica el... que coses que jo ara m'he anat apuntant a posteriori, però segurament no tornarà a passar i llavors ja no es donarà aquesta situació.

**Clar, perquè vosaltres fins aquell moment, o sigui, com us estàveu informant?
És a dir, podíeu llegir algunes...?**

No, des d'aquí no. I el 3G, que jo diria que havíem de tenir 3G de dades, anava tan lent que era... era impossible. Una mica Twitter, però poca cosa. Posant aquest trast (assenyala la ràdio), que jo soc l'únic que tinc una ràdio a piles de tota la redacció, un transistor de tota la vida, que de fet és això el que us explicaré després de quan estàvem al directe, veiem aquesta ràdio.

Sí, que llavors, o sigui, era això, en pla, no... vull dir, la informació que teníeu quina era? Vull dir, a les sis, quan veu començar l'informatiu...

No, sí que sabíem que era una apagada general, que estava afectant a tothom. Sí, hi havia aquesta part, però clar, més enllà d'això, si no pots dir quan se suposa que tornarà... sí que deien: "Bueno, de mo... hores". Però clar, a mig Rubí ja tornava, a les tres tornava a tenir llum. A la meitat de Rubí. Llavors tampoc teníem exactament localitzades quines zones sí i quines zones no. Sabíem que el carrer principal sí i l'Ajuntament sí, però clar, és que nosaltres estem... res, dos carrers per sota i nosaltres no. Llavors era una mica estrany. Vull dir que no... no vam explicar bé, però perquè no podíem, però no sabíem com fer-ho.

Llavors, clar, trucaves a Endesa i... no agafen el telèfon ni... un drama. Llavors vam fer el programa això, així en directe. Què més? Actualitzàvem la web, com t'he dit, des de l'Ajuntament, fent el que... el que podíem, mirant els altres mitjans, escoltant els altres mitjans i més o menys anant-nos sortint de... sortint del pas.

I quan en directe volíem... ostres, va sortir el president del govern i va sortir el Salvador Illa a fer el discurs i tal (que per cert, això és només acadèmic, eh?, no va sortir l'alcalde per res...Hòstia, a Sant Cugat va sortir l'alcalde a tranquil·litzar... aquí no van sortir per res. Estaven allà tancats al búnquer i no van sortir per res. Però bueno, esta es otra cosa). Llavors, dèiem... jo li deia al tècnic: "Connectem amb la Moncloa o on sigui amb un altre mitjà" i em deia: "No puc, perquè no tinc

ordinador amb internet en què jo pugui fer la senyal del 3/24 o del que sigui per enxufar-ho a l'antena".

"Hòstia, com ho fem?". I se'm va encendre la bombeta i vaig dir: "Espera't". Agafo la ràdio —ara la tinc endollada, però va a piles—, o sigui, la desendollo, la baixo i agafo el micro i quan comença el... el discurs, el micro directe de dins l'estudi amb això. I ja està. I mira, així vam salvar-ho. Evidentment no era un so perfecte, però s'entén que tot és molt precari i va quedar més o menys... més o menys bé.

Però també penses: "Qui no sabia si ens estava escoltant ningú ni res, però bueno, fas el que creus que has de fer i després a posteriori dius: 'Ostres, si torna a passar hauria d'haver fet això, ho faria d'una altra manera'". Però clar, té un punt de fàcil, no? Clar, i aquí es barreja també la part personal de cadascú de nosaltres. Clar, tu estàs aquí i has de pensar en informar, però clar, tots estàvem preocupats pels nostres.

La meva dona estava volant quan se'n va anar la llum, estava tornant de Màlaga. Jo no sabia res d'ella, si estava bé... ella no se'n va assabentar del que va passar fins que va aterrar, òbviament. Els meus fills... són grans, eh?, vull dir que l'any passat tenien... què tenien l'any passat? Sí, 13 i 16 anys. Vull dir que no... no patia per ells, no?, però no vaig saber res d'ells fins a les 8 del vespre que van aparèixer aquí. I van dir: "Papa, estem bé, estem aquí".

Clar, perquè van arribar a casa i no hi havia ningú, les persianes baixades, com que son elèctriques no les podien pujar, estaven a les fosques... es van com espantar, llavors van trobar-se el tiet que viu a prop i van anar a casa el tiet. Vull dir, tot això me'n vaig assabentar després. Clar, jo estava aquí, tens el cap aquí però tens el cap allà i no acabes d'atinar bé del tot.

Però bueno, mira, al final ens en vam sortir. Llavors jo recordo estar aquí i anar-me apuntant en un paper: "No pot ser que no tinguem piles, no pot ser que no tinguem no sé què...". Coses de corregir per estar preparats per a la següent. I em sembla

que va ser el dia següent mateix que el gerent de l'Ajuntament ens envia un correu a tots els serveis i ens diu: "Envieu-nos —sense ell saber que jo estava fent aquesta llista, eh?— envieu-nos què ha fallat, què podem millorar per tenir el protocol preparat per quan... estar preparats, que ara no ho hem estat de preparats quan torni a passar alguna cosa similar". I vaig dir: "Ostres, sembla que m'hagis vist". Dic: "Mira, ja tinc la llista feta".

I li vaig enviar el correu i ja està, però em va fer gràcia. Ara, no sé si al final s'ha fet aquest protocol o no, en tot cas no ens ha arribat. I però vull pensar que alguna cosa sí que s'ha fet per estar preparats. El que sí que s'ha fet, perquè amb el tècnic de manteniment vam estar donant voltes els dies posteriors de "ostres, què podem fer perquè això no torni a passar".

És a dir, per exemple, coses d'aquestes surrealistes, però que tenen a veure amb com funciona l'electricitat en aquest país. Nosaltres el sostre d'aquí està ple de plaques solars. Ple. Però tu no et pots connectar directament. No, és a dir, l'energia... si coneixeu algú que tingui plaques solars, tu l'envies a Endesa i la... l'agafes. És a dir, no consumeixes directament la teva i t'obliguen a estar connectat, o sigui, no et deixen ser autosuficient.

Llavors, clar, teníem l'energia perquè això va passar de dia, podríem haver tingut llum tot l'edifici, però no en vam tenir. I el tècnic de manteniment deia: "Ho demanaré, però em sembla que no podrà ser". I l'altra cosa era: clar, si torna a passar això o similar que et quedes sense llum per lo que sigui —no cal que sigui una apagada general, només que sigui una apagada aquí ja és suficient—, com ho fem perquè sigui més àgil quan vingui el grup electrogen de connectar-nos.

Llavors han fet una obra a l'exterior de l'edifici, que és un... un calaixet, la típica armariet d'exterior amb una clau, que poden endollar directament des de fora el grup electrogen i ens dona servei a dins, no han de tirar el cable per la finestra per baixar fins a baix, cosa que s'agraeix. Clar, evidentment no ho hem hagut de fer servir des de llavors, des de que està fet, però almenys està pensat per fer-ho. I ja està, i poca

cosa més.

Fins a quina hora veu estar fent... veu començar a les sis i fins a quina hora veu fer l'informatiu especial?

Vam parar a les nou. Quan va acabar, diria, el Salvador Illa, vam dir: "És que ja no podem aportar res". Deien que durant la nit tornaria i vam dir: "Pleguem veles, és que no estarem aquí" i tal. I realment va tornar de matinada, o sigui, a casa meva ens en vam anar a dormir... jo a casa meva, que viu una mica allunyat d'aquí, tampoc teníem llum, era una de les zones que no teníem llum... Ens en vam anar a dormir a les fosques i, clar, quan et lleves, totes les llums de casa obertes. Clar, perquè es va tornar no sé si a la una de matinada o a les dues, o no sé quan va ser. I tot... tot obert i tal, bueno normal, i ja està. Però sí, sí... mira, pues ja està, pues s'acabó, i tot el que hem parlat i explicat i tot plegat, analitzat, i que no se sap encara qui és el culpable ni res, i jo crec que no se sabrà mai, però bueno.

Tu creus que això és un problema amb el que es van trobar moltes ràdios locals?

Seguríssim. Que pot ser que algunes per la seva organització ho poguessin... poguessin salvar-ho d'una altra manera. Jo clar, ho desconec, no n'he parlat amb les altres.

Clar, però més que la ràdio segurament són els ajuntaments que no donen els recursos.

Clar, és que ningú pensa que això pot passar. És a dir, les ràdios una miqueta o mitjans de comunicació una miqueta arreglats tenim un SAI, tots tenim un SAI. Jo vaig estar treballant en un diari local aquí durant un temps i teníem un SAI, que és pels microtalls, tu no perdis la informació, no se t'apagui l'ordinador i com a mínim puguis buscar una solució per quan, si s'allarga molt, llavors se t'acabi el SAI, no? Però clar, aquí tenim això que sempre ha funcionat, clar, però mai ha durat més de dues hores un tall i, per tant, no penses en què això pot passar.

Per exemple, nosaltres el que sí que tenim és un grup electrogen al centre emissor. És a dir, com que això està molt... bastant lluny, a uns 15-20 minuts en cotxe, clar, si hi ha un tall allà, doncs allà hi ha una... el que en diuen "una burra", no?, un grup electrogen, en diuen una burra amb benzina. I que periòdicament els tècnics van, revisen, si falta benzina la omplen i ja està. Però clar, això aquí no ho teníem físicament. S'han preparat per això, per endollar-lo quan sigui necessari i poder ser més ràpids, però no ho teníem físicament.

Clar, és que al final què fas? Dones només servei a la ràdio i la resta... Clar, aquí estem l'escola de música i l'escola d'art, tot és municipal, i la ràdio en aquest edifici. Clar, una miqueta estrany tot plegat. Però no ho sé, és que clar, és com tot, no? Amb una catàstrofe estàs preparat, una cosa que no saps ni que passarà... Ara potser estarem preparats per una apagada i la següent cosa que passi serà una cosa diferent que ningú hauria imaginat i no estarem preparats per aquesta cosa, que no sé què serà, que no estarem preparats. És molt difícil estar preparat per tot.

Ara, clar, jo penso: "Hòstia, Catalunya Ràdio com ho va resoldre?, o RAC1, o la SER, o tal". Bueno, pues potser sí que tens més mitjans. Val la pena que un mitjà local tingui tots els mitjans amb el cost que això implica per una cosa tan hipotètica? Clar, potser no. És veritat que potser no. I el que sí que hauríem de tenir és un sistema, per exemple, per no perdre internet amb el temps que tenim. O sigui, en aquest cas segurament hagués estat més important poder haver informat per les xarxes i per la web que no tant la ràdio pura i dura, però jo què sé, no ho sé. És complicat.

Et deia, aquell dia van circular moltes *fake news* i això, quina opinió tens tu d'això? En el sentit de tot el que es va anar dient per xarxes, sobre tot per Twitter, perquè clar, hi va haver un atac al principi que si els russos, atac gihadista, el tema de les ones electromagnètiques... tothom desvariant una mica.

Clar, és que com tot, quan no se sap què passa, la gent necessita respostes. I

necessita respostes ja. Llavors, pues la primera resposta que algú et dona, pues si és mínimament veraç, doncs endavant i ens la creiem. Clar, com que és una cosa tan extraordinària el que va passar, pues dona peu a que pugui ser una cosa d'aquestes.

El que aparentment va passar és diferent, però també té el punt de... no diria de conspiranoic, però en el fons és: què deien després? Això ha sigut culpa de les renovables. Clar, tindríem més seguretat si hi hagués més nuclear. Estem en un context en què estem per decidir si tanquem o no tanquem les nuclears. Oh, quina casualitat. Pot ser això o pot ser que realment hagi passat això, és a dir, no dic que sigui algú que s'ho ha inventat o ha fet expressament.

Ara, hòstia, potser el que hem de fer és permetre l'autosuficiència a la gent que tinguem plaques, facilitar les bateries, és a dir, coses que les elèctriques ara no deixen fer perquè no els interessa, no els hi convé, s'acaba el seu negoci. Aquí sí que jo em crec més, no una conspiració d'algú malvat que ha apagat l'endoll, saps?, ha desendollat tota Espanya perquè ha volgut de cop i volta. No, això no m'ho crec. Però que els discursos que s'han fet a posteriori sí que volen orientar la gent cap a una determinada manera de pensar... bueno, això és la meva opinió, eh?, jo no tinc informació zero de tot plegat. Però amb el món de l'elèctric sempre has de sospitar, o sigui, sempre penses que hi ha alguna cosa al darrere, que hi ha interessos polítics, interessos econòmics... O sigui, les elèctriques en aquest país, els seus consells d'administració estan plens d'expolítics... hòstia, penses "mal de cercenasse", o sigui que...

Tu creus que s'ha explicat bé el que va passar? O sigui, si la gent ara li preguntes al carrer: "Saps què va passar el dia de l'apagada?"

No gens, perquè de fet, ara quan va fer l'any, que fa poc hem fet l'any, els mitjans deien: "Encara no sabem exactament què ha passat". Clar, jo sí que crec que se sap què ha passat. El tema és que si ho expliquem, les indemnitzacions són tan bèsties que segurament s'enfonsaria el país, o Endesa i Red Eléctrica haurien de tancar i no

ens ho podem permetre, no? És una mica com el mateix el que va passar amb la crisi econòmica dels bancs: no podies deixar caure els bancs, aquella frase en anglès que es diu *too big to fail*. Són massa grans per deixar-ho caure, encara que s'ho mereixessin. Pues amb Endesa, Iberdrola i Red Eléctrica són massa grans perquè si ara haguessin de pagar totes les indemnitzacions, perquè igual ha sigut un error humà, però algú hauria de pagar el *pato*.

Doncs això no convé i potser no sabrem mai i t'emboquen i et donen voltes, però hòstia, un any després has de saber què va passar. Has de saber. I jo crec que algú ho sap. El que passa és que no ens ho volen explicar perquè no els convé. Però bueno.

Com a periodista, anem... és la última ja. Com a periodista de ràdio, tot i que aquí veu tenir més dificultats perquè al final, doncs, al ser una ràdio petita tampoc teniu tants recursos, et vas sentir com orgullós de treballar a la ràdio? És a dir, al final era l'únic mitjà perquè a la tele... sí, podien estar fent tele, però ningú podia mirar la tele a casa. Internet, vale, pots publicar notícies, però és que la majoria de gent no tenia accés ni als ordinadors ni al mòbil perquè no tenien o bateria o cobertura. Llavors, per tu què va significar la ràdio aquell dia?

Més enllà del que vam poder fer nosaltres com a ràdio local, hòstia, jo que sóc de ràdio, o sigui, jo reivindico la ràdio sempre, a tot arreu, etcètera, malgrat mil apocalipsis, és un orgull absolut. És a dir, la imatge per mi és la imatge de Catalunya Ràdio amb l'altaveu a fora i la gent al carrer asseguda al terra. O sigui, aquesta és la imatge de la pandèmia, ai de la pandèmia, de l'apagada i de la ràdio i del que significa la ràdio.

I aquell dia, pues ara que fan els kits aquests de supervivència: ràdio transistor i piles. Mira, just ara hi ha el debat, que tenim moltes ràdios, que jo m'he informat més, eh?, perquè fa poc que estic en aquest món, però de la ràdio digital, l'apagada analògica que es diu. És a dir, la desaparició de l'FM. És un debat que ve d'Europa i

que, diguem, Espanya se l'ha de plantejar. Una mica el que va passar amb la televisió i la televisió per antena desapareix i va haver-hi la TDT, Televisió Digital Terrestre. Doncs amb la ràdio volen fer el mateix.

La idea és la mateixa, però clar, el sistema radiofònic espanyol i català no és el mateix que la tele. Llavors, aquesta apagada implicaria, a banda de la desaparició de moltes ràdios locals i tal perquè no hi hauria espai per a totes —això és un tema més profund—, però en tot cas jo crec que la poca part bona que va tenir l'apagada per les ràdios també va ser aquesta. O sigui, primer posar-nos en valor i posar en valor la ràdio FM. O sigui, encara que han de conviure els dos sistemes. Vosaltres heu de poder escoltar la ràdio a través del mòbil, és evident. No cal que tingueu un transistor amb un cable que és l'antena —o sigui, els auriculars amb cable, això és l'antena, si no no pots escoltar la ràdio—, vull dir que potser ni en tindreu mai d'això. Però han de coexistir.

Perquè quan falla tot, quan falla internet, quan falla l'electricitat, això no falla, vale? El que passa és que clar, també és cert que estem molt digitalitzats els mitjans i llavors no ho pots fer, no? Però de la manera que sigui, encara que sigui lo més precària possible, sempre l'FM no patirà el problema de l'electricitat o el problema d'internet. Llavors no sé si s'ha mogut aquest debat sobre el DAB, en diuen DAB+, sobre la ràdio digital, si l'apagada ha fet que algú que potser pensava que s'ha d'acabar l'FM, que s'ho repensi. Ves a saber. Igual sí. Igual sí.

Es van apropar persones a la ràdio per a preguntar que estava passant?

Sí, sí, i tant. Va haver-hi gent que es va apropar aquí a la ràdio a preguntar si sabíeu què passava, perquè al final la gent segurament pensa: "Ostres, els periodistes seran els que estaran informats segur". Sí, sí, clar. Clar, som un lloc públic on entra molta gent. També és cert que, per exemple, recordo que devien ser les quatre de la tarda i venia gent a l'escola de música; literalment tenia classe el seu fill i venien amb el violí o amb la guitarra i deien: "Escolta, hi ha classe?". "No, si no funciona res aquí!". Però sí, sí, i la gent venia i preguntava. O del propi edifici: "Sabeu alguna

cosa?", mestres d'aquí i tal. "Sabeu alguna cosa?". Bueno, explicaves el que sabies, però vaja, que és el que deien a la ràdio, insisteixo que no teníem més informació que aquesta. El propi Ajuntament, ja et dic, jo aquí trobo a faltar que va haver-hi informació, a vegades només per dir, per tranquil·litzar, o sigui, missatges tranquil·litzadors i repetir el que està dient un altre, eh?, però no va haver-hi aquesta comunicació. Llavors clar, et trobaves que com a mitjà local, què dius?

9.7 Entrevista a Gemma Alegrí – SER Barcelona (12/05/2026)

El dia de l'apagada general a tota Espanya, quin era el teu rol dintre la ràdio?

El dia de la vaga general a Espanya, el meu rol a la ràdio... jo estava treballant a l'*Aquí Catalunya*, que és el programa matinal de SER Catalunya. I com que la vegada va començar a quarts d'una, nosaltres el programa ja l'haviem acabat. És a dir, el programa acaba a les 11, però sí que estàvem preparant continguts per a l'endemà. Recordo que es va fondre un parell de vegades la llum, allò que va marxar, va tornar i va tornar a marxar, i vam pensar que era el que passa a vegades, no? Que simplement se n'havia anat la llum. Quan vam començar a veure que fora de la ràdio no ens podíem comunicar, que només podíem comunicar-nos a la ràdio, vam veure que passava alguna cosa bastant més preocupant que no una simple fosa de la llum.

Com va començar el teu dia abans que se n'anés la llum? Què vau dir al programa? Què estaves fent? Què fas un dia normal?

Doncs el meu dia va començar a dos quarts de cinc del matí, que era quan em sonava l'alarma quan treballava a l'*Aquí Catalunya*. I res, em vaig despertar, em vaig dutxar, vaig anar cap a la feina. Vam fer... no recordo els continguts d'aquell dia, però suposo que va ser doncs el que havia passat el dia anterior, una miqueta com havia anat evolucionant el matí. I res ens feia pensar que el dia acabaria realment com va

acabar. Vam haver de trastocar no només tot l'esquema de l'endemà, del programa de l'endemà, sinó de tota la setmana i de moltes setmanes posteriors. Per tant, va ser un dia més o menys normal. Això que us dic: a partir de quarts d'una el dia ja es va trastocar i ens vam quedar moltes hores... recordo moltes hores treballant des de la ràdio, perquè era l'únic lloc on ens podíem comunicar pels generadors que hi ha a l'edifici de Barcelona. Ens vam quedar moltes hores allà simplement per això, per no perdre la connexió amb el món.

En quin moment dius: "Vale, això no és que se n'ha anat un moment la llum, és que va per rato"?

Ens en vam adonar quan... quan això, quan no ens podíem comunicar. És a dir, en el primer moment sí que vam pensar: "Vale, el de sempre, no? Se n'ha anat la llum, és igual". Però recordo algun company d'informatius que va dir: "No, no. A Twitter diuen que hi ha un problema arreu d'Europa i que això no no és només ni de Catalunya ni estem parlant d'un problema d'Espanya". Que després ja es va confirmar que sí, però és veritat que a Twitter començaven a córrer rumors de "això no és només de Catalunya i d'Espanya". I a partir d'aquí va ser quan ens vam alarmar, quan el company d'informatius —que a més a més us diria qui era, era l'Oriol Soler— va dir: "Nois, a Twitter diuen això". I llavors, clar, evidentment vam fer la nostra feina, que era comprovar si el que deia Twitter era veritat o no.

I un cop es va comprovar: "Vale, no hi haurà llum durant hores, segurament a tota Espanya no hi ha llum". Com s'organitza la redacció? Què és lo primer que es fa? Es va al carrer? Et quedes a la ràdio? La redacció en general, eh, no només tu.

Sí. Quan vam saber que no hi havia llum i que era un problema bastant més greu que això, ens vam dividir, que és més o menys el que fem sempre. És a dir, vam enviar gent al carrer perquè a més a més al carrer hi havia moltíssima gent fent vida, no? Com si fos... doncs això, els anys 50 pràcticament. I després hi va haver molta gent que es va quedar a la ràdio intentant doncs això, explicar a l'audiència què

estava passant. I el més bonic d'aquell dia va ser la quantitat de gent que es va apropar a la ràdio. Jo recordo... és veritat que sempre hi ha alguns problemes tenen públic, sempre se'ns apropa gent, programes com el *Què t'hi Jugues*, no? Que tenen molt d'èxit d'audiència, doncs hi ha molts seguidors molt molt fidels... Però és que aquell dia, l'entrada de la ràdio al carrer Casp a Barcelona és que feia plorar d'emoció. Perquè vam posar els altaveus, no? La gent de seguretat van connectar els altaveus a fora del carrer, i la quantitat de gent que es va acumular fora al carrer a escoltar la ràdio —que era l'únic mitjà que podia... que funcionava— va ser realment emocionant.

Va ser un dia de valorar la teva pròpia feina com a periodista de ràdio, de dir: "Hòstia, és que realment fem feina, eh?".

Sí, i va ser un dia de presumir de la ràdio. Em refereixo en el sentit de: u, quina sort que tinc de treballar a la ràdio; dos, no hi ha cap mitjà com la ràdio. Perquè la proximitat, la rapidesa, les possibilitats que ofereix la ràdio... I que en aquell moment, no? És que no anaven els mòbils. Jo sempre escolto la ràdio —que potser no ho hauria de fer— però sempre escolto la ràdio a través del mòbil. Bona sort! Aquell dia no anaven les aplicacions. Per tant, necessitaves el transistor. I va ser un dia de prendre molta consciència no només de la importància de la ràdio, sinó del privilegi de treballar a la ràdio.

I tu personalment aquell dia, com te'l vas prendre? Vas ajudar a l'altra gent? Personalment, tu què vas fer?

Sí. En aquell moment va ser un dia això... com que a quarts d'una, normalment a quarts d'una, a la una, els companys del matinal marxen cap a casa seva i és veritat que a la tarda ens connectem i treballem, eh? Però no treballem des de la ràdio i ni molt menys treballem amb la intensitat que treballem a primeres hores del matí. Però aquell dia ningú se s'atrevia a marxar de la ràdio. És a dir, va ser un moment de: "D'acord, nois. Quin és el següent programa? El *Què t'hi Jugues* o l'informatiu de l'Hora 14? Arremanguem-nos, què necessiteu? Què voleu?". I recordo que ens vam

quedar a la ràdio fins a les 5 o les 6 de la tarda tranquil·lament... tranquil·lament, vull dir treballant. Després vaig marxar cap a casa, però també era súper estrany estar a casa. I recordo que tenia una amiga que no treballa... vamos, no té res a veure amb el món del periodisme, però que treballa a Barcelona i no podia tornar a casa seva. Va venir a recollir-se a dormir a casa. I després li vaig dir: "Mira, si a tal hora això no ha millorat, ens en tornem a la ràdio totes dues perquè allà, amb els generadors, almenys podrem trucar a la família o ens podrem comunicar amb algú a través d'un WhatsApp". I sí, va ser un dia... vamos, ràdio absolut.

Vas rebre un bon retorn dels oients? Això que a vegades els periodistes de ràdio, molt de retorn, no reben.

No, no tant... jo crec que la imatge, o el retorn, era era la imatge del carrer Casp a sota, o sigui, de l'entrada de la ràdio. Allò era una imatge que a vegades encara quan la recordem, ostres, és que de veritat que posa la pell de gallina i emociona de... o gent quan baixaves al carrer que que t'aturaven i et deien: "*Nena, què passa?*", no? "*Som aquí perquè ningú ens està explicant què passa, sou els únics que ho sabeu. Què què està passant?*". I no era tant, ostres, "*feu una feina magnífica*", sinó... "*Nena, què passa?*". I és una pregunta que que em va quedar molt de d'aquell dia també.

Això que dius del "*Nena, què passa?*", aquell dia va ser un dia molt de contrastar informació. Va sortir notícies de Twitter de que Rússia estava intentant atacar, o conspiracions de que el govern no sé què. En un dia així, d'on d'on treus la informació? Com com filtres tot lo que està sortint?

Eh, fonts oficials. Això és, és a dir, eh... en aquell moment no podíem trucar, però sí que a la ràdio amb els generadors ens funcionava el WhatsApp mínimament i l'internet, per tant, eh, què diu el Govern de la Generalitat, mirar de parlar doncs això, amb les fonts oficials, per tant, Govern de la Generalitat, Govern d'Espanya, Ministeri, els companys de cadena també, que són els que més més informació tenen per part del Ministeri. Per tant, això sempre, el que sigui, doncs la Generalitat, en aquest cas el Ministeri corresponent, mm, i poc més. Aquell dia poc més podíem

fer. Sobretot això, al moment en què vam veure: "No, que a Twitter diuen això, no? Que és un problema de xarxa d'Europa, que a França, que tal", vam dir: "Val, anem-ho a comprovar. Què diu el Govern o què diuen...". Fins i tot els altres mitjans, no? I a veure què què expliquen els altres, i a partir d'aquí nosaltres intentem saber què passa.

Creus que el periodisme, sobretot en dies com aquests, en dies de catàstrofes o així, té una mica la funció tranquil·litzadora de: "Ei, no ens està atacant Rússia, no està havent-hi cap conspiració del Govern"?

Vull pensar que sí, tot i que és molt difícil i cada vegada ho és més que el periodisme o qualsevol professió tingui aquest poder tranquil·litzador, no? Perquè, bueno, moltes vegades els periodistes i els mitjans de comunicació som acusats de còmplices, de mentiders, de mm traslladar *fake news*. Mm, la nostra feina és intentar que, no? trencar una miqueta tota aquesta visió i que la gent ens vegi com això, com a fonts fiables, que crec que és el més important de la nostra feina, i el que intentem tots, o bona part vull pensar de dels periodistes, explicar la veritat.

Vale. Doncs, creus que la la gent avui en dia té clar què va passar? Per què se'n va anar la llum a tot Espanya? Que els mitjans ho hagin sabut transmetre bé?

No. Crec que no. És que fins i tot crec que nosaltres com a periodistes, bueno, han sortit, no? els últims dies: Red Eléctrica investiga, Red Eléctrica multa... Però crec que no, que ni la gent ni molts periodistes saben exactament què va passar. I en part potser és per culpa nostra, però també, no? culpa de en part de les administracions que que ni es van saber explicar en aquell moment —que jo entenc que en aquell moment és molt difícil, eh? gestionar tota aquesta crisi—, però ni s'han sabut explicar després. Crec que no.

Ara, mirant enrere, què es va fer bé i què es va fer malament? Dintre del món del periodisme, eh? Òbviament.

Sí. Crec que el que es va fer bé va ser gestionar el el el primer impacte. És a dir, mm no crec que no vam no vam embogir, i això penso que és molt important, no? Pel

que deia, perquè érem nosaltres els pocs que teníem connexió i els pocs que teníem informació aquell dia. Per tant, el moment de seure un moment, "això no és un problema només de Espanya, està passant alguna cosa molt greu que no sabem què està passant", i no patir una un atac de pànic, crec que això ho vam fer bé i ho vam fer molt bé, i a partir d'aquí vam anar gestionant a poc a poc. Què no es va fer bé? Jo crec que els dies posteriors, per això mateix que dèiem ara. Crec que els dies posteriors potser ens va faltar una miqueta ser una miqueta més punyents en el sentit, i més exigents, en el sentit de demanar més informació i explicacions més clares a qui tingués la informació. Crec que amb aquí vam fallar i per això encara, un any després, no? hi ha molts dubtes sobre aquell dia.

9.8 Entrevista a Núria Peraire – Catalunya Ràdio Girona (13/05/2026)

Primer de tot, necessito que et presentis i diguis quin càrrec tens actualment a la ràdio.

Doncs jo sóc la Núria Peraire, sóc periodista de Catalunya Ràdio a la delegació de Girona.

Vale. Te'n recordes de com va començar el teu dia durant el dia de l'apagada?

Sí, sí, la veritat és que és un dia que ens en recordem força, almenys jo. Me'n recordo que jo aquell dia tenia la roda de premsa de presentació de "Temps de Flors" aquí a Girona i pel matí, doncs, vaig arribar a la redacció, vaig preparar la roda de premsa i me'n vaig anar cap a l'Ajuntament. Vaig ser allà, vaig seguir la roda de premsa i va ser tornant de la roda de premsa de "Temps de Flors" que es va produir l'apagada.

I m'han dit que et vas quedar tancada a un ascensor, pot ser?

Sí! Just tornant de la roda de premsa, arribo a la delegació, agafo l'ascensor i es va aturar l'ascensor. Aleshores, clar, que tots portem el telèfon mòbil a sobre, vaig poder avisar els companys pel WhatsApp. Vam començar a parlar, vaig sentir a tot de veus

per fora... ningú sabia com obrir l'ascensor. També sentia jo que hi havia com problemes a la redacció i, no sé, potser deuria estar tancada a l'ascensor uns 20 minuts. Per sort no va ser gaire. Però bueno, entre tots va ser com tot tan caòtic que va ser com prou distret. I me'n recordo que un company va poder agafar una clau que obre ascensors d'una escala veïna i llavors em van poder obrir. Vaig poder sortir de l'ascensor i llavors sí que ja vam poder centrar-nos més en veure com abordàvem el dia de l'apagada per poder treballar i connectar-nos amb Barcelona. Jo me'n recordo que deien: "Bueno, és que tenim la Núria tancada a l'ascensor, quan la aconseguim treure us diem".

Clar, clar. Perquè un cop surts de l'ascensor, com te'n dones adona de que l'apagada és general a tota Espanya? Que no ha estat que s'ha anat la llum a la ràdio?

Al principi hi havia dubtes, però clar, quan vaig sortir de l'ascensor ja feia una estona que estàvem intentant connectar amb Barcelona i llavors ja veiem que a Barcelona també hi havia hagut problemes. Llavors, poc a poc ens vam començar a adonar... era tot una mica caòtic, eh? Però també no sé si recordeu que en algun moment es va començar a dir: "No, també afecta a més països", una cosa que després es va veure que ben bé no era així. Però bàsicament nosaltres no teníem idea potser de la magnitud total, però sí que sabíem que Barcelona estava igual, això sobretot. I llavors d'aquí ja vam entendre que passava alguna cosa i que havíem de trobar nosaltres una manera d'intentar poder fer la feina que fos alternativa a tot el que fem habitualment.

Clar, perquè en aquell moment que us adoneu, vale, això és... s'ha anat la llum a tota Espanya, ens hem d'organitzar. Com s'organitza la Catalunya Ràdio d'aquí a Girona?

Mira, nosaltres ara treballem d'una manera bastant autònoma, o sigui, a part d'anar amb les unitats mòbils, també podem treballar amb els telèfons mòbils que amb una sèrie d'aplicacions ens permeten poder entrar en directe i poder gravar entrevistes. I aleshores aquell moment vaig dir: "Escolta, no sé quan podrem connectar o no, però mentre la gent de la delegació intenta idear alguna manera, agafem els equips

aquests que ens permeten tenir independència i al carrer. Al carrer a veure què passa, què està passant per Girona, quina és la situació... perquè la nostra feina és saber el que passa i, per tant, anar al carrer, mirar què està passant, intentar entendre la situació que està vivint la ciutat i així la informació la tindrem i de seguida que la puguem donar la donarem".

A quins punts vau anar? Per exemple, en Carles deia: "Doncs ens vam dividir entre l'hospital, l'estació i una escola per veure com ho feien des de l'escola".

A quins punts vau anar vosaltres?

Mira, va ser un dia que realment vam treballar moltes hores. Vam ser diferents persones que estàvem per Girona... a veure si no me'n deixo cap! Jo el primer que vaig fer va ser anar al centre de la ciutat per veure quina era la situació, Barri Vell diguéssim. Aleshores sí que vam aconseguir... jo crec que teníem cobertura que anava i venia i vam poder veure alguna informació de l'Ajuntament que deia que muntaven com un centre d'atenció a les persones a Fira de Girona. Llavors me'n vaig anar cap allà i just allà hi havia la directora de Fira de Girona i vam poder fer-li una entrevista en directe explicant una mica què farien des d'allà als ciutadans.

Aleshores d'allà me'n vaig anar a fer una volta per altres barris de Girona. Aleshores va venir un company tècnic amb la mòbil i vam poder també anar a fer una mica de com estava la circulació viària, sobretot això potser ja era a primera hora de la tarda. Circulació viària, si hi havia molt trànsit o no... sí que me'n recordo que vam estar per la zona de l'estació i també vam veure gent que no sabia molt com podria tornar ni com podria venir, que eren estudiants d'aquí a Girona però que vivien a Barcelona i no es podien comunicar. També vam anar a tendes de lloguer de cotxes, però tampoc no acabaven de funcionar. I després també vam anar a l'Espai Gironès per veure si allà hi havia activitat o no. A la tarda en alguns llocs ja hi havia llum i a l'Espai Gironès es donava la situació que hi havia certa normalitat tot i que la gent potser durant el dia havia tingut problemes. I a part, sí que, no sé si ho recordeu, que davant de l'Espai Gironès hi ha una gasolinera i sí que aquella gasolinera, per exemple, es va tancar al públic diguéssim i només estava apte per a serveis d'emergència. I després crec que encara amb el cotxe vam fer més voltes a veure si

als voltants de Girona hi havia algun problema més encara.

I personalment, a part de la feina, tu com ho vas viure? Vas treballar moltes hores...

Jo ara que ja ha passat un, un any, no? De fet, eh, tinc la idea que va ser una jornada com molt gratificant perquè Catalunya Ràdio vam tenir una resposta dels oients molt, molt bona. Ens van seguir moltíssim. Ah, crec que vam poder donar informació molt útil en moments molt, molt caòtics i, tot i que va ser una jornada molt, molt cansada perquè ens va tocar fer feina sense tenir contacte amb els nostres familiars, ni sense saber ben bé com estaven. Vull dir, són situacions d'aquelles en què, mm, no? Assumeixes la responsabilitat de la feina i també has de tirar treballant tenint cabòries de potser com estarà la teva família, que no hi pots parlar. Però estic molt contenta de la feina que vam fer des de Catalunya Ràdio perquè, vista en perspectiva, trobo que vam ser capaços de de seguida de poder informar i realment estar al carrer, que és quan veus les coses que van passant.

En un dia com aquests, on tothom sortia a comprar-se una ràdio, la gent s'apropava a les ràdios per saber què estava passant i la ràdio pràcticament era l'únic mitjà que funcionava, et vas sentir personalment orgullosa de de dir: "Òstia, sóc periodista de ràdio i avui sóc com personal essencial"?

Sí, sí, sí, sí. Això ho vam començar a notar molt ràpid que, bàsicament, i a més, jo tinc ja una ràdio, eh, FM a casa, o sigui que en aquest sentit jo amb això ja era una mica analògica, perquè sé que hi ha coses de tota la vida que no fallen i, mira, en aquest sentit ja ho tenia. I sí que vas agafar consciència amb això que vam poder veure bastant ràpid de dir, "Ei, ha caigut internet, ha caigut tot el que és nova tecnologia", per dir-ho d'alguna manera, i poder i la ràdio, no? Que és com un tòpic que sempre es diu, però realment aquell dia es va fer veritat. I potser aquesta cosa que sempre es diu com un tòpic que a vegades pot quedar buit de contingut, aquest dia va tornar a agafar tot el sentit.

I a part de del tema de la ràdio com a si com a tu treballadora, tu consideres que va estar a l'alçada la ràdio en general? O sigui, els periodistes de

Catalunya, d'Espanya, en general, va estar a l'alçada aquell dia?

Sí, a veure, clar, jo aquell dia, bàsicament, em vaig passar tot el dia treballant. Vull dir, no vaig poder escoltar res més, però vaig veure els meus companys sobre el terreny, no? Amb alguns ens vam anar veient i jo crec que que sí, realment, o sigui, quan un es fa periodista sap que es fa per una raó, no? De intentar, eh, doncs, fer, ajudar, no? A la societat, construir la societat en la que vivim i en aquell ningú vol que passin crisis, ningú vol que passin coses greus, però realment és els moments en els que es demostra que el periodisme i el periodisme de ràdio és molt, molt útil i això realment és molt gratificant.

I hi havia un moment on te començaven a sorgir bulos de això, en altres països també està passant, o és un atac de Rússia, o, mm, teories conspiranoiques. Com com s'assegura una ràdio que la informació és real? Com verifiques la informació en un moment on te no pots accedir a internet per veure si si la informació és verdadera o potser no pots comunicar-te amb el govern o amb qui t'hagi de dir la informació?

Mm-mm. Mira, jo crec que els periodistes, i sobretot parlant-ne des d'un mitjà públic, que tenim com una responsabilitat encara més gran, no? Ah, quan hi ha un moment de crisis o un moment caòtic, la màxima responsabilitat és ser honest i precís, jo crec. Has de ser honest amb el que saps i el que no saps i has de ser molt precís amb el que està passant. No perquè sigui greu tu, a l'hora d'explicar-ho, ho has de fer més greu. Si ja és una situació greu, explicar-la de manera precisa ja s'entén. I no tot ho pots saber, ni ara, ni d'aquí a una hora. I crec que ara que estem construint, no? Que sembla que amb les noves tecnologies tot s'ha de saber molt ràpid, crec que s'ha de reivindicar que hi ha coses que, per saber-les, necessiten temps. No vol dir que hàgim d'esperar molt, però algun temps raonable per fer comprovacions es necessita. I, per tant, ens hem d'acostumar tots també a donar valor a la informació i, per tant, si una informació, perquè sigui bona, necessita de dues hores, doncs donem-li dues hores. I que si poc ser menys, encara millor. Però a vegades, eh, la immediatesa ens pot fer molt mal. I en els moments de caòtics crec que és més important que mai ser molt precís i i dir clarament el que no se sap. A vegades

també un periodista ha de dir: "Pues mira, això encara no se sap i estem treballant. Quan ho sàpiguen, us ho direm".

I ja per acabar, ara mirant enrere, creus que a la gent, en els oients, els hi va quedar clar en general? La gent d'Espanya sap què va passar aquell dia?

Jo crec que les qüestions tècniques és difícil com a ciutadà mitjà que puguis entendre què va passar. Entenc que pugui haver-hi encara dubtes tècnics sobre què va ser primer a l'hora d'establir responsabilitats. De fet, al final sembla que la responsabilitat s'atribueix d'una manera compartida. I jo, a mi el que no m'agrada és posar la sospita sempre perquè sí, no? Perquè una cosa a vegades la sospita perquè sí mm no és útil tampoc, i l'únic que genera és mm un ambient enrarit, no? I, per tant, jo crec que, mm, potser no tenim clar tècnicament què va passar, però sabem exactament el que no va passar, no? No va ser un ciberatac, no va ser un boicot, no va ser un complot. I llavors, a vegades, també està bé saber què és el que no va ser per ajudar a entendre el que va passar.